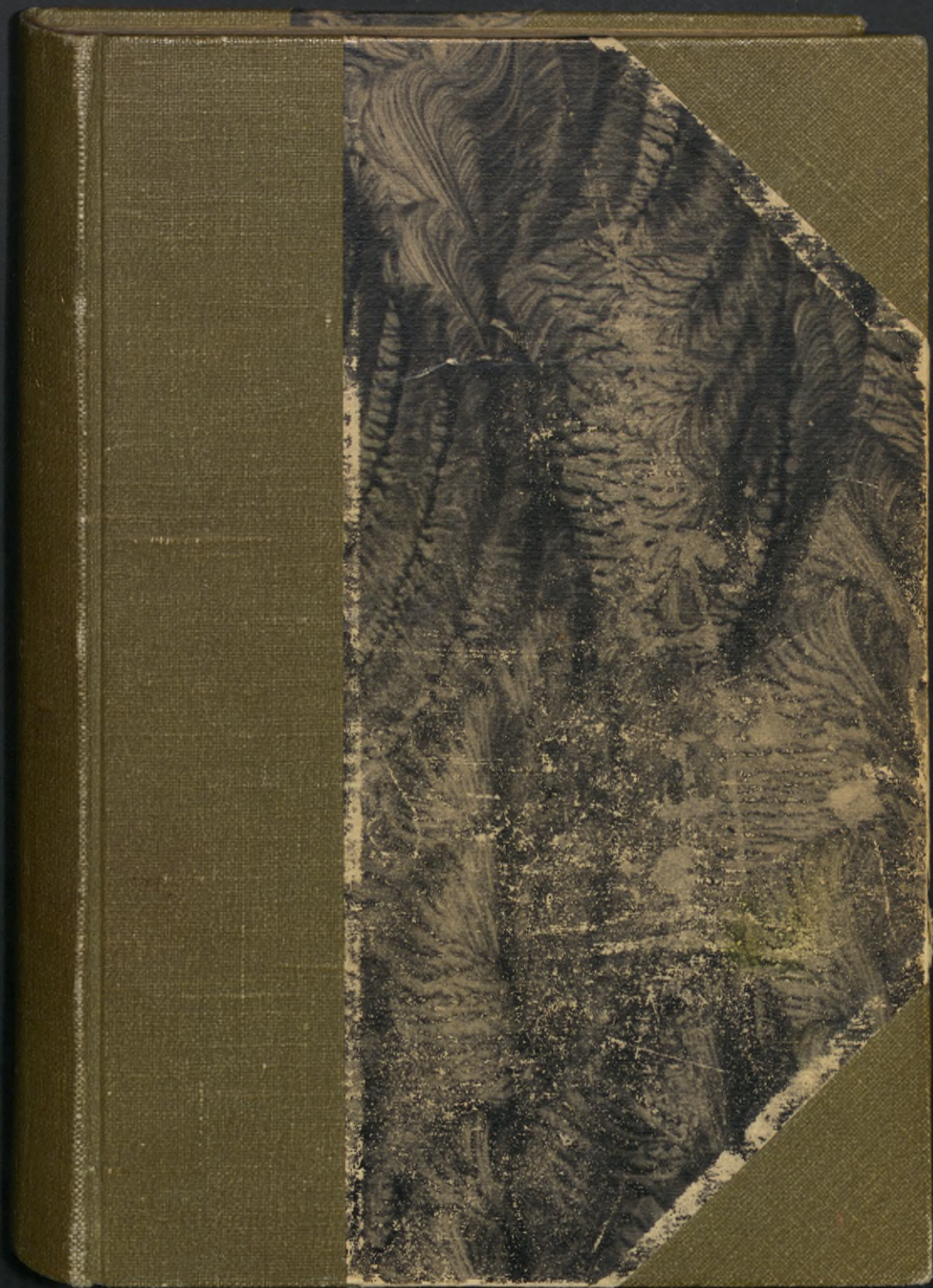


Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

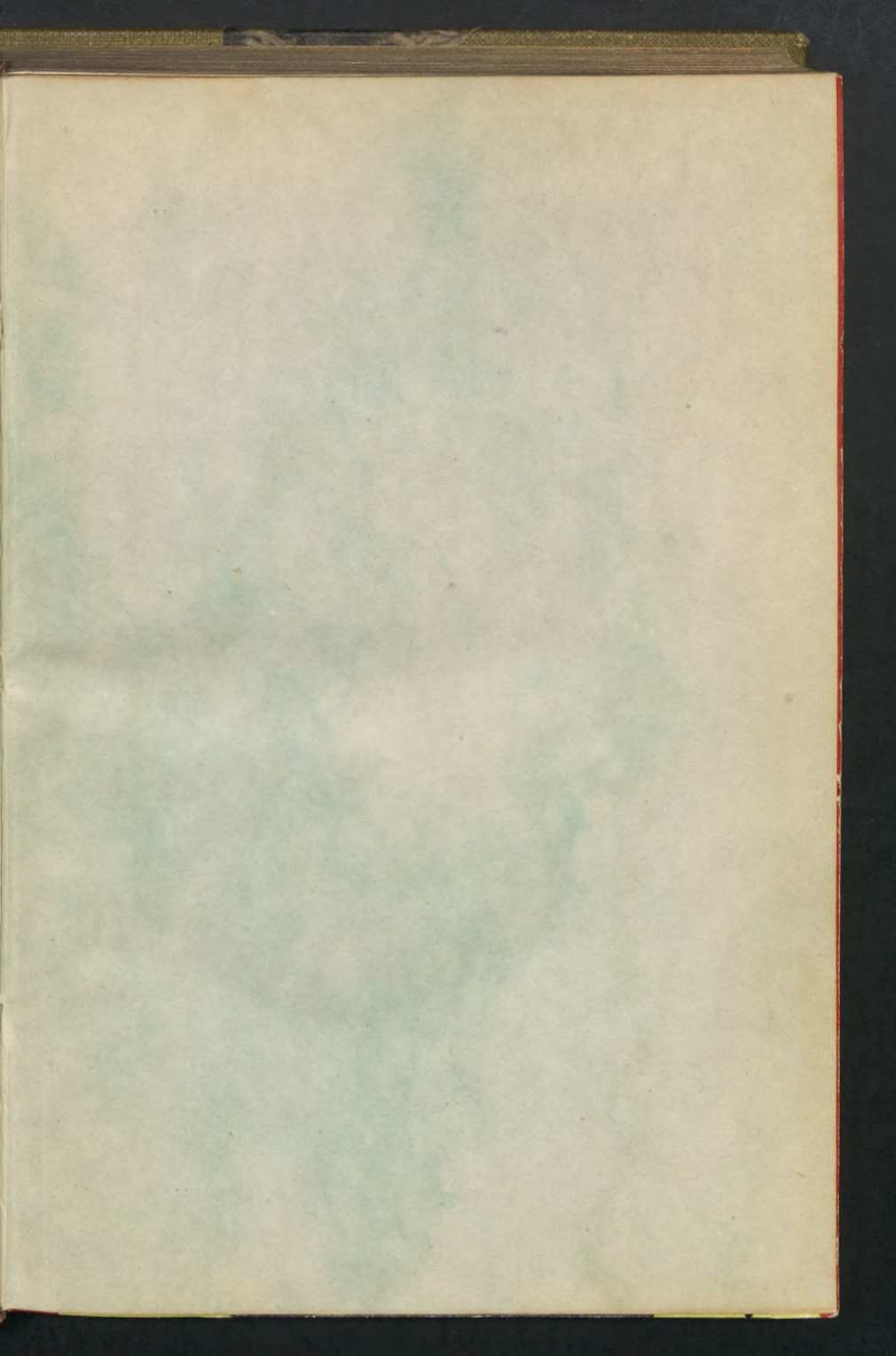
This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

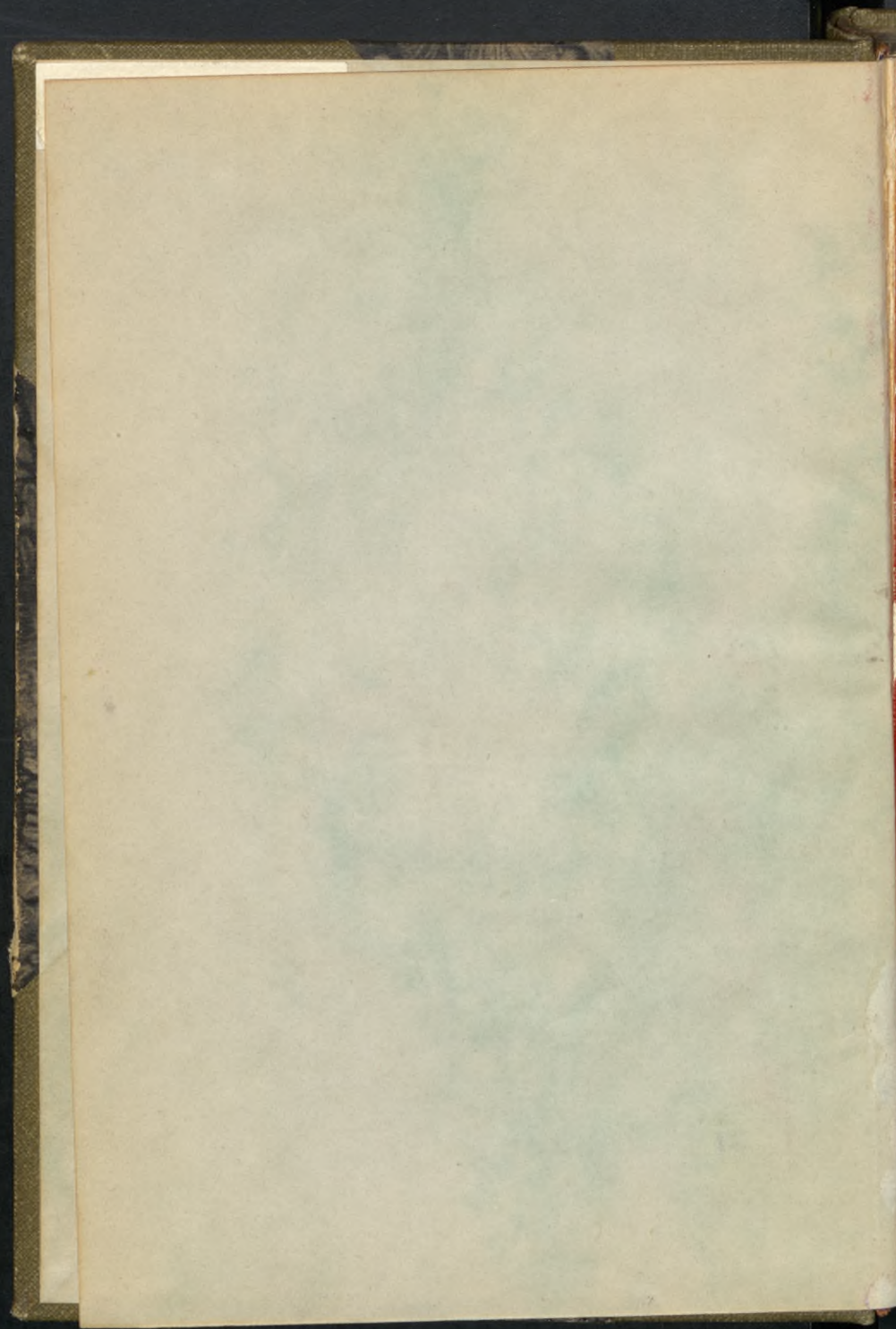




Litt.
Sv.

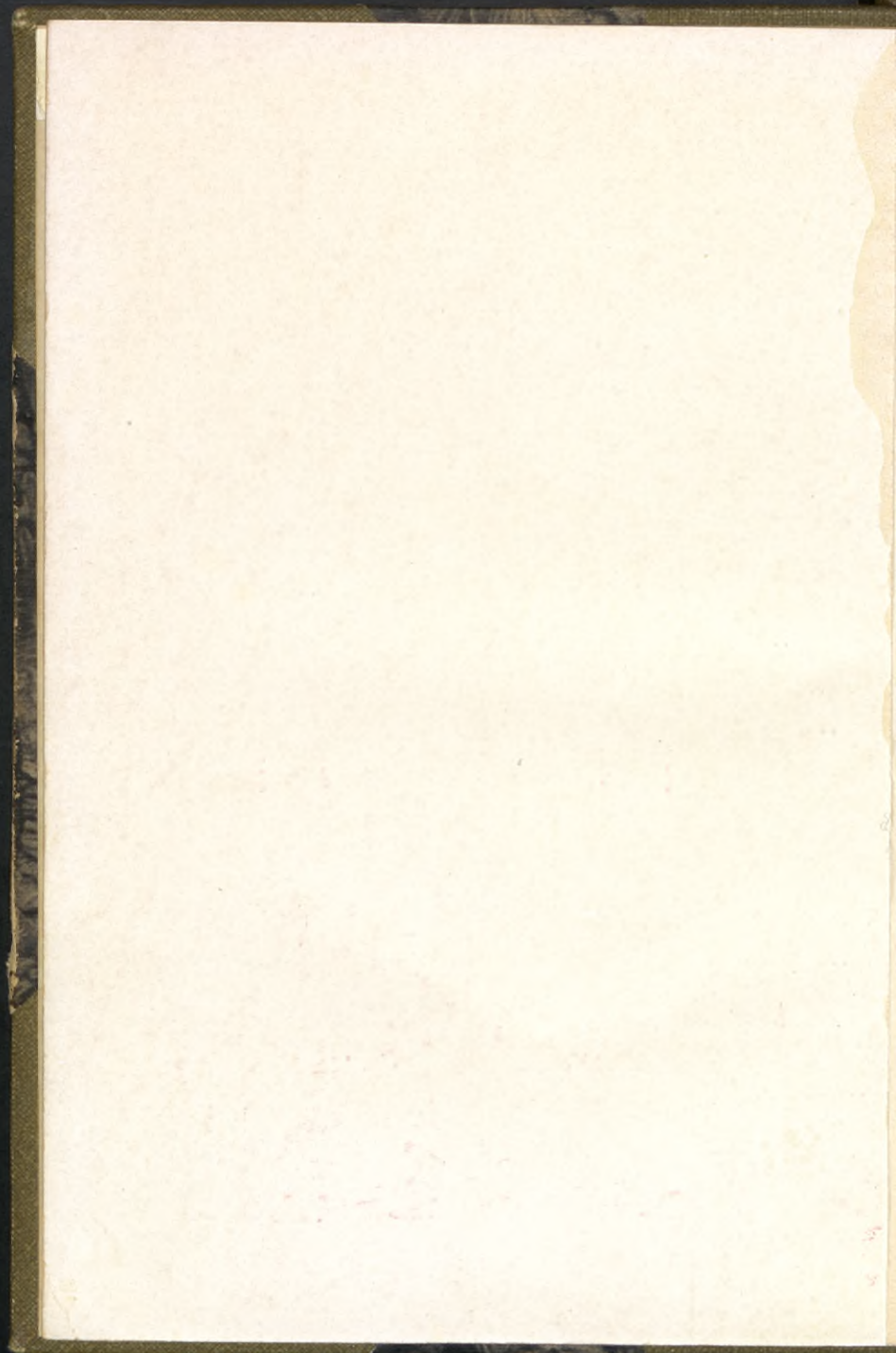






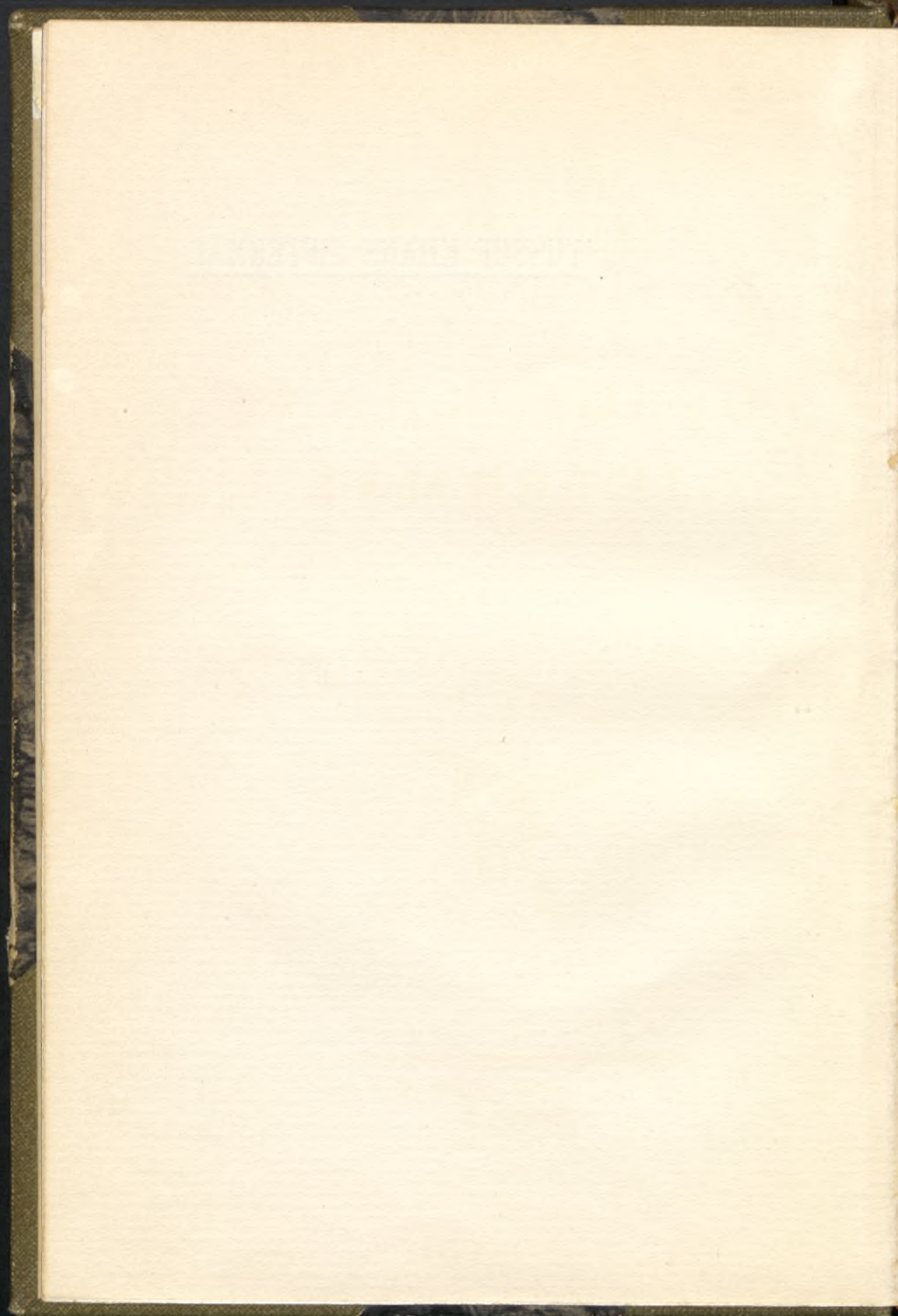
YUSSUF KHANS
GIFTERMÅL
ROMAN
AV
FRANK HELLER





YUSSUF KHANS GIFTERMÅL

59



FRANK HELLER

[c. Th. S. Sernar]

YUSSUF KHANS
GIFTERMÅL

ÄVENTYRSROMAN



A.-B. DAHLBERG & CO:S FÖRLAG
STOCKHOLM

Copyright 1916
by A.-B. Dahlberg & Co:s förlag, Stockholm.

STOCKHOLM
SVENSKA TRYCKERIAKTIEBOLAGET
1916

YUSSUF KHANS GIFTERMÅL

I.

LYRISK PROLOG.

Hjälte i en roman, hjälte i en följd av äventyr — låter det inte som dumt nonsens? Vem tror på romaner i verkliga livet; vem tror på att det ännu finns äventyr? Äventyren, sade man på sjuttonhundratalet, dogo ut för tvåhundra år sen, på renässansens tid, *då* fanns det äventyr! Ni talar om äventyr nu för tiden! upprepade man på adertonhundratalet. Haha! Ursäkta oss!... Äventyren dogo ut med Napoleon, själv det stora äventyret i kött och blod. På Napoleons tid fanns det äventyr, men *nu!* Ni får ursäkta oss.

Herr Allan Kraghs tid inföll på nittonhundratalet; d. v. s. den del av hans liv som han verkligen kunde kalla så. Han var nämligen född 1885; och om också de första femton åren av ens liv nästan alltid senare med en suck räknas för de lyckligaste, är det tivelaktigt, om de upp-

fattas på detta vis just medan de förlöpa. Högst tveivelaktigt. Ja, varför skulle man inte kunna tillämpa Häckels berömda tes om individens liv som resumén av släktets? Precis som det är en trosartikel för de flesta individer, att allt som är romantiskt tilldrog sig på Roms tid, på renässansens tid, på revolutionens tid, och i varje fall är så fjärran och dött som en geologisk tidsålder, nu sedan vederbörandes egen lilla privata livsdrift börjat — precis på samma sätt tänker man vid trettio års ålder tillbaka på tjugoåren (*då kunde det vara roligt att leva*); vid femtio års ålder på trettioåren, och över huvud hela tiden efter det man fått långa byxor eller kjolar på den utesägligt roliga, spännande och romantiska barndomen, nu lagd i graven och aldrig mer dädan igenkommande till en stackare som förtorkar i ett grått och ointressant vardagsliv.

Och hela tiden finnas äventyren där, för den som förstår att finna dem. De finnas överallt liksom solsken och regn, men i motsats till dessa bli de mer eller mindre olika fördelade över rättfärdiga och orättfärdiga. Det finns individer i vars liv äventyren hopa sig utan att de egentligen rå för det, och det finns andra som gå i graven utan att ha mött ett äventyr. Vem vet? Kanske möta det det där!

Att Allan Kragh råkade ut för äventyr berodde både på honom själv och på omständigheter vilkas förlopp vi i korthet skola skissera.

Hans liv började så ointressant som möjligt; ty vad är ointressantare än en ung man som vid tjuogoett års ålder har livet arrangerat för sig punkt för punkt som ett musikprogram? Först en ingångsmarsch: några flotta studieår; en vals: en bättre förlovning; stämmingsstycke: äktenskapet börjas, och så vidare fram till slutmarschen vid kistan. Så såg det ut som om Allan Kraghs liv skulle gestalta sig; och så blev det egentligen bara ingångsmarschen som kom med av det ursprungliga programmet.

Nu frågar läsaren: hur kunde herr Allan Kraghs liv se ut att vara så välordnat redan vid 21 års ålder? Det är inte så väl ställt i regeln för unga män, Gudi klagat. Skulle herr Kragh ha varit förmögen? På denna fråga skynda vi oss att svara som sanningen är: herr Kragh var förmögen. Och han var t. o. m. vid tjuogoett års ålder herre över sin förmögenhet, eftersom hans föräldrar voro döda. Och vid denna ålder finna vi honom vid universitetet, utan beskyddande släktingar, som herre till gott och väl 50,000 kronor, och för övrigt som en något lat, godmodig, tämligen begåvad, välväxt svensk pojke; dessutom (eller följaktligen) liksom konung Erik XIV lättsinnig och med en omgivning av mindre goda rådgivare.

Herr Allan Kraghs studieår intressera oss inte i särskild grad. Redan på Mæcenar' tid funnos de, vilka det glädde att med hjulet uppvirvla

vädjobanans olympiska stoft; andra, vilka funno större intresse i att på växlande meter prisa den från konungar härstammande Mæcenus. Allan Kragh visade sig mycket snart road av den förstnämnda av dessa båda sysselsättningar; han virvlade upp rätt mycket stoft på sin akademiska vädjobana; under det personer i hans omgivning, utan att härleda hans genealogi från så högt håll som Mæcenus' länge funno honom vara ett lämpligt föremål för hyllningsoden och kallade honom både sitt skydd och sin ljuva heder.

Vad säger skalden om ett åttaårigt dundrande kalas? Allan Kragh hann aldrig längre än till sex år vid universitetet, men på att de voro fyllda av dundrande kalas, kunde endast en mycket långt gående elev av Zeno ha tvivlat. Icke kyparna i universitetsstaden eller dess omnejd; icke heller källarmästarna, icke heller skraddarna. Och vad det beträffar, icke heller den bank, där hans 50,000 stodo placerade, och där de icke blott envist undveko att förränta sig, utan samtidigt visade en underbar förmåga att halka ut genom kassörsgallret.

Redan i sitt första studieår lärde han känna Herman Bergius; det var han som blev fältmarskalk i Allans sexåriga Storhetstids härnadståg. Herman Bergius var en senfödd ättling till de stora fribytarledarna; de förveckligade tiderna hindrade honom från att som dessa kämpa och rikta sig med svärdet; därför

var det med tungan han stridde. År efter år hade förgått, släktled hade följt på släktled vid universitetet, tidens otåliga flod forsat förbi; och varje nytt släktled hade funnit Herman Bergius där han stått, om icke i tusen så i femton runda år, med blicken stirrande, om ej i tidens så i punschens gula flod. Lågt vissa grekiska filosofer före Sokrates delade han upp Vägen i ett oändligt antal små delar; och liksom de förra på detta sätt ådagalade att Akilles aldrig kunde hinna sköldpaddan, bevisade Herman Bergius på sitt vis att tiden aldrig kunde nå fatt honom. Hans bildning var omfattande; hans humor ovanlig; hans aptit ofantlig; hans törst ännu större; hans förmåga att lika väl uthärda strapatser som utsvävningar värdig den störste av alla romare.

I hans armé fick Allan Kragh mest spela rollen av kvartermästare; utbetalade dagsransoner, ordnade för truppersnas förplägning och nattläger, och hade enligt sextonhundralets regel framför allt att sörja för att de, om de intet annat erhöilo, så dock varje dag en sup; tack vare den vänskapliga fot, på vilken han stod med bankererna, var det, om ock en krävande, ej en oöverkomlig post. Hans belöning var den store fältmarskalkens vänskap och ett flertal omnämnande i dagsrapporterna.

Det skulle föra för långt att räkna upp, alla hjältarna i Storhetstidens arméer. Där var John

Peter S., Herman Bergius' närmaste man och adjutant; där var en otalig skara kombattanter och nonkombattanter, fribytare från alla delar av riket, soldenärer på längre eller kortare tid. Där var O. B., en gammal spartan, såsom Bergius sade, vilken även i bäddade sängar lade sig med kläderna på. Där var amanuensen, oavsättlig amanuens på kaféerna men längesen avskedad i denna egenskap vid institutionen. Hans valspråk var: höhô, måntro, den gamle väbeln kan nog ordna en fylla ännu. Utom amanuens var han nämligen även väbel, och med lika stor rätt, alldeles som kungen av Danmark i sina tillkännagivanden ständigt regerar över Ditmarsken, Lauenburg, Venden och Gud vet vad. Där var A:stjerna, som gav en kort gästroll, innan hans högadliga familj hastigt räddade honom, och vars mest berömda yttrande fälldes, då han ville trösta Herman Bergius för en längre tids logilöshet: »K-käre Herman, ä-även jag har lärt k-känna b-bohêmelivets fasor; det har funnits nätter, då jag icke v-vågat mig hem, utan måst lägga mig på G-Grand.» Berömd var även hans reflexion om sparvarna: »att v-vara sparv, d-det är verkligen att vara P-Petterson inom f-fågelvärlden.» — En kort, men lovande bana, var Herman Bergius' gravskrift över honom, då de högadliga släktingarna fullbordat sitt räddningsarbete. — Där var den berömde baronen av Stortorget, rodnande ungmörs ängslan och gråtande mödrars

sorg, en Casanova född på fel tid och ort. — Ja, det var ett brokigt följe, och det var brokiga upplevelser Allan hade i deras sällskap. Alltid, förstås, innanför en trång geografisk krets; av långfärder var nästan endast den stora expeditionen till Berlin att anteckna; den var mest minnesvärd för det av Allan mästerligt ledda tillbakatåget; nästan utan pengar, med myteriet jäsandande hos de upphetsade trupperna och tvungen till ständiga arrièregardefäktningar med den hämndlystna befolkningen, hade han en allt annat än lätt uppgift. Det var också under obekräftlig rörelse man nådde svensk botten, där Allan vid den stora glädjemåltiden av fältmarskalcken hedrades med omfamning inför trupperna, varpå telegrafisk rapport om återtåget avsändes till H. M. Konungen, tyska utrikesdepartementet och sultanen av Marocko, som själv hade det svårt för tillfället.

Sex år av gyllne sekunder hade runnit förbi på detta vis, då det kom en vacker dag som gjorde ett katastrofartat slut på Allans Storhetstid. Och den direkta orsaken var så obetydlig, att den vid första anblicken kan förefalla löjlig. Det begav sig, att Allan på det sjunde årets hösttermins första dag kom upp på ett ställe, vilket det var mycket länge sen han såg sist — universitetet. Föreläsningarna skulle just börja i salarna. Tanken på att besöka en av dem slog Allan som humoristisk och barock — en god historia för vän-

nerna. Det var väl tre år sen han senast var här uppe. Han gick in i första bästa auditorium, utan att ens se efter, vad det var som förkunnades inom dess murar. Han tog plats; föreläsaren kom och började. Det befanns att Allan råkat in hos universitetets infödde lektor i engelska.

När Allan märkte detta, spratt han till. Det var just de främmande lektorernas föreläsningar han verkligen hade bevistat under sina första år vid universitetet... Han hade anlag för språk och hade under de första åren tillägnat sig tyska och engelska på ett berömligt sätt. Det vaknade minnen inom honom. Den nuvarande lektorn var en atletisk ung man med klara och djärva ögon. Han höll en initierande föreläsning om engelska koloniallitteraturen; han hade själv varit halva jorden runt och fyllde ut sitt föredrag med personliga minnen och iakttagelser. Allan märkte att han mindes sin engelska tillräckligt för att förstå honom helt och hållet; han var som redan sagt inte någon dum pojke. Han hörde på; han blev intresserad, ja mer, fångad av skildringarna från länderna där ute, och plötsligt kände han en het rodnad i ansiktet. Vad var det egentligen för ett liv han och de andra levde här! Vad var inte detta för ett provins-Sybaris! Hur kunde man förnöta år efter år i denna lilla cirkel? Hur kunde man!... År efter år... år efter år... Vad tänkte han egentligen på, vad ville han? Var det egentligen ro-

ligt? . . . Det var ju barnsligheter, han och de andra hade för sig, utan spänning, utan intresse . . .

Plötsligt var föreläsningen slut, och publiken strömmade ut. Allan glömde sig kvar till sist och gick, full av tankar, som lyfte sig inom honom som bubblor men brusto innan de hunnit bli helt klara. Strax utanför universitetet stötte han samman med hela armén, och hälsades med jubelrop. Det blev middag i Parken; det blev kaffe och punsch.

Aftonen gick, och den stora arméns stora högkvarter började lägga planerna till det kommande årets fälttåg. Det var första gången man träffades efter sommarferierna. Den kommande årskampanjen skulle slå alla föregående i krigshistorien; man diskuterade dess detaljer under mera proforma-artade hänvändelser till kvartermästaren, som satt tyst och funderade framför sitt viskyglas, med öronen fulla av stridskamraternas prat och huvudet fullt av en känsla som tycktes ny, var gammal och hastigt började kännas obetvinglig: detta var slut! Slut för alltid. Det här var sista revyn med trupperna; Fontainebleau; avsked utan tårar, omfamningar eller överlämnande av värjan; och så skulle det bära bort, om också till Elba eller S:t Helena!

Med andra ord: en planta, vars frö länge grott i Allan Kraghs hjärta, hade denna dag äntligen sprängt sin hylsa, kastat ut rottrådarna och

trängt upp i fullt dagsljus. Det enda som var egendomligt var att den inte gjort det långt förr.

Hela sitt liv hade Allan egentligen haft dragningen utåt, mot det avlägsna, nya, obekanta. Kanske var det genom att spela på den strängen, som Herman Bergius lyckats göra honom till kvartermästare i de sex årens krig. Denna afton märkte han, som det tycktes honom plötsligt, med en gång, hur otillfredsställd alla eskapader under dessa sex långa år egentligen hade lämnat honom. Barnupptåg... utan mening... utan spänning... Han kom ihåg alla morgnar då han vandrat hemåt längs någon gryningsgrå gata i någon främmande stad, dit slumpen och Bergius fört honom, och lusten han med ett beskt grin känt på dessa ensliga morgonvandringar att desertera från de andra och från hela den stora restitutionsfrukost dagen efter, som var clou-numret på eskapaderna. Varje gång hade denna impuls kvävts av någon annan. Nu förstod han, vad den egentligen betytt. Han minades och förstod andra nästan barnsliga smådrag av sig själv, sin lust att (till Bergius' utsägliga förtret) slå sig i slang med exotiska figurer, som man mötte av en slump på barer och ångbåtar; sitt försjunkande i torra och digra utländska tidtabeller, Henschel och Bradshaw, som han händelsevis kom över i hotellens vestibuler; sin mani för de stora främmande tidningsdrakarerna...

Och medan de andra tömde de pokaler, vilka skulle bli ingressen till ännu ett år av krigiska bedrifter och idyller, om vilka — så försäkrade stridskamraterna — ingen skulle kunna säga att de bräkte, satt Allan med sin pokal så gott som orörd framför sig. Idyllerna som utlovades föreföllo honom med ens ytterligt banala, och vinet i nöjesbägarna för längesen dekanterat... Bort längs nya vägar, bort för att se ljuset över städer, där något nytt ännu skedde, och där man kunde möta äventyren! Ty vad var det egentligen han jagat efter i dessa sex år om inte äventyren, det nya? I morgon!...

Så tänkte Allan Kragh, emedan han var en av de naturer, som äro bestämda att söka äventyr; under det att han, om han icke varit detta, skulle tänkt på att börja ett nytt liv och gå på fler föreläsningar för engelska lektorn.

Klockan var halv tio morgonen efter, då Allan på trottoaren utanför universitetsstadens stora hotell utsatte sina planer för en mönstring i septemberolljuset. Och medan han satt och funderade, huruvida en sund och normal person kunde taga det steg han tog utan att bli efterlyst, skönjde han småningom en extra grund till att sätta sin oklara plan i verket; en grund, som möjligen var något okamrallig, men som i en viss mån motvägde det eljest fantastiska i vad han tänkte göra.

Allan Kragh och hans vänner voro svenska akademiska medborgare; därmed är sagt, på vilket sätt det var som Allan utövat sitt kvartermästerskap under de sex årens berömda härnadståg. Själv hade han ju genom omtänksamma föräldrars förutseende befriats från nödvändigheten att av eget förnuft eller kraft uppbringa pengar; men hans vänners föräldrar hade icke varit lika omtänksamma, och därför hade det blivit Allans lott att genom diverse autografer hjälpa dem i berörda hänseende. »Ej endossenten ensam vinner slaget, de djupa leden vinna det åt honom», plägade visserligen Herman Bergius försäkra varje gång, han enligt eget uttryckssätt »uttänkt en hederspost» åt Allan; men i regel hade Allan funnit att endossenten, likt forna tiders fältherrar, själv måste kasta sig in i stridsvimlet för att ej låta fienderna triumfera — i detta fall de perioika bankerna. Med ett ord: han hade »antecknat sig» på dokument till ett antal, som han ej närmare kände; och ehuru ännu ej »utsliten» vid den tidpunkt då det sjunde årets fälttåg skulle börjas, var han inte långt därifrån. Om han nu skulle realisera sin hastigt påkomna plan, och den inte resulterade i något annat, tänkte han med ett stilla småleende, kunde den åtminstone ha till följd att de djupa leden tvingades att klara sig på egen hand utan fältherren — som bekant den mest avundsvärda punkt, militär uppfostran kan nå till... Och det vore ju alltid en viss

fördel för denne i sex år prövade fältherre, för den händelse att hans eget krigslåg till obekanta länder skulle resultera i nederlag och reträtt...

Allan var elak nog att unna sig ett småleende vid tanken på de föga platonska dialoger, varåt de djupa leden skulle hänge sig vid insikten om sin ledares lumpenhet. Därpå knackade han på den åldrige och rödnäste vaktmästare som vördnadsfullt iakttagit hans timplånga morgonfundering vid trottoarbordet. Vid ljudet av Allans knackning, framstörtade han som slungad av en katapult.

»Hur mycket?»

»Två pilsner, sextio öre.»

Allan lade pengar på bordet och reste sig.

»Skall jag beställa frukost därinne åt doktorn?»

Allans doktorspromotion hade ägt rum på hotellen, ej på universitetet. Allan skakade på huvudet.

»Doktorn väntar kanske på de andra doktorerna?»

»Det tror jag inte», sade Allan. »Bed dem vänta på mig!»

Han kastade en blick på klockan. Halv elva; båten gick klockan ett; banken, packning, ett pass — han hade jämnt tid!

Två och en halv timme senare såg fosterlandet herr Allan Kragh stiga ombord på en liten vit hjulångare, en av dem som ofta tjänst-

Yussuf Khans giftermål.

gjort som krigsdrakar under de sex årens ledungståg till det närmaste utlandet. Förtöjningarna kastades loss; det tutade ur ångvisslan med en hes, försupen baston; hjulen kastade upp vattnet, och herr Allan Kragh hade, med tolv tusen kronor i reda pengar (resten av en en gång furstlig förmögenhet) samt två välfyllda kappsäckar och en spatserkäpp, startat på sin stora resa i världen.

Framåt, äventyren till mötes! Öde, en garde!

II.

SE UPP FÖR TÅGRESOR!

»Diner, meine Herrschaften! Wünschen die Herrschaften zu dinieren? Diner, meine Herrschaften, zweite Service jetzt fertig!»

Tåget rusade fram längs de blanka stålskenorna på väg till Köln. Vagnarna slingrade i kurvorna och lutade sig över än åt den ena, än åt den andra sidan. Landskapet flög förbi, flackt och intetsägande; för ett par timmar sen hade man passerat Osnabrück. Septemberhimlen var klarblå och oändligt hög, med lysande vita molnmassor som jagade varandra; vinden var friskt kylig med en fin, redan förnimbar höstdoft. Då och då, när man flög förbi någon flod

eller kanal, var dess vatten genomskinligt grönt, här och där med tidigt avfallna löv seglande över ytan. Tåget rusade vidare och vidare; och Allan Kragh stod i privata funderingar med huvudet halft utsträckt genom ett fönster i korridoren, utan att bry sig om att vinden piskade honom i ansiktet och då och då var full av sotflingor från lokomotivet. Restaurationskyparens röst väckte honom ur hans funderingar; han såg på sin klocka som var något över ett och erinrade sig med ens att han inte ätit något sedan de två äggen och kaffet på huvudbangården i Hamburg. Samtidigt med denna tanke märkte han sig med ens ha en förträfflig aptit. Han nickade åt mannen i den vita jackan och fick ett platskort av honom.

»Fullt i dag till alla serviser», anförtrodde han Allan, liksom för att diskret antyda att drickspengarna borde bli därefter.

»Har serveringen börjat?» frågade Allan.

»Om två minuter, mein Herr.»

Restaurationsvagnens utsände ilade vidare, och Allan gick längs den krängande korridoren till toaletten i vagnens ena ända.

Vilka de anledningar voro som kommo Allan Kragh att befinna sig på detta tåg, är egentligen inte lätt att förklara — rättare sagt, den enda anledning som fanns var så bisarr, att den verkar löjlig då den omtalas. Tidigt på morgonen denna septemberdag hade han kommit till Hamburg

utan den ringaste idé om vart han skulle styra kosan eller vad han närmast skulle företaga sig. Han gjorde en promenad på måfå runt kvarteret mitt emot huvudbangårdens ankomstsida, befann sig efter en stunds kringirrande nere vid Alstern och funderade på att stanna tills vidare i Hamburg, som han fann vara en vacker och tilltalande stad. Därefter slog han bort denna tanke och återvände genom de ännu morgonödsliga gatorna (klockan var litet över sju) till huvudbangården. Han fann den försedd med alla modärna bekvämligheter; lät raka sig, växlade en del pengar och åt en hastig kaffefrukost inne i den stora restauranten. Fem minuter i halv åtta utropades ett låg till Paris av en galonerad tjänsteman; Allan lämnade restauranten, fortfarande utan klarhet om vad han skulle göra, och gick bort mot biljettluckorna. Tidtabellerna fyllde väggarna i militäriska kolonner; inga frestande affischer med bilder av blåa hav och gröna skogar, bara orderanslag och siffror. Vid en av biljettluckorna för fjärtrafiken stodo tre personer som plötsligt ådrogo sig Allans uppmärksamhet: en ung man på kanske trettio av hans egen längd med ett slätrakat, mörkhyat skådespelaransikte, korta polisonger och guldbågad pincenez; en gammal herre med röd rovfågelsnäsa, gula stickande spritögon och en gulgrå mustasch, samt en ung dam i grön resdräkt, öppen kring halsen, åtstramad över höf-

terna och fotfri, så att två knäppkängor med grå damasker syntes. Hennes ansikte hade ett något högdraget uttryck, med två stora grå ögon och en litet uppdragen överläpp. Det var ytterst frappant under reshatten i svart och grönt, som satt som en musketörhatt på hennes rödblonda hår. Hon hade tre eller fyra amerikanska magasin i handen. Allan slukade henne med ögonen: hon kunde ha varit d'Artagnans älskarinna eller en av Kardinalens sköna blonda agenter. Nu skyndade den yngre herrn bort från biljettluckan; den äldre herrn intog hans plats, tätt följd av den frappanta unga damen, som tummade några guldmynt mellan sina behandskade fingrar. Nu gick den äldre herrn, och hon tog hans plats. Allan fick ett infall och följde efter. Han hörde henne på fullkomligt korrekt tyska säga:

»Första, enkel, Paris.»

Hon gjorde ytterligare ett par frågor, som mannen i luckan besvarade. Hon var alltså tyska fastän hon såg så amerikansk ut. Nu fick hon sin biljett. Allan lämnade biljettluckan och följde henne på avstånd. Han såg henne pollettera något resgods och gå nedför trappan till perongen. Hon var ännu vackrare i sin snabba elastiska gång, än när hon stod stilla. Han kunde se henne gå längs tåget där nere; därpå var hon ur synhåll. Den galonerade mannen kom vandrande genom banhallen och skrek med sergeantstämma:

»Tåget till Paris och Holland! En minut igen!»

Det var då Allan fick en barock idé. Utan att överlägga vad det var han gjorde eller varför han gjorde det rusade han tillbaka till biljettluckan, där han sett de tre, ryckte upp en sedel och ropade till mannen innanför, som stirrat på honom nyss, då han gick utan att lösa biljett:

»Paris, enkel, första!»

»Ni får skynda er!» skrek mannen till svar.
»Tåget går 7,39 — det är fyrtio sekunder igen!»

Allan rusade tillbaka med biljetten i handen och tankarna flygande genom huvudet. Det här var ju vanvettet... Hans bagage stod deponerat i garderoben; det blev omöjligt tid till att få ut det och få det med sig; han borde naturligtvis uppge detta sinnessvaga infall — eller skulle han lämna bagaget här och telegrafera efter det? Det var tydligen fullkomligt förryckt... det gick fler tåg... men hon reste med detta! Om han lyckades berätta henne sin uppoffring för hennes skull, skulle hon kanske bli tjusad... Utan att han visste hur, var han genom kontrollen, rusade huvudstupa utför en trappa, bort till ett tåg, som höll på att sätta sig i gång medan konduktörerna smällde igen de sista dörrarna — så, precis i sista sekunden var han med ett språng uppe i en av de bakersta vagnarna. Väl uppkommen tvekade han åter. Det här *var* ju rena vansinnet! Skulle

han hoppa av igen? Därpå ryckte han på axlarna med ett skratt åt sig själv.

»Kör jag med», mumlade han förtroligt till korridorfönstret, »slipper jag åtminstone betala polisböter för olaga avspringning.»

Efter att ha övertygat sig om att han var i sista personvagnen, gav han sig av genom korridorerna på utkik efter den okända.

Den vagn han kommit upp i, var en tredje klass; han gick igenom den utan att se närmare på passagerarna. Efter den följde en andra-klass, genomgående till Amsterdam, han trängde sig genom den med en viss svårighet, så full var den av passagerare. Efter den kom en direkt vagn till Sydtyskland, nästan full. Ovanpå den kom restaurationsvagnen. Här var det förbjudet att passera, eftersom man då måste tränga sig genom köket. Allan försökte mutor, som vägrades, och erhöll besked att han fick vänta till Bremen, där man höll en minut. Han slog sig till ro vid ett fönster i den sydtyska vagnens korridor, där han lät sig genomdränkas av morgonsolskenet och drack sitt lystmäte av den svala septemberluften. Han spände ut bröstet och skratade för sig själv; det här var annat än att traska omkring på de nötta gatorna i provens-Sybaris! Plötsligt började vagnarna dunka mot varandra; tåget saktade, och rullade förbi en förstad av röda tegelvillor in i Bremen. Allan var ute under banhallen i en handvändning, köpte sig ett paket

cigarretter, något frukt och en del tidningar och skyndade upp i kupén närmast efter den hindersamma restaurationsvagnen.

Han väntade tills tåget satt sig i gång innan han upptog sina forskningar. Denna gång kröntes de av större framgång. Vagnen efter den han hoppat upp i befanns vara en första och andraklass genomgående till Paris, och i den tredje kupéavdelningen i förstaklasshalvan satt den okända.

Tyvänn var hon icke ensam. Den gamle herrn med den röda rovfågelsnäsan och den toviga gulgrå mustaschen satt mitt emot henne vid fönstret; hon åkte baklänges, han i tågets riktning. De tycktes vara främmande för varandra. Allan såg ett ögonblick tveksamt in i vagnen; den gamle herrn med den fina rödvinsnäsan hade belamrat nätet på sin sida med en massa bagage — suitcases, gladstone-bags, respläder, kikarfodral och Gud vet vad — som stod i proportion till hans luktorgans förnäma utseende. Den okända mitt emot honom hade två småväskor, en hattask och några reskuddar. För närvarande satt hon nedsjunken i en artistiskt beräknad pose mellan fyra stycken av de senare och tycktes sova. Allan stirrade beundrande på hennes rasprofil och skuggan som hennes ögonhår bildade på den fina kinden; hennes rödblonda hår, som var vågigt och stort, var bragt en smula i oordning. Den fofria reskjolen hade glidit upp en smula och

visade en slank men fyllig vad, ovanför den grå kängdamasken. Efter ett par ögonblicks andaktsfull försjunkenhet steg han in och satte sig på den gamle herrns soffa.

Denne hälsade hans entré med en blick av den hjärtligaste ovilja. Han vred ögat upp mot nätet, som för att antyda att, om Allan (som kunde dra för hin i våld) ville (det Gud förbjude) placera sitt alldeles önskade resgepäck där, han vore nödsakad att maka på sina egna, där befintliga ägodelar. Allan lyfte axlarna med en min, som var föga underlägsen rödvinsnäsans i medresandeförakt, och som avsåg att meddela, det han (som enligt internationella konventioner hade full rätt att resa i den klass han köpt biljett till) av en nyck föredrog att, medan han reste med denna preussisk-hessiska vagn, låta huvudbangårdens i Hamburg garderob förvara sitt resgepäck, som var fullt jämförligt med den mest bordeauxnäste gamle herres i hela detta tåg. Efter detta utbyte av florettblickar slog de båda herrarna sig till ro på sina platser; rovfågelnäsan med skydd av *Hamburger Fremdenblatt*, Allan utan betäckning. Den unga damens ögonhår, som under ett par sekunder lyfts en obetydlighet utan att någon sett det, återtog sitt förra förtjusande läge över kinden.

Tåget ven vidare, och skyarna lyste i septembersskenet. Allan försjönk i vaga drömmerier

med ögonen vandrande fram och tillbaka över sin vis-à-vis.

Man hade hunnit så långt som halvvägs från Bremen till Osnabrück (klockan var ungefär tio), då en konduktör plötsligt uppenbarade sig, i och för visiterandet av biljetterna och utfärdandet av platskort. Allan lämnade fram sin biljett, som besiktigades; den äldre herrn med rovfågelsnäsan likaså. Den okända i fönsterhörnet sov fortfarande. Konduktören harsklade sig och utsände ett par fåfänga: Gnädige! Hon rörde sig inte. Allan tyckte sig se sin chans. Han lutade sig fram och klappade henne försiktigt på det ställe av hennes gröna resdräkt, där man skymtade rundningen av hennes knä. Hon öppnade ögonen, stirrade ett ögonblick på Allans hand, som denne ännu inte hunnit dra tillbaka, och for upp med en min av så omisstydlig motvilja, att Allan flög tillbaka med en livlig rodnad över hela ansiktet. Konduktören smålog diskret och upprepade sitt Gnädige! Den okända räckte honom biljetten med ögonen upptagna av att mörda Allan; varpå hon plötsligt övergick från stumt spel till en talscen. Den kom på engelska — Allan kände en smula förvåning eftersom hon talat perfekt tyska på bangården i Hamburg. Hon kunde ju inte förmoda annat än att han var tysk. Det var den gamle herrn med rovfågelsnäsan som hon vände sig till.

»Sir, jag förmodar ni förstår mitt språk? Jag talar inte ert.»

Lögn, tänkte Allan, men varför?

»Jag talar ert språk», sade den gamle herrn.

»Tack. Vet ni, om den unge personen där tagit sig fler friheter mot mig, medan jag sovit?»

Den gamle herrn gav Allan en dolkblick och sade:

»Det vet jag inte. Jag har läst tidningar.»

»Det är bra! Jag tackar er.» Hon bröt ut i en ström av indignerad amerikanska: en dam kunde då inte resa ensam på tågen i Europa utan att bli förolämpad av förste bäste? — varför fanns det inte damkupéer? — man skulle tro att folk som hade råd att resa på första voro gentlemän.

Den gamle herrn åhörde henne synbarligt gillande. Allan, som knappt visste om han sov eller var vaken, började en stammande förklaring:

»Madame, låt mig söka förklara för er...»

»Hur vågar ni tilltala mig!» ropade hon.

Det blev Allan för starkt. Han reste sig upp med den mest ironiska min han kunde åstadkomma — han kände att han ännu var röd om kinderna av förbluffelse och harm — och sade med en underdånig bugning:

»Tillåt mig korrigera er i en punkt, madame. Önskar ni undvika att träffa fler gentle-

män av mitt slag, finns det ingenting som hindrar er i det: nästa kupé är damkupé.»

Med så mycken värdighet man kan åstadkomma då man är belastad med en käpp, fyra tidningar och ett fruktpaket lämnade han kupén. Ett långt, iskallt: *im-per-ti-nence* från den okända genomborrade hans rygg med ett sista stick. Men trots allt var Allan inte säker på att han inte bräckt henne. — Den förste person han fick syn på i korridoren var till hans överraskning ingen annan än den tredje av trion han sett vid biljettluckan i Hamburg — den mörkhyade mannen med skådespelarsiktet, polisongerna och den guldbågade pincenezen. När Allan steg ut genom kupédörren, fick han ett ögonblicks intryck av att denne herre följt hela scenen därinne, och att ett halvt omärkbart leende darrade kring hans munvinklar. Men i nästa ögonblick voro hans ögon riktade rakt in genom den öppna dörren till hans egen kupé, försänkta i fjärrskådande beundran av hedlandskapet utanför. Allan gav honom en kort blick och gick förbi honom ned längs korridoren. De andra vagnavdelningarna voro mer eller mindre fulla med undantag av den damkupé om vars existens han nyss upplyst den okända. Han vände tillbaka till den avdelning framför vilken mannen med pincenezen posterade och gjorde en lätt gest inåt den.

»Ni tillåter?»

»Naturligtvis!»

Mannen med skådespelarutseendet böjde artigt på huvudet. Allan gick in, kastade sig på den oupptagna soffan och tände en cigarett, efter att noggrant ha övertygat sig om att han var i en rökkupé.

En sådan liten oförskämnd tusan till argbigga! Amurrica, Amurrica. Fan måtte ta Amurrica och alla amurricanskor. Därnäst måtte fan ta honom själv och alla andra idioter som gåvo sig av på s. k. äventyrsexpeditioner, ledda av falska irrbloss. Därnäst måtte fan ta honom själv ännu en gång, som reste från sin packning i Hamburg för att få ovelt utan anledning av en oförskämnd liten vacker tusan till argbigga...

Hans vresiga funderingar varade i ett par timmar. Tåget ven genom Osnabrück med några ögonblicks paus i denna fredsslutande stad; det rusade vidare mot Köln; folk vandrade in till restaurationsvagnen för att vederkvicka sig med dess tyska klockan-tolv-diner; bland andra såg han amerikanskan och den gamle herrn med rovfågelsnäsan vandra dit, nu i ivrigt samspråk; men Allan hade förlorat intresset för det hela. Septemberluften, som nyss varit klar och blå som luften i ett äventyr bör vara, var numera kall och av en fränstötande kulör; solen utan värme. Herrn med pincenezen kom in i vagnen och fördjupade sig i studiet av en illustrerad katalog; då och då kastade han en blick i smyg på Allan, som denne varje gång gengäldade med

en utmanande stirring. Till slut gick Allan ut i korridoren och hade väl hängt med huvudet ut genom ett fönster där i tre kvarts tid, då restaurationsvagnens agitator väckte honom ur hans dåliga humör med sitt: Wünschen die Herrschaften zu dinieren? Han gjorde en hastig toalett och gav sig av genom korridorerna till restaurationsvagnen.

Hunnen in i vagnen näst sin egen fick han en liten chock; den hetsiga amerikanskan tog sig just fram genom korridoren i ladylike balansgång. Bakom henne skymtade den bordeauxnäste gamle herrn, med luktorganet mera lysande än någonsin; i munnen hade han en nytänd havanna, vars röda spets endast gjorde obetydlig effekt vid sidan av sagda organ. Allan steg hastigt in i en kupé för att låta paret passera; då den unga damen gick förbi undgick han emellertid inte en blick från hennes grå ögon — men, o under! Såg han rätt? Ögonen tycktes nu nästan vänliga, med glimten av ett småleende innerst inne. Hon svepte förbi med ett fras av sidenunderkläder. Den gamle herrn, vars ögon antagit ett belåtet sultanskimmer, vaggade förbi i hennes spår utan ögon för Allan eller över huvud något annat än amerikanskans vidjeslanka rygg. Allan stirrade efter dem och spratt till, då han vid slutet av korridoren varseblev herrn med skådespelarsiktet, som mönstrade de båda med hundradedelen av ett smålöje bakom sin guldbågade

pincenez. Allan såg på honom ett ögonblick och gick vidare.

Restaurationsvagnen var nästan fullsatt; nere i hörnet närmast köket fanns ett bord för två som ännu var ledigt. Den vitjackiga agitatorn från en stund sen viftade tvärs över vagnen med en servett för att antyda att han med oerhörd svårighet lyckats reservera en plats vid detta bord åt Allan. Allan slog sig ned, såg på matsedeln med dess femstaviga tyska matnamn och övergick för att återvinna aptiten till vinlistan. Han hade just kommit till det beslut, att Graacher Auslese är ett lämpligt september- och resvin, då någon slog sig ned på den andra platsen vid bordet. Han såg upp. Med en ologisk överraskning fann han sin bordskamrat vara mannen med den guldbågade pincenezen och skådespelaransiktet.

Denne smålog igenkännande mot Allan och började titta ut genom fönstret. Allan betraktade en stund kyparens balansnummer med fat och tallrikar mellan borden; varje gång tåget slingrade i en kurva och han själv av farten kastades över åt ena sidan, tänkte han med en kittling i maggropen: nu går kalaset! Men ingen enda gång blev det så mycket som en fläck på bordet. Plötsligt stod kyparen vid hans plats med en sopptallrik. Allan gjorde en ofrivillig grimas och skakade på huvudet: soppa så här dags på dagen! Mannen med pincenezen smålog

åter svagt medan han doppade sin sked i soppan.

»Ni älskar inte den tyska matordningen?» sade han.

»Nej, Gud hjälpe mig.»

»Det tyska vinet smakar er bättre?»

»En del av det. Dricker ni kanske ett glas med mig?» Allans humör steg hastigt några grader, så fort han fått öppna munnen; han började erfara att människan är ett sällskapsdjur, även då hon är ute på äventyr på egen hand. Den främmande bugade sig lätt.

»Med nöje, om ni låter mig gengälda er vänlighet senare.»

Allan vinkade åt kyparen efter ett glas. Han och den främmande drucko varandra till.

»Ni är skandinav?»

»Varför tror ni det? Hörs det på mig?»

»Inte precis, men ert utseende säger mig det, och så någonting obestämt för övrigt. Jag kan t. o. m. hålla vad om att ni antingen är svensk eller norrman.»

»Så?»

»Danskarna lära sig aldrig vårt *a* — de bräka. Eftersom ni inte gör det, så!»

Allan nickade utan att bekräfta den främmandes hypotes om honom. Visserligen var han ju tämligen lång och smärt, men eftersom han var mörk, borde det då inte röja honom, om inte hans tungomål gjort det. Mannen med

pincenezen, som förtärt sin soppa, lutade sig fram och återtog konversationen. Allan iakttog hans ansikte, som var energiskt och intelligent; ögonen bakom pincenezglasen tycktes inte alls försvagade av närsynthet. Det var onekligen ett sympatiskt ansikte. En gång, då mannen brast i skratt efter ett yttrande han själv fällt, iakttog Allan hastigt att en av hans kindtänder var alldeles överplomberad med guld. Egendomligt nog inristade detta smådrag sig i hans minne, på det vis som sådana smådrag ofta göra; och ehuru han för ögonblicket knappt tänkte på saken — han kunde ju inte ana att han någonsin skulle se mannen igen — skulle den vid ett senare tillfälle bliva av en betydelse, som han nu omöjligt kunde veta. Plötsligt märkte han att han varit så upptagen av att observera den främmande, att han glömt att höra på vad denne sade; han spratt till att höra vid ordet Paris yttrat med en frågande tonvikt, och antog i hast att hans bordskamrat frågat när man kom fram dit.

»Jag vet inte», sade han.

Mannen med den guldbågade pincenezen såg överraskad på honom.

»Ni vet inte om ni reser till Paris?» upprepade han. »Det här tåget går i varje fall dit, om ni inte vet det!»

Allan fick en plötslig lust att briljera med sig själv och sina dåd förut på dagen.

Yussuf Khans giftermål.

»Det vet jag», sade han allvarsamt. »Men jag vet däremot inte om jag reser till Paris. Jag vet det lika litet som jag vet varför jag överhuvud taget reser med det här tåget.»

»Ni vet inte varför ni reser med det här tåget?»

»Nej, eller huvud taget varför jag reser alls.»

»Donnerwetter! Ni brukar helt enkelt stiga på en express utan att veta vart det bär?»

»Jag råkade åtminstone göra det i dag morgse.»

»Donnerwetter! Törs jag fråga: får ni tid till mycket packning med sådana resvanor?»

»Jag fick det inte i dag morgse, det får jag tillstå — jag blev tvungen att lämna min packning i Hamburg i hastigheten.»

Allan lät med en likgiltighet, värdig Phileas Fogg, det röda kontramärket från Hamburgs huvudbangård vifta i luften. N:r 374 stod det i gotiskt svart tryck. Den främmande stirrade på lappen och på honom med en aktning, som var högst smickrande under omständigheterna, och tog efter ännu ett Donnerwetter en klunk ur sitt rhenvinsglas; Allan fyllde på det med maecenas-känslor. I samma ögonblick kom fiskrätten; sedan mannen med guldbågspincenezen låtit kyparen lägga för sig, återtog han tråden.

»Förlåt om jag är frågvis: var det verkligen bara av en nyck ni reste från ert bagage med ett tåg, som ni inte hade något särskilt intresse av?»

Han fixerade Allan, som just var föremål för kyparens omsorger och som för ögonblicket inte hade ögon för något annat än maten. Det låg ett egendomligt uttryck av spänning i den främmandes ögon; och om Allan tittat upp hade han kunnat se sin visavis göra en egendomlig grimas åt kyparen, en uttrötning av läpparna och två korta vrickningar med huvudet i riktning mot Allan. Men Allan hade inte öga för denna grimas, och lika litet såg han vad som följde: kyparen vred hastigt på huvudet, fixerade honom och gjorde en frågande lyftning av ögonbrynen mot mannen med guldpincenezen. Denne formade hastigt ett ord med läpparna, som kyparen tydligen uppfattade, ty han spärrade upp ögonbrynen och darrade till på handen för första gång under middagen. Det hela hade knappt tagit femton sekunder. Allan, som funderat på om han skulle upplysa sin bordskamrat om episoden med den okända damen i Hamburg, såg äntligen upp.

»Egentligen hade jag en orsak», sade han, »till att lämna mitt bagage så där i sticket, men — nåja, jag är rädd att jag inte vågar tala om den för er. Men det var samma orsak som kom mig att tvärt ta den här expressen — och den är litet delikat att debattera!»

Mannen med den guldbågade pincenezen hann med att göra en ny omärklig gest åt kyparen, som

lyssnat uppmärksamt, innan denne försvann med faten. Därpå lyfte han sitt glas.

»Tillåt mig nu att fråga om ni föredrar bordeaux eller bourgogne», sade han.

De sutto kvar en halvtimmes tid efter desserten och läppjade på sitt kaffe, medan tåget rusade vidare genom den klara höstdagen. Allan blev mer och mer intresserad av sin reskamrat; han var underhållande, originell, tydligen berest och full av berättelser från alla hörn i Europa. Då och då återvände han till sin förvåning över Allans sätt att resa från sitt bagage, och Allan kände sig mer och mer belåten med sig själv. En gång försvann han på ett par ögonblick och växlade i den yttre, numera tomma vagnhalvan, några ord med kyparen, utan att Allan lade speciellt märke till det eller tänkte på det. När han kom tillbaka, började han en berättelse, som så småningom gav Allan tillfälle att bekräfta teorin, att han var skådespelare; han omtalade t. o. m. i förbigående sitt namn — Ludwig Koch. Allan funderade just om det var korrekt att presentera sig eller ej, då tåget körde in på en stor station, där det saktade och höll inne. Mannen med pincenezen lutade ansiktet mot fönsterrutan, medan de rusade upp längs perrongen. Med handen över ögonen mönstrade han hastigt folket på perrongen; tydligen igenkände han någon, ty han gjorde ett lätt utrop, reste sig från sin plats, nickade åt Allan och skyndade ut.

»Kommer strax igen!» ropade han.

»Res inte från ert bagage som jag», ropade Allan till svar.

Mannen med pincenezen försvann utan vidare repliker. Till Allans förvåning hade det knappt gått femton sekunder efter hans sortie, förrän tåget med ett ryck rullade ut från stationen, vars namn Allan inte lade märke till, så upptagen var han av att kika efter sin bordskamrat. Han såg inte ett spår av denne på plattformen; han måste alltså ha hoppat in i en av kupéerna längre fram. Allan vred huvudet mot ingången till restaurationsvagnen färdig att mottaga herr Koch med en lyckönskan till att det gick bra. Men det gick en och två minuter utan att herr Koch syntes. Allan satte sig till rätta på sin plats igen och började se på landskapet.

Tåget rusade fram genom ett fabriksdistrikt. Man såg endast höga skorstenar från vilka den feta röken böljade ut över den blå himlen i långa tröga bälten som liknade fångsträck i havet; grågula fabriksfasader; massor av sidospår där smutsröda godsvagnar stodo hopade. Gräset och ogräset var magert och gult som om det haft feber; slagghögarna tornade sig som kring en krater. Det hela var beklämmande, tröstlöst. Att *leva* i en sådan omgivning, att vara bunden för hela sitt liv i ett sådant fängelse . . . Allan ryste, såg upp på den äventyrsblå septemberhimlen, njöt av att sitta i denna vagn, som rullade fram i taktfasta

dyningar, och citerade halvhögt och patetiskt fyra rader av Snoilsky som framhäva skillnaden mellan en förstaklasspassagerare och en lokomotivförare. Därpå kom han åter att tänka på herr Koch och knackade på kyparen.

»Låt mig betala, Ober. Jag får gå in och se efter min vän.»

Kyparens ansikte överflögs av en hastig ryckning, men han sade ingenting annat än: sehr gut, och kraftsade hastigt några hieroglyfer på ett pappersblad.

»Nio mark sextio pfennig, bittel!»

Allan betalade och gav drickspengar. Plötsligt kom han att tänka på något.

»Men herr . . . men den andre herrn?»

»Han betalade.»

»Betalade?»

»Jawohl, det är länge sen.»

Kyparens röst var så likgiltig som möjligt, och han skyndade vidare så fort han svarat. Allan undertryckte en hastig känsla av förvåning. Herr Koch hade betalt! När? Brukade man betala förrän man slutat, här i restaurationsvagnarna? Och i smyg? Ty han för sin del hade då inte sett herr Koch lämna kyparen en pfennig. Han ryckte på axlarna och gick tillbaka till sin kupé för att få intervjua herr Koch om hur detta gått till. Tåget hade på nytt börjat slingra och guppa och det tog litet tid och en del balanseringskonst

att ta sig fram genom korridorerna, som likväl nu voro tomma. En gång kom det en så häftig stöt från en stationsväxel som man passerade i iltågsfart, att Allan kastades helt vänster om; till sin överraskning varseblev han i andra ändan av korridoren ingen mindre än restaurationskyparen som tycktes följa efter honom. I samma ögonblick Allan såg på mannen, vek han emellertid in i en kupé. Allan erinrade sig, att man kunde bli serverad även inne i kupéerna, och förmodande att karlen varit ute i ett sådant ärende, gick han vidare.

Äntligen var han framme i sin vagn. Han gick förbi den kupé, som amerikanskan och den gamle herrn hade beslaglagt, och drog upp skjutdörren till sin egen avdelning. — Nå, herr Koch, ni kom aldrig igen! hade han på läpparna, då han plötsligt hejdade sig.

Herr Koch fanns inte i kupén. Kupén var tom.

Allan stod kvar i dörren en minut innan han kom sig för att gå in. Vad i all världen? Han fanns där inte! Låt se, hans bagage... det fanns inte heller något bagage! Endast en ytterligt diminutiv handväska. Plötsligt slogs han av en blixtnliknande hågkomst: det hade inte heller funnits något annat bagage på den tid då herr Koch satt i kupén! Herr Koch reste nästan lika utan bagage som han själv... Han spratt till i sina häpna tankar vid ljudet av diskreta, nästan

tassande fotsteg i korridoren. Vid den tveskägade Soliman, var inte restaurationsvagnskyparen där igen!

Denna gång frapperade hans närvaro och hans vesslesnabba blick in i Allans kupé denne som så onödiga och rent av egendomliga att han flög upp från sin plats och rusade ut i korridoren för att få två ord med den tjänande brodern. Men denne hade redan gjort sig osynlig in i nästa vagn, och Allan återvände med rynkade ögonbryn till sin plats. Han funderade ett par ögonblick på att uppsöka konduktören och rådföra sig med honom om herr Kochs öde; därpå beslöt han sig för att ge tusan i det — han kände ju inte karlen — och försjönk i studiet av det enda bagage denne lämnat efter sig på soffan utom den diminutiva handväskan, en illustrerad katalog från en trollerifirma i Berlin.

Klockan var ungefär fem då tåget rullade in under Kölns banhall, där Allans första verkliga äventyr begynte. Han glömde aldrig senare eftermiddagssolljuset som fyllde den väldiga hallen med gula dammbälten. Den breda perrongen var full av folk som myllrade om varandra; av tidnings- och bokkiosker; av salustånd där man fick bier, bananer och wienerbröd. En gammal madam, med hänsyn till figuren slående lik en ballon captif på väg att slita förtöjningarna, hade övertagit rollen av blomsterflicka. Allan drog in huvudet genom

kupéfönstret och sträckte handen upp i nätet efter sin enda packning — en hatt och en käpp (överrocken var kvar i Hamburg). Han tänkte gå ut och räta benen ett tag. Han hade just satt hatten på huvudet, då dörren till hans kupé för-mörkades av tre figurer. Den som gick främst var klädd i en diskret, civil, blå kavajkostym; bakom honom skymtade Allan till sin utsägliga förvåning dels den vitjackade kyparen från res-taurationsvagnen, dels en kolossal bepampad och behjälmad tysk poliskonstapel.

Allans första impuls (som troligen också skulle varit läsarens) var att taga ett steg tillbaka medan han stirrade på trion; han fick tid till ett steg men inte till fler, ty tydligen fruktande att han skulle hoppa ut genom fönstret rusade den civilklädde mannen och poliskonstapeln mot honom, lade var sin hand på hans axlar och ropade med en röst, som Uppsala möte:

»I lagens namn arresteras vi er!»

Allan var för bedövd för att tänka på motstånd. Den ena tanke han lyckades formulera var: vad fan är meningen? Är det acceptanternas hämnd? Låta de hämta hem mig genom dessa tyska korvar? Därpå upplät den civilklädde (en svamphyad herre med handsvett, enligt vad Allan förnam) sin mun och sade hånfullt:

»Se inte så häpen ut, min bästa Benjamin Mirzl! Man vet att herr Mirzl kan förkläda sig, men det finns folk som kan genomskåda hans små

knep. Följ med utan bråk. Ni sparar bättre till ert bagage den här gången.»

»Bagage? Det där är inte min väska», lyckades Allan ropa.

»Naturligtvis inte! Haha! Naturligtvis inte!»

»Mitt bagage står i Hamburg», skrek Allan utom sig, med en dunkel aning om sammanhanget gryende ur dimmorna i sitt inre.

»Hahaha, javisst, javisst! Varför inte i Petersburg? Seså, Mirzl, ni är fast. Håll god min, det är det minsta ni kan göra.»

»Jag heter inte Mirzl eller vad donnerwetter ni säger, jag heter Kragh, och...»

»Stillschweigen!» röt den gigantiske poliskonstapeln, vars sinnesro stördes av den civilkläddes lagrar. »Med till kontoret, och tig, så skall jag hålla mig bakom.»

»Men...» började Allan och hejdade sig; det lönade sig inte att nedlägga protester här. Med en ryckning på axlarna gick han ut i korridoren. Den civilklädde med herr Kochs diminutiva väska följde honom i hälarerna, och mammutkonstapeln slutade processionen. Plötsligt hörde Allan kyparen ropa:

»Men min belöning! Var kan jag hämta den?»

»Det får ni veta senare!» ropade den civilklädde över axeln. »För resten är ni ju två om den, han som steg av i Essen ger er nog inte det hela.»

Med dessa den civilkläddes ord i öronen, honom själv vid sidan och den väldige lagväktaren bakom sig passerade Allan förbi paret i den andra kupén — amerikanskan och den gamle herrn med rovfågelsnäsan. Han såg henne skjuta upp sina fina ögonbryn och ivrigt viska något till den bordeauxnäste åldringen — de voro tydligen hjärteväänner nu. Han sänkte huvudet för att inte se mer och tog av åt höger i den riktning den civilklädde angav. *Vad* var meningen med det hela! Äventyr, septemberäventyr i sol och blå luft — det artade sig närmast till total solförmörkelse och mycket instängd luft. *Vad* var *meningen* med det hela?

Ingen filosof kunde ha gjort sig denna fråga med mera eftertryck.

*

»Detta är ert pass? Ni är herr Allan Kragh, student, svensk medborgare?»

Allan bekräftade båda dessa frågor med ett eftertryck, som endast hölls innanför vissa gränser av hans fruktan att stöta sig ohjälpligt med den lille fete polisdomaren som liknade Geijerstam. Inga svarta fanor nu, bara vita fredsflaggor, tills man kom loss. Halvannan dag i det svarta hålet!

»Varför har ni inte protesterat förr hos mig, om detta är ert pass?»

Allan fixerade rättvisans Geijerstamsliknande representant och svalde några goda svenska uttryck, innan han svarade.

»Jag har från första stund vidhållit vem jag var, fastän era förb... fastän ingen ville höra på mig. Det ansågs matematiskt visst att jag var Mirzl — vem tusan tage honom Mirzl är. Mirzl! Jag har aldrig hört talas om någon Mirzl.»

»Då läser ni tidningarna dåligt, eller också äro tidningarna efter sin tid i Sverige. Nåväl, vi skola göra en telegrafisk förfrågan. Utfaller den till er fördel skola vi överväga er sak redan i eftermiddag.»

»Tackar allra ödmjukast, tackar *allra*...»

»Men jag påpekar för er att saken med handväskan gör oss mycket betänksamma. Den innehöll visserligen ingenting direkt komprometterande, men det vetes att Mirzl innehade en sådan väska, då han försvann från Berlin.»

»Handväskan! Hur ofta skall jag säga er att det inte är mitt bagage? Att mitt bagage står på garderoben i Hamburg med det här kontramärket, och...»

»Medgiv att man mindre sällan har sitt bagage stående på garderoben i Hamburg, när man reser med expressen till Paris?... Nå ja, nå ja, vi skola telegrafer!»

Det gick sex timmar, innan Allan återsåg polisdomaren med det rundkindade utseendet och brillorna och mustaschen. Då han gjorde det,

var det inne på ett mindre och mycket ostört rum i den stora ämbetsbyggnaden. Den lille mannen med det litterära utseendet tummade på ett par telegram och betraktade omväxlande en karta över Tyska Riket och ett album med många fotografier.

»Jaja, jaja, vi ha undersökt, vi ha telegraferat... Jag får säga, herr Kragh, ni har haft ytterst extraordinära erfarenheter. Är detta er första längre utomlandsresa?»

»Ja» (bistert).

»Jag trodde det, jag kunde tänka mig det. Högst extraordinära erfarenheter, det må jag säga.»

»Har ni fått bekräftat min identitet?» (ytterst bistert, ty sex timmars avskildhet med spartansk kost bidrar ej att förbättra lynnet).

»Vi tro det. Ja, vi tro oss kunna vara övertygade om att ni verkligen är herr Allan Kragh från Sverige.»

»Tänker ni släppa lös mig alltså? Tänker ni utsätta befolkningen i Köln för risken? Är eau-de-colognen innelåst? Och dömen bevakad?»

»Ett ögonblick, herr Kragh. Vi äro mycket bedrövade över misstaget, mycket bedrövade, och vi vilja gärna hålla er skadeslös efter bästa förmåga. Naturligtvis blir ni genast satt i frihet (polisdomarens röst var så mild och försonande, att det nästan lät som om han talat finska). Låt mig bara fråga er en sak: var det stora värden i ert bagage i Hamburg?»

»Värden? Hm. Det vanliga resbagaget, en del kostymer och sådant. Pengar och juveler fanns där inte.»

»Utmärkt... det var 374 ni hade på kontramärket från garderoben?»

»Ja. Vad menar ni?»

»Vänta litet! Hm... Trehundrasjuttiofyra. Nåväl, herr Kragh, varför skulle jag dölja saken för er: ert bagage är stulet.»

»Stulet? Stjäl man bagage som är inlämnat på järnvägsgarderoberna i Tyskland? Jag har mitt kvitto.»

»Jaja, ert kvitto n:r 374, tre kolli. Men i förrgår, då ni — — då ni av misstag anhölls, kom det telegram till garderoben att sända de tre kollina på 374 express till Osnabrück; innehavaren hade ej fått tid att avhämta dem. Garderoben sände dem samma middag, de avhämtades på aftonen klockan sex i Osnabrück (mot falskt kontramärke som vi ha alla skäl att förmoda, ja, alla skäl) av en herre som genast reste vidare till Holland... Era två kappsäckar och er överrock, herr Kragh, äro alltså stulna.»

»Putz weg! *Donnerwetter*...» Allan stirrade på den mildögde polisdomaren, medan han gav luft åt denna germanism. »Vem i Herrens namn...»

»Ja, vem har fått reda på numret på ert kontramärke! Har man lurat på er på stationen i Ham-

burg? Vi förstå saken lika litet som ni själv — och ni borde förstå den bättre än vi. Ja, ni borde.»

Allan bröt in i en ny tankekanal.

»Det borde jag! Men hur vågade ni arresterera mig? Varför gav ni slyngeln tillfälle att stjäla mitt bagage? Var god och förklara vad som ligger bakom den andra affären! Nu är jag inte anklagad längre!»

»Herr Kragh!» Polisdomarens röst var full av milt tadel, men Allan hörde inte mer på det örat; hans lidna oförrätter började stinga honom. Arresteras som en förbrytare och bestjälas till på köpet! Det blev för mycket. Vad hade man konsul till? — Han hörde polisdomarens milda, liksom glasögonprydda röst:

»... att hela historien uppkom i restaurationsvagnen. Ni kände inte den person ni åt middag med?»

»Kände honom? Hade aldrig sett karlen förr i mitt liv. Det här är första gången jag är utomlands.»

»Hm, ja, jag kan... Nåväl, denne person — men vänta, ni skall få berättelsen i första hand.»

Polisdomaren tryckte på en knapp, gav order åt en betjänt och började i avvaktan på att den skulle uppfyllas åter bläddra i albumet med de många fotografierna. Då och då sköt han underläppen halvvägs upp mot näsan, tydligt för-sänkt i djupa funderingar; då och då funno dessa

uttryck i ett tankfullt: *p-r-m, p-r-m*, som påminde om det ljud en småbarnstrumpet åstadkommer då det lilla barnet spottat i den. Plötsligt öppnades dörren, och betjänten kom in med någon, som visade sig vara kyparen i restaurationsvagnen från i förrgår. Det första denne gjorde var att ge Allan tillfälle att erinra sig Börnes ord: *das deutsche Volk ist ein Lakaien-volk*, ty så många och underdåniga bugningar som den tjänande brodern distribuerade till höger och vänster, hade han aldrig förr fått för drickspengar. Den lille polisdomaren stoppade kyparen med en gest och sade kort:

»Berätta. Förklara saken för herrn.»

»Ach, nådige herre, det är ett misstag, ett förskräckligt misstag. Man lurade mig, man bedrog mig, gnädiger Herr. Det var den herrn, som åt middag vid ert bord — Teufel hol' ihn. Just som jag var i tag med att seryera fisken åt den nådige herrn, gör den andre herrn grimaser åt mig: »se på den herrn! Det är en rymd förbrytare!» Ganska försiktigt, så att den nådige herrn inte märkte något. Jag såg ju på den nådige herrn och hörde den nådige herrn tala något om att ha måst resa från bagage och allt; den andre herrn nickade och nickade åt mig — må djävulen ta honom. Rätt som det är kommer han ut till mig i andra delen av vagnen och säger: — herrn vid mitt bord är ingen annan än Mirz] själv!»

»Men vem är Mirzl?» ropade Allan, som nu för tredje gången fick detta namn slungat mot sig. Till svar räckte polisdomaren honom tyst albumet med de många porträtten och en två dagar gammal berlintidning. På framstående plats i tidningen stodo rubrikerna: — *Stor hotellstöld i Berlin W.* — *Benjamin Mirzl åter i farten.* — *Beloppet över sjuttiotusen.* — *Mirzl undkommer i bil;* och i albumet fann Allan en serie porträtt en face, i profil, bakifrån, av en trettioårs herre, vars drag han tyckte sig dunkelt minnas, troligen från någon illustrerad tidning. — »Vår störste svindlare», sade polisdomaren. »Han har aldrig varit fast, men den här gången kom han undan nätt och jämt, och fick lämna en del i sticket.»

»Det var dagen innan jag reste med expressen!» ropade Allan.

»Ja, det var det.»

Den tjänande brodern fortsatte oförtrutet sin berättelse:

»Jag spetsade ögonen förstås; den andre herrn drog fram sitt visitkort och sade: »Jag är Rechtsanwalt Dr. Hauser.»

»Men till mig sade han ju att han hette Koch och var skådespelare!» ropade Allan.

»Han har velat vilseföra den nådige herrn. — 'Mitt namn är Rechtsanwalt Dr. Hauser', så sade han till mig. 'Jag springer av i Essen för att få fatt i en detektiv och arrestera Mirzl; hinner jag

inte, så låt för Guds skull arresteras honom i Köln! Där finns alltid polis på bangården. Kom ihåg att det är 5,000 mark i belöning bara för hans sista affär! Så sade den förbannade människan, och i Essen hoppade han av. Han kom inte igen, jag höll utkik på den nådige herrn, och i Köln — —»

»Jag vet resten», sade Allan.

»Ack, nådige herre, jag är en fattig man och gift och har fyra barn, och hur skulle jag veta att den förbannade människan ville störta mig i olyckan? Inte en gång sin middag betalade han, innan han hoppade av i Essen.»

»Jag betalar den inte. Men jag gör inte heller sak mot er. Jag råder er bara att tänka mer på serveringen en annan gång och mindre på gästerna. Det är en god regel för en kypare, tror jag.»

»O nådige herre — —»

»Det är bra! Kan jag gå, herr polisdomare?»

»Men — men naturligtvis. Och ni — ni tänker inte föra talan?»

»Inte den här gången. Jag var ute för att söka äventyr, och om jag får dem på halsen kan jag ju inte klaga. Om mitt bagage skulle komma till rätta — men det lönar sig inte att tänka på. Det är väl herr Mirzl, som lagt beslag på det också.»

»*P-r-m*, ånej, han går i en högre genrel!»

»Jag är lika spänd på att göra hans närmare bekantskap som ni, herr polisdomare. Farväl.»

Allan gick ut ur det lilla rummet i den stora byggnaden; den lille polisdomaren följde honom genom korridorerna ända till utgången. Allan och han togo farväl av varandra under djupa bugningar. Allan gick genom gatorna, något yr i huvudet av allt det passerade och utan att tänka på vilken riktning han tog. Klockan hade hunnit bli nära fyra på eftermiddagen, såg han. Plötsligt, då han stannade vid ett gathörn för att fundera på vad som nu var att göra, kände han en hand på sin axel och flög till. En ny arrestering? Det blev för mycket av det goda. Han vände sig om. En ung man i halmhatt hälsade leende på honom och räckte honom ett brev.

»Till er», sade han.

Innan Allan kommit sig för att hejda honom, var han borta. Allan stirrade efter honom i folkvimlet utan att veta vad han skulle tro. Han sprang några steg i den riktning den okände taggit, men utan att få syn på honom; trafiken var för ögonblicket överväldigande. Därpå såg han på brevet, som bar utanskriften: *Herr Allan Kragh från Sverige*, och ryckte upp det, gripen av en plötslig aning.

Detta var vad han läste:

»Bäste Herr Kragh! Ni har utan tvivel nedkallat många förbannelser över mitt huvud, sedan vi sist sågo varandra, ehuru det är tvivelaktigt att ni kunnat adressera era förbannelser rätt. Förlåt mig, att jag så illa belönat er vänlighet att bjuda mig på Graacher Auslese i restaurationsvagnen; förlåt mig i ännu högre grad de obehag jag därefter åsamkat er — obehag, vars karaktär jag själv blott alltför väl förstår att uppskatta.

Jag vet, att förlusten av något resbagage å kontramärke 374 från Hamburgs huvudbangård, som ni var oförsiktig nog visa mig vid dinern, väger obetydligt mot ovan nämnda andra obehag. Tyvärr var jag verkligen av omständigheterna nödsakad att handla som jag gjorde både vad beträffar de övriga obehagen och ert bagage. Var övertygad att det verkligen var av tvingande nödvändighet.

Skulle ni vilja låta mig söka försona samtliga obehag, och naturligtvis i främsta rummet återställa ert eleganta gepäck till er, kan ni träffa mig fredag afton den 12 dennes klockan tio på The Leicester Lounge vid Leicester Square i London. Var säker på att jag skall känna igen er, om ni infinner er, även om ni inte känner igen mig. Jag

gör detta förslag för att se, om jag rätt bedömt karaktären hos en man som utan vidare av en nyck reser från sitt bagage.

Alltså, auf Wiedersehen!

Er tillgivne

*Ludwig Koch,
Alias Dr. Hauser,*

Alias . . . (att ifyllas efter behag av er själv!)

P. S. Att jag gjort mig underrättad om ert namn, hoppas jag ni inte tar illa upp.»

Hur många gånger Allan stående mitt i myllret på Jülichstrasse läste genom denna epistel, är ovisst. Till slut sågo dock trafikanterna på denna gata honom rycka upp sig, stoppa brevet i fickan, rådfråga en poliskonstapel om någonting och skynda bort i riktning mot bangården. Klockan var över fyra; han hade en knapp timme för att hinna det tåg, om vars avgångstid han just konsulterat den kölnska lagväktaren. Denna timme borde vara nog för att tillfredsställa hans mage efter provningarna i arresten.

»Det börjar!» mumlade herr Kragh för sig. »Det var alltså så fint resällskap jag hade! Och det var alltså på det viset koffertarna kommo bort! Nu skola vi först göra vad Herman Bergius ansåg för människans yppersta och mest ofrån-

tagliga rättighet — Äta frukost. Den är sen och välförtjänt. Och sen i väg till London för att göra bekantskap med herr Benjamin Mirzl! Det bör bli intressant.»

III.

DET STORA HOTELLET.

En gång hade Allan besökt den största av de stora turbinanläggningarna i södra Sverige. Det var honom som om han kommit in i dess maskintrycksvibrerande och dånande luft, då han sent på aftonen den 11 september anlände till London.

Han gnuggade sig i ögonen, där han satt i sin taxi. Detta var en stad! Här borde äventyren bo; här borde de ligga på lur bakom varje gathörn. Vad var Hamburg och Köln mot detta! Vad var den obeskrivliga atmosfären av jäktande hast, raffinerad lyx och oerhörda penningtillgångar, som var hans intryck av lyxtåget från Köln norrut, mot detta London! Själva luften var ny, en fantasisporrande blandning av tusen ingredienser, lukt från den heta gatbeläggningen, lukt av frän, parfymrad virginiatobak, bensinångor från de tallösa bilarna, vilkas gummihjul väste mot

den spegelblanka asfalten; doft av all världens parfymerade rikedom och allt dess outsägligast stinkande elände. Husen rusade förbi hans bil som i en dröm, gigantiska fasader förlorade sig upptill i den disiga kvällsluften; det flammade och flämtade av otaliga ljus; reklamerna kröpo upp och ned för väggarna som regnbågsfärgade ormar; himlen över de öppna platserna brann slaggröd som i återskenet från en kolossal eldsvåda eller en jättekaters utbrott. Och människofloderna forsade och forsade. Bilen, som innehöll herr Allan Kragh från Sverige, på spaning efter äventyr och eventuellt en framtid, rusade ljudlöst fram genom virrvarret, undvek att kollidera, undvek att döda någon, gjorde ögonblickliga rispor i människofloden vid något gathörn; rusade och rusade, synbarligen lika meningslöst som de tusen andra bilar den mötte, tiofallt snabbare än de frambrusande människoströmmarna men lika meningslöst. Plötsligt vek den ut på en öppen plats, mindre ljusflammande än de föregående gatorna, och höll inne vid en fasad, där ljusen klungat sig samman till en väldig festong. *Grand Hotel Hermitage*, sade ljusfestongen; chauffören upprepade det, i det han slog upp dörren till bilen, och herr Allan Kragh gick upp för en bred trappa, in i en stor hall, som var oerhört tyst och stilla efter gatornas Souza-marschsymfoni — vestibulens ofantliga svängdörr klippade av yttervärldens buller som en klosterport.

Detta var alltså det berömda Grand Hotel Hermitage! Hundra gånger hade Allan sett dessa tre ord i Henschel, Bradshaw och de stora utländska tidningsdrakarna; varje gång hade han tänkt: den som vore där; och när han nu på sin stora resa av slumpen och herr Mirzl drevs till London, hade det varit självklart, att han gav chauffören adressen på det stora hotellet.

På vägen upp från Köln hade Allan i Belgien försett sig med de nödvändigaste reseffekterna — man fick kanske inte ta herr Mirzls löfte alltför seriöst, men å andra sidan var det dumt att få dubbel uppsättning; och följaktligen var han ej alldeles bagagelös, då han med hotellets bärare i spåren kom in genom svängdörren. Det oaktat var det helt naturligt, att den allvarsamme portiern på lyxhotellet (vars figur mest av allt påminde om en benediktinflaska), mottog honom med en nyans nedåt i tonen. Bakom portiern skymtade Allan inne på kontoret en bredmynt herre med gråsprängt yankee-skägg utan mustascher, som han senare skulle lära sig var direktören för hotellet. Hade direktören och portiern kunnat ana de händelser, som skulle utspelas på Grand Hotel Hermitage under Allans vistelse där, och den roll Allan skulle spela i dem, är det troligt att de mottagit honom med hälsningar av helt annat slag än den, varmed portieren nu mottog Allan.

»Detta allt er bagage, sir?»

»Ja; jag väntar mer. Jag vill ha ett rum.»

Portiern mönstrade honom ännu ett ögonblick och greps av vekare känslor.

»Litet rum för denne gentleman, Jones. Är 417 ledigt?»

Det befanns att 417 var ledigt. En uniformerad och mager ung man övertog Allans obetydliga packning och ledsagade honom bort till hissen. Denna gav sig i väg uppåt med den värdiga långsamheten hos en gammal trotjänare i ett fint hus och hejdade sig med samma värdighet i fjärde våningen. Den uniformerade herrn förde Allan längs en mattbelagd korridor till det lilla rummet som befunnits lämpligt att hysa honom. Det var verkligen litet, d. v. s. på bredden, ty höjden lämnade intet övrigt att önska; det upptogs till större delen av en säng och ett toalettbord och påminde på grund av sin arkitektoniska skapnad i hög grad om en gravkammare i en egyptisk pyramid. Innanför fanns, som Allan såg, ett badrum. Men Allan hade lärt av Herman Bergius, att intet är likgiltigare än det rum man bebor på sina resor, då man ju aldrig vistas där i vaket eller nyktertillstånd; han förklarade sig följaktligen tillfreds med den egyptiska gravkammaren, tryckte en shilling i den uniformerade herrns hand och övergick till att göra toalett.

Då han en halvtimme senare utan att generasig för sin resdräkt lågade ned i det stora ho-

tellrets matsal, fick han tillfälle att inse att det ej endast är rummen för resande med obetydligt bagage som äro små; världen själv är ytterligt liten. Ja, tydligtvis, ty när han slagit sig ned vid ett bord, rekvirerat matsedeln och började se sig om i matsalen — vem fann han sitta vid bordet strax till höger, om inte damen, som från Hamburgs huvudbangård lockat honom ut i världen, och som hennes kavaljer den gamle herrn med rovfågelsnäsan och den gulgrå mustaschen!

Allan fixerade dem överraskad. Det var onekligen kuriöst att träffa just detta par här! Det fanns ju tusen hotell i London. Nå, det var naturligtvis en slump, men . . . Det vänskapsförbund, som han sett börja på expressen och själv delvis varit den direkta orsaken till, hade tydligen blivit av mera bestående art, än resbekantskaper bruka vara. Han kunde gott förstå den gamla bordeauxnäsan . . . Trots det agg han ännu kände mot den unga damen för hennes beteende i kupén, måste han tillstå för sig själv, att hon var värd en mässa . . . hon syntes honom t. o. m. värd flera mässor. Det skulle en parisiskas fantasi till, tänkte han, för att fundera ut en sådan dräkt, som hon bar i afton, och en amerikanskas kurage för att bära den. Hans blickar gingo vilse i uringningens linje kring hennes mjuka bröst, som var blottat så utmanande som på en teckning av Rops, och när de inte gingo vilse där, på gränslinjen mellan den vita huden och det gröna side-

net, är det möjligt att de gingo vilse något längre ned, där den strama kjolen var uppslitsad halvvägs upp till knät. . vilken linje är mera mystisk och frestande att följa än linjen i en vacker kvinnovad? Helst då den är innesluten i en strumpa av den slags diskreta genombrutenhet, som madame där tydligen gillade. . . Båglinjen av hennes vad avtecknade sig genom den gröna strumpan som marmor genom en adriatisk vattenyta. Allan stirrade, fullt på det klara med att han var närgången, och plötsligt vred madame huvudet åt Allans håll (hon satt i halvprofil) och lät blicken glida över honom; Allan såg att hon kände igen honom. I samma nu stod kyparen vid hans bord med matsedlar och vinlista, och han blev nödsakad att släppa henne med ögonen.

Vad kunde hon vara för något, och hur kom det sig att hon var här i detta sällskap? Denna fråga surrade i Allans huvud medan han valde ut ett par rätter från matsedeln och en bordeaux från vinlistan. Kyparen försvann, och han fick åter utsikten fri till det andra bordet. Man talade där, tämligen ivrigt. Var det om honom? Inte omöjligt, ty under en snabb sekund flög hennes blick åter bort till honom; den gamle herrn med rovfågelsnäsan visade däremot intet intresse för honom, om det nu var om honom de talade. Allan återtog sin beundrande granskning av henne, utan att det numera tycktes beröra henne, och höll på med det ännu då kypa-

ren anlände med den omelett och det vin han beställt. Han tog en klunk ur sitt glas och började äta med tankarna irrande från det hemlighetsfulla paret därborta till herr Benjamin Mirzl. Plötsligt slogs han, egendomligt nog för första gången, av minnet att det just var denna trio i dess helhet — den gamle herrn, den unga damen och herr Mirzl — som han sett framför biljettluckan i Hamburg. Visserligen tycktes de alldeles oberoende av varandra då, men... Herr Mirzl var en internationell svindlare, om än möjligen en excentriskt välvillig sådan; voro de andra båda av samma slag? Det var naturligtvis inte utslutet, och Allan funderade på denna möjlighet, medan han från kyckling och bordeaux övergick till dessert och ett glas madeira (man måste fira ankomsten till alla städers moder), men slojade den såsom osannolik efter andra glaset madeira. Han beställde kaffe och likör, varvid kyparens sätt började bli lika milt som om han varit klädd i evening-dress, och satt kvar vid dessa angenäma drycker, ännu då paret som mystifierade honom lämnade matsalen. Till sin mycket stora förvåning såg han då de gjorde upp räkningen, att det var hon som betalade för bägge; den gamle herrn måste alltså tydligen vara inviterad! Kontinentalt, tänkte Allan. De passerade hans bord utan tecken till igenkännande — eller såg han rätt, då han tyckte sig märka en liten kisning,

hälvtan av ett spefullt leende, i hennes ögon? Det var omöjligt att avgöra.

Klockan halv elva, då Allan beslutit sig för en kvällspromenad med cigarr ute i London, befanns det att staden å sin sida beslutat högtidlig-hålla hans ankomst med en ogenomskådlig, gulgrå och brandröksdoftande dimma, som gjorde att han (efter tvänne visky och soda, till firande av jättestaden) gick till sängs i den egyptiska gravkammaren. Han somnade genast och sov som en stock.

London är en underbar stad, full av överraskningar, outrannsaklig som människohjärtat, rymmande fler ting än filosofin någonsin har drömt om eller Bædeker satt stjärnor för i sina röda böcker; och herr Allan Kragh fick i sin blygsamma mån tillfälle att besanna dessa *loci communes* redan under loppet av följande dag. Aftonens dimma hade efterträts av ett mildt och vattrat solsken från en mildt veronikablå himmel, då han på förmiddagen startade sina strövtåg från Grand Hotel Hermitage, och hörsammande Goethe grep in i det fulla människolivet på gatorna. Emellertid angå hans strövtåg inte denna sannfärdiga berättelse, och vi nöja oss med att återtaga kontakten med honom, då han vid ett-tiden på natten återvände hem till Grand Hotel Hermitage. Det var då icke Londons mysterier som sysselsatte hans hjärna; det var mysteriet Benjamin Mirzl.

Vad hade herr Mirzl menat med det brev han genom någon medhjälpare tillställt Allan i Köln två dagar förut? Bluff? Men varför? Kunde en herre av hans slag vara road av sådant? Det var ju möjligt, men det passade inte samman med den föreställning Allan bildat sig om herr Mirzl. Det var ju också möjligt att denna föreställningsbild var lika olik herr Mirzl, som herr Mirzl själv i förklädnad sades vara olik sig själv. I varje fall: klockan nio på slaget, en timme före den uppgivna mötestiden, hade Allan infunnit sig på det av Mirzl uppgivna kaféet, The Leicester Lounge. Hans intryck av London hade därigenom ökats med ännu ett; men då han vid halv-ett-tiden kördes ut ur kaféet (polisbestämmelserna), var detta också det enda utbytet för honom. För kaféet hade hans tre och en halv timmars besök givit mera utbyte. The Leicester Lounge befanns vara ett kafé av den art, där Maria Magdalena har tillträde även innan hon ångrat sig. Det fanns ett par dussin Magdalenor i kaféet utanför bardisken och ett halft dussin innanför densamma. Utrymmet för öfrigt, som var mycket starkt begränsat, upptogs af det lättlevande manliga London. Lösen för såväl det lättlevande manliga London som direktionen på stället var ferm expedition. Den största möjliga lyckan åt det största möjliga antalet; en vacker paroll. Cirkulationshastigheten var beundransvärd: entré, en drink, bekant-

skap, en drink till, sortie. Herrar som inte gjorde bekantskap sågos över axeln. Herr Allan Kragh sågs över axeln. Det gagnade till intet, att han beställde en drink så ofta kyparens mörka öga träffade honom; eller att ett obestämt antal Magdalenor beskänktes vid hans bord; han satt kvar och sågs följaktligen över axeln. Och herr Mirzl kom inte. Eller gav sig åtminstone inte till känna. Kunde det roa honom att i förklädnad betrakta Allans drinkfyllda väntan? Kunde han (där var kyparen med ögat igen — whisky and soda, please) — kunde han vara arresterad av rättvisan? Bylingarna voro ju vassa i London. Räckte herr Mirzls slughet inte till för att lura dem? Sherlock Holmes, you know. I varje fall (whisky and soda, please, kypare med ögat) — räckte den till för Allan Kragh. Efter tre och halv timmes whiskyorgie lämnade herr Kragh (på grund av polisbestämmelserna och trötthet i svalget) The Leicester Lounge, full av sistnämnda övertygelse.

Och det första han såg på den egyptiska gravkammaren n:o 417 var sina hederliga svenska kappsäckar. Det var inte långt ifrån att han trodde sig ha fått dille då.

Men faktiskt stodo hans båda kappsäckar där, den av brunt oxskinn och den av järnbeslaget trä... Hans ringningar kallade en uniformerad herre upp på gravkammaren på mindre än en minut.

»Dessa kappsäckar?!»

»Lämnades i afton klockan $\frac{1}{2}$ 10 av en bärare, sir. Det ligger ett brev till er på toalettbordet, sir. Någoting annat ni önskar, sir?»

Allan gjorde en stum handrörelse. Nu flöt mystiken över sina bräddar. Hur i — — kunde herr Benjamin Mirzl ha reda på, var han bodde — han kastade sig över brevet på bordet, utan att tänka sina bestörta frågor till slut. Det innehöll två nycklar och följande rader:

»Käre Herr Kragh! Ursäkta att jag lät er vänta förgäves på The Leicester Lounge. Business, you know; omöjligt för mig att komma. Hoppas ni inte blev nödgad ta alltför många whisky and soda; känner stället; skulle göra mig ont. Bifogar de nycklar som jag användt under den tid jag innehaft ert präktiga bagage; hoppas ni kan använda dem som extranycklar; tackar er ännu en gång för lånet av bagaget; ber er återigen om ursäkt för allt besvär jag förorsakar er och förblir i hast er tillgivne

Ludwig Koch,

alias Dr. Hauser,

alias

(att ifyllas alldeles efter behag).

Det är onödigt att genge de utrop, frågor och gester, varmed Allan Kragh kommenterade denna

epistel. Lifvet är kort, som Mark Twain sade. Klockan var tre innan han lade sig efter den tredje visiteringen af kappsäckarna — intet fattades — och den nittioåttonde genomläsningen av Benjamin Mirzls brev. Det dröjde en timme till, innan han somnade, och när han gjorde det var hans sömn orolig.

Han skulle verkligen gärna vilja träffa herr Mirzl.

Det var bestämt, att han skulle få sin vilja fram i detta hänseende, men det skulle dröja en smula ännu.

*

Det var sent, när Allan slog upp ögonen dagen efter. Hans första blick gällde kappsäckarna och hans andra herr Mirzls brev, som han nu kunde utantill som ett bibelspråk i katekesen; först hans tredje blick gällde klockan. Den visade fem minuter i tolv. Allan flög upp ur sängen och började kläda sig. Han hade kommit att tänka på en sak strax innan han somnade: det fanns en chans att spåra herr Mirzl, genom stadsbudet som kom med kappsäckarna! Allan rynkade ögonbrynen och byggde i tankarna upp en krigsplan som baserade sig på sagda stadsbud, och varigenom herr Mirzl snart nog skulle se sig upp-dagad i sin lya.

Men ack, redan första tråden brast, då han vid halv-ett-tiden började sina förhör på hotellets

kontor. Stadsbudet? En vanlig bärare. Nummer? Gud vet vad han haft för nummer. Han hade helt enkelt satt ned kappsäckarna, förklarar att de voro till herrn på 417, vars namn stod på hosföljande brev, och att allt var betalt, varpå han utan vidare avlägsnat sig. Nu när man tänkte på det, hade han visst inte något nummer alls. Det var visst en vanlig arbetslös. Var det något fel med kappsäckarna? Hade mannen stulit något eller slarvat bort något?

Allan skyndade sig att säga nej och försvinna. Sakläget var inte så lätt att diskutera med en oromantisk hotellkontorist. Han försökte fundera ut vad Sherlock Holmes skulle ha gjort i hans situation och fick plötsligt en idé. En annons! Där var det. Sherlock Holmes skulle ha satt in en annons om belöning till det onumrerade stadsbudet.

Allan förfrågade sig och sökte upp hotellets tidningsbyrå; han fann den ligga i en mindre hall till höger i stora entrén. Det var en vidlyftig tillställning, som sålde alla jordens tidningar, mottog annonser till dem, prenumeration på dem, och (mot en liten avgift) personliga notiser till dem om vederbörandes vistelse på Grand Hotel Hermitage, vanor och älsklingsport. Allan fick en blankett och formulerade efter något tankearbete följande annons:

Bärare. Två pund belöning erhåller den bärare som aftonen den 12 dennes kl. halv 10 avlämnade tre kappsäckar på Grand Hotel Hermitage, om han infinner sig snarast på sagda hotell.

Kontoristen i tidningskontoret var en allvarlig ung man av detektivtyp; han mottog Allans annons utan några andra kommentarer än att fråga, i vilka tidningar Allan önskade den införd. Allan överlät åt honom själv att bestämma det; varpå den magerlagde unge mannen dekreterade, att *Star*, *Daily Mail* och *Daily Citizen* voro bäst, och mottog ett belopp för införandet av annonsen två gånger i rad i var och en av dem. Tillfredsställd med sig själv gick Allan ut i London för att äta lunch.

Mitt på eftermiddagen medan han promenerade på Pall Mall, fick han emellertid en idé, som gjorde att han en kvart senare hoppade ur en bil framför Grand Hotel Hermitage. Han hade ju alldeles försummat att ta reda på, vem hans mystiska reskamrat var, damen från Hamburg! Och de bodde på samma hotell! Så är det att ha huvudet fullt av en enda sak. Det var den benediktinflaskliknande portieren själv som förde befälet på hotellets kontor, när Allan kom in där för att göra sitt förhör. Värmen i hans sätt hade stigit fem grader efter ankomsten af Allans kappsäckar.

»Önskar ni ett större rum, sir?» sade han.

»Kanske senare», sade Allan. »Det var någonting jag gärna ville fråga er om, portier.»

Han vädjade ett ögonblick till sina minnen av Sherlock.

»Jag tror mig ha känt igen en bekant här på hotellet, en dam. Jag är inte riktigt säker och vill inte visa mig påflugnen, ni förstår, portier. Hon är blond, smärt, av medellängd eller litet mer, ser mycket bra men litet högdragen ut, och åt i förgår middag i matsalen — — —»

Han spratt till vid ett plötsligt fras av sidenkjolar bredvid sig. Han vände sig åt sidan, och där stod den okända själv!

»Jag råkade höra er vänliga förfrågan», sade hon. »Det skulle väl inte vara mig, ni beskriver för portieren?»

Denna gång var det icke någon tvekan om hennes ansiktsuttryck, som två dagar förut i matsalen. Nu var det precis samma min som han kom ihåg från expressen, och en blick i de grå ögonen som kylde honom längs hela ryggen. Till slut lyckades han hämta sig.

»Er, madame? Såvitt jag vet, har jag inte något att känna er.»

»Inte heller jag er — till namnet.»

Det låg en förkrossande tonvikt på de två sista orden, som blott alltför väl uttryckte, vad hon menade — scenen i Köln, där hon fem dar

förut sett honom arresteras. Allan antog en vacker lingonfärg, men lyckades säga:

»Ni har visst något ärende till portieren. Jag skall dra mig ur hörhåll, så att jag slipper lyssna.»

Han visste att detta avskedsskott måste träffa prick i hennes anglosaxiska sinne, men det oaktat kände han inte sin sortie från kontoret som någon sortie d'éclat. Han sneddade över den stora entréhallen så snabbt hans värdighet tillät — vad han fruktade mest var att hon skulle ropa honom tillbaka och be honom fortsätta intervjun med portiern; han kände sig inte vuxen den uppgiften just nu; och plötsligt fann han sig stå i hotellets lounge-rum, dit hans ben honom själv ovetande burit honom, och lade märke till ett *damn and confound*, som utslungades med oerhörd energi i hans närhet. Först i nästa ögonblick gick det upp för honom att det var han själv, som utslungat det, och förvånad över sin snabba anglisering hörde han en gäll röst som sade:

»Hallå, unge man! Sådana ord brukar man inte säga i damsällskap.»

Allan vände sig om. Trots det föga människovänliga humör han för ögonblicket var i, måste han småle.

I en av de röda skinnstolarna satt en gammal dam med *New-York Herald* i handen — hon skulle varit gömd bakom tidningen, om hon inte nu sänkt den och kikar på Allan över den. Hennes ansikte liknade på pricken en gammal slug

papegojas; hon hade grått hår, som stod ut kring öronen, två vassa kolsvarta ögon och en näsa, som fyllde resten av ansiktet lika grundligt som S:t Paulskatedralen den öppna plats, där den ligger. Liksom katedralen kom den inte arkitektoniskt till sin fulla rätt, av brist på perspektiv . . . Man såg emellertid en bred mun med smala och synbarligen mycket bistra läppar och en haka som försökte verka napoleonsk. De kolsvarta ögonen fixerade Allan på sned, precis som en papegojas. De sågo obeskrivligt kloka och barska ut. Allan bugade sig vördnadsfullt:

»Jag ber er tusen gånger om ursäkt, madame! Jag tänkte verkligen inte på vad jag gjorde, och jag visste knappt var jag var.»

»Varför svor ni?» sade den gamle damen. Hon betonade ordet svor så att det lät som *mördade* eller *bar falskt vittnesbörd*.

Allan fick en barock lust att berätta henne allt.

»Jag skall försöka förklara det», började han. »Är ni amerikanska, om jag törs fråga?»

»Ja. Var det därför ni svor?»

»Inte för att *ni* är amerikanska, Gud bevara mig. Men uppriktigt sagt var det en av era landsmaninnor som kom mig att svära.»

»En gentleman svär aldrig över en dam eller i damsällskap.»

»Ni har rätt. Jag ångrar mig ur djupet av min själ. Ni ser, denna dam kom på mig just som jag höll på att fråga ut portiern . . .»

»Lyssnade hon? Då är hon ingen dam. Då har ni rätt att svära.»

»Hm, ser ni, jag höll på att fråga ut portiern om henne själv...»

»Är ni kär i henne? Då har ni rätt till det. Då förstår jag er.»

»Hon intresserar mig. Och ni förstår, att...»

»Fick ni reda på vem hon är av portiern? Är ni engelsman?»

»Hon kom just lagom att förhindra mig. Nej, jag är svensk, madame.»

»Varför svär ni då på engelska?»

»Säg det. Klimatet, förmodar jag. Ännu en gång, jag ber er om ursäkt, madame.»

»Oh, demmit, det är onödigt. Jag svär själv, när jag behöver det. Sitt ned, ni intresserar mig. Vad gör ni i London?»

»Den som visste det. Egentligen är jag visst här för att träffa en herre som stal mina kappsäckar.»

»Dem får ni aldrig igen. I London får man aldrig igen någonting, inte ens pengar som blir över på räkningar. Jag känner engelsmännen. Stal han era kappsäckar här i London?»

»Nej, på expressen i Tyskland; och ser ni, det löjliga —»

»Vad är det löjliga? Där är Helen. God dag, min tös. Vad är det löjliga?»

»Att han skickade dem tillbaka till mig orörda här!»

»Now, demmit . . . Jag menar, sitter ni och driver med mig, unge man? Helen, kom hit, skall du få höra någonting. Här är en ung man som berättar sagor ur Tusen och en natt. Dessutom svär han i damsällskap.»

Allan såg upp och varseblev en ung flicka på tjugu år, som nu kom fram till den gamla damen i klubbstolen. Hon var rank, blond och utsägligt amerikansk. Allan kände en instinktiv sympati för henne, en sympati som han lika instinktivt kände var skiljaktig från vad han eljest brukat känna för unga damer. Hon hade grå ögon och mycket rena drag. Var hon dotter till den gamla damen i klubbstolen, måste hon brås mera på sin far . . .

»Det här är min dotter, unge man, om ni kan tro det.»

De kolsvarta papegojögonen hade tydligen läst hans tankar. Allan bockade sig och drog fram ett visitkort.

»Jag vet inte vad som är korrekt i Amerika», sade han litet generad. »Tillåter ni?»

Den gamla damen tog hans kort med en klolik hand, höll det försiktigt på en armlängds avstånd (intet vidare stort avstånd i detta fall) och betraktade det med huvudet på sned.

»K-r-a-g-h! Kragh! Ett sådant lustigt namn. Well, mitt namn är mrs Bowlby, från Worcester, Massachusetts, sir!»

Hon uttalade Allans namn som om det betydte

krita.* Allan försökte bibringa henne ett mera skandinaviskt uttal.

»Now, demmit, tror ni jag har kommit till England för att lära mig svenska? Om ni svär på engelska, kan ni också tituleras på engelska. There, fortsätt med er berättelse.»

Det blev följaktligen som mr Cray, Allan hade sina vidare upplevelser i mrs Bowlbys sällskap.

Under ett regn av interpellationer redogjorde han för sina äventyr på den tyska expressen, i Köln och i London. Plötsligt kilade den gamla damens tankar tillbaka till utgångspunkten.

»Och den dam som ni såg på stationen i Hamburg är densamma som bor på hotellet.»

»Ja.»

»Hur kan hotellet tillåta sådant? Det är naturligtvis en skoerska. Bara det sätt hon behandlar en fin ung man som ni på, bevisar det.»

»Mrs Bowlby, jag var mycket närgången...»

»Visst inte. Absolut inte. Det är en skoerska, sanna mina ord. Hur ser hon ut?»

»Hon är litet mer än medellång och litet högdragen, med grå ögon som miss Bowlby, rätt kort överläpp. Hon ser ut som en blond spansk infanta, om ni förstår vad jag menar, mrs Bowlby.»

»Naturligtvis. Och hon är amerikanska?»

»Ja. Det tror jag åtminstone. D. v. s., hon talade flytande tyska på stationen, som jag berättade er, fastän hon senare...»

*) Cray, på engelska. Försiktig anmärkning.

»Haha!!»

Mrs Bowlbys skratt var så triumfkraxande som en papegojas, vilken just lyckats bita en fiende riktigt ordentligt i pekfingeret.

»Tyska! Henne har jag sett på hotellet, mycket riktigt! Nu vet jag. Hon kunde lika bra ha talat franska, unge man. Ni har kommit i gott sällskap! Tror ni inte jag vet vem hon är? Mrs Langtrey, minns du Mrs Langtrey, Helen?»

»Du har visst talat om henne, mamma.»

»Jag? Aldrig i livet. Jag talar inte om sådana personer. Andra människor ha kanske talat om henne för dig — alla människor talade om henne för fyra år sen, fast de borde skämts att tala om något sådant.»

»Mamma då!»

»Sch! Jag vet vad jag säger. Dash it, jag borde inte tala om henne för dig, Helen. Hon var gift med överste Langtrey i Boston och en stor societetsdam. Strax innan Langtrey dog, hade hon en *förfärlig* flirt med en fransk apa som kallade sig baron eller markis eller kung. De Citrac hette han. Langtrey hade knappt slutit sina ögon innan hon försvann till Europa. Naturligtvis vet man, vad hon ville där. Sen dess har ingen i Amerika hört av henne fast alla ha talat om henne. Men jag tyckte just jag såg henne här på hotellet i går, när vi kom, och nu efter mr Crays beskrivning . . .»

Mrs Bowlbys oration avbröts av att dörren till lounge- rummet öppnades och någon kom in, klädd i stor rosafärgad eftermiddagstolett, som frasade kring henne som skummet kring en smärt kolonn. Hon kastade en blick av isande likgiltighet på Allan utan att ens se de båda damerna och gick med drottninglik grace mot ett av borden med de illustrerade tidningarna. Hon valde ut *The Queen* och sjönk ner utom hörhåll i en skinnstol i bakre delen av lounge- rummet.

»*Well!*» Mrs Bowlbys interjektion gömde en värld av mening. »Är det inte hon, den...»

Allan, vars ögon stirrade i samma riktning som hennes stenkolssvarta, drog långsamt hem sin blick igen. Mrs Bowlby, som såg hans blick, reste sig ur stolen, fem fot hög.

»Tid att dricka te», sade hon. »Vill ni dricka te med Helen och mig, mr Cray? Ni behöver skydd och vård mot världen, unge man. Den är full av synd, och vårt kött är syndens bästa bundsförvant.»

Allan slog upp dörren för henne och fröken Helen, under det han invärtens tyst beklagade, dels att synden skall se så bra ut, dels att den inte alltid är så benägen att attackera människan som teologerna påstå.

* * *

*

Vid teet i mrs Bowlbys salong i första våningen tillstötte mr Bowlby. Mr Bowlby var en lång, bredaxlad blond man, troligen yngre än sin maka. Hans slätrakade ansikte fick sin karaktär av den breda och muntra munnen. Han såg ut som en förvuxen skolpojke. Mrs Bowlby presenterade Allan under den signatur hon en gång för alla beslutit dölja honom under. Hon gav en färgrik skildring av hans äventyr och en ännu mer kolorerad framställning av mrs Langtreys och sina åsikter om vad denna dam gick för. Mr Bowlby interpunkterade hennes berättelse med ett flertal *blow me!* och tekoppar. Därpå tor-kade han sig om munnen och sade:

»Well Susan», (hans röst var stojande och bullersam som en stor hundvalp), »jag har också nyheter. Vi får flytta upp i andra våningen.»

»Du får förr se mig hängd», sade mrs Bowlby utan att tveka. »Har börserna gått bakåt, John? Du skulle låta bli den, när du är på ferie.»

»Det är inte börserna», sade John. »Det är en kung.»

»En kung? Har du lånat pengar åt en kung, John?»

»Nonsens, jag lånar inte ut pengar, det vet du. Kungen skall bo här, en riktig kung, som kommer i övermorgon för att gifta sig i London. Direktören bad mig just som en nåd att...»

»Jag säger dig, John, försök inte gifta bort vårt stackars barn med honom! Helen, du får

aldrig tänka på den sortens människor, lova mig det, barn.»

»Du yrar, Susan. Gifta bort Helen med honom! Lika gärna kunde jag gifta henne med en mormonbiskop. Kungen som kommer har 150 hustrur förut.»

»Barmhärtige Jesus! Vad är det för ett odjur, som vill driva oss ur vår våning, John?»

»En kung, en riktig kung med femton miljoner undersåtar, bruna de flesta av dem, men blow it, en riktig kung. Direktören var alldeles förtvivlad över att...»

»Tala inte om direktören! Är du en friboren amerikan? Finns det inte fler hotell i London?»

»En del, Susan, men det här är visst det enda, där en kung kan ta in. Och vi få en våning en trappa högre, där prins Hieronymus av Bulgarien bodde, när han var i London sist.»

»Då kan den här kungen gott nöjas med den också. Vad som är gott nog åt den ene är gott nog åt den andre.»

»Det här är en regerande furste, Susan, och en regerande furste kan inte bo högre upp än en trappa.»

Mrs Bowlbys stenkolssvarta ögon vandrade från John till fröken Helen och från henne till Allan.

»Har han de hundrafemtio hustrurna med sig, John?»

»Det vet jag inte, kära Susan. Då får han nog hyra ett särskilt hotell åt dem. Eller hundrafemtio särskilda kanske, så att de inte göra livet för beskt för honom.»

Mrs Bowlby veknade.

»Jag är säker på att han har dem med, John, jag känner männen. Vi flytta upp i prinsens våning då. Jag måste stanna och beskydda den här unge mannen. Det är min plikt, mr Cray, ty jag känner kvinnorna också.»

Mrs Bowlby satte energiskt tillbaka sin tekopp och betraktade Allan som om han varit en ung papegoja just före sin första osäkra flykt. Därpå vände hon sig till mr Bowlby.

»Vad heter Odjuret, John?»

»Yussuf Khan», svarade mr Bowlby, i det han tänkte en cigarr. »Yussuf Khan, maharajah av Nasirabad.»

IV.

YUSSUF KHAN, MAHARAJAH AV NASIRABAD.

När Ibrahim Khan, självständig maharajah av staten Nasirabad i Indiens nordvästligaste hörn, år 1885 besegrades i Khawakpasset av dåvarande översten i angloindiska armén, sir George Meriman, var det icke en furste eller ett folk som

föll; det var ett system. Ibrahim Khan hade under en fyrtioårig regering gjort sig känd som den bittraste motståndare den engelska regimen haft efter Tippto Sahib; endast hans stats litenhet och avsides läge hade hindrat hans fiendskap från att bli lika fruktansvärd som den var bitter. Då underrättelsen om utgången av slaget i Khawak-passet nådde Nasirabad, och då det blev klart att dagarna voro räknade för Ibrahim Khans självständighet, beslöt han att åtminstone själv bestämma över dessa dagars antal. Den sista autentiska *suttee*, som finns omtalad, ägde rum den 18 oktober 1885 i Nasirabad; båda Ibrahim Khans första gemåler följde hans lik till bålet, (han hade likt en frejdad kollega i gamla testamentet valt att störta sig på sitt svärd), och den rök som sir George vid sitt intåg såg lyfta sig över de platta taken i Nasirabad, steg sålunda ej från någon glädjeeld.

Det är emellertid välbekant (vi hänvisa till Alexander Cartons förträffliga levnadsteckning över sir George; Heinemann & Co, London 1908), hur väl Ibrahim Khans besegrare behärskade den konst som Hannibal aldrig lyckades lära sig — att begagna sig av segern. Utnämnd till administrator av det rike han förvärvat åt drottningen, förvaltade han det med en plikttröhet och en nitiskhet, som t. o. m. i Indien torde ha haft få motstycken; ej nog härmed: han belönades av en framgång som torde ha uppnåtts nästan

ännu mera sällan. Då han år 1905, på årsdagen av slaget i Khawakpasset, lämnade Nasirabads bergdalar, var det som landets fader och icke som dess besegrare; uppriktiga tårar av sorg från befolkningens alla delar följde honom; och dessa tårar fördubblades, då underrättelsen om hans tre månader senare timade död nådde det enkla bergfolket. »Han slog oss, och han blev vår fader; när hans hjärta ej mer kände våra hjärtan slå sig i möte, upphörde det självt att klappa», sjöng den gamle hovskalden Abdul Mahbub.

Smärtan över sir Georges bortgång mildrades i någon mån av att en son av det gamla furstehuset samtidigt (under överinseende av den nye residenten sir Herbert Layson) övertog regeringen. Det var Yussuf Khan, Ibrahim Khans äldste levande son — själv en av produkterna, och måhända ej den lyckligaste av sir George Merri-mans reformer. Endast fyra år gammal vid sir Georges intåg i Nasirabad ställdes den unge prinsen genast under ledning av en engelsk guvernör; det var sir Georges tro, att reformerna likaväl som kulturen gå uppifrån nedåt. Till guvernör för den unge prins Yussuf utsåg han en gammal oxfordvän vid namn Bowles. Troligen såg sir George denne mera genom vänskapens än pedagogikens glasögon; det är också möjligt att han var för upptagen av Nasirabads övriga invånare och deras brokiga angelägenheter för att ha myc-

ken tid över för det furstliga husets många anförvanter. Och i vilket fall som helst bidrog den nimbus som omgav Nasirabads erövrare till att hindra alla excesser från den unge tronföljaren, så länge sir George själv handhade rikets styrelse. Men år 1906 — Yussuf Khans tjugofemte år — hade knappt löpt in, förrän han började ge sir Herbert Layson saker att tänka på.

Vid denna tid var hans gamle guvernör Bowles redan ur spelet, hemsänd till England med en vacker pension och staten Nasirabads samtliga ordnar på sitt bröst; det var sir Herbert själv som fick mottaga chocken av den unge regentens första stormlopp mot den nya regimen. Han gjorde det på sitt eget sätt, och måhända skulle det som nu hände aldrig ha inträffat om en man av annan karaktär beklätt sir Herberts plats, i hvilket fall denna bok aldrig sett dagens ljus. *Habent sua fata libelli*, säger med rätta den romerska skalden. Nu var sir Herbert Layson en elev just av denne romerske skald och sin store namne Herbert Spencer; han var en stillsam, ironisk, arbetsam och sluten man, som skötte sin dags arbete och roade sig med att se ned på livet från en lika kylig och klar höjd som han från sitt palats i Nasirabad såg ned på bergdalarna under huvudstaden. Yussuf Khans ungdomliga hetsigheter uppfångade han som kastspjut på sin ironis sköld; det får medges att denna sköld blev satt på hårda prov. Det började

med styrelsefrågor vari den unge regenten ville driva sin vilja igenom; angreppen på detta område blevo av kort varaktighet. Sir Herbert lät den unge mannen få sin vilja igenom vid ett eller två passande tillfällen; det var nog. Röran och upphetsningen bland befolkningen, som redan vant sig vid den engelske residentens måttfulla förordningar och pålagor, övertygade hastigt till och med Yussuf Khan, att hans anlag gingo i andra riktningar. Snart nog hade han också funnit ut, vilka dessa riktningar voro: hästsport och militäriska idrotter. Anfallet räckte i gott och väl två år, från 1907 till slutet på 1909. Därefter följde en kort period av mattighet hos patienten, innan sjukdomens nya fas visade sig. Och när den gjorde det, blev sir Herbert för första gången orolig. Det var kvinnan, som gjorde sin entré i Yussuf Khans liv, vad värre är, den drömda, endast med idealets ögon sedda kvinnan. Sir Herbert hade skäl att vara orolig.

Vid denna punkt frågar sig den ytlige läsaren förvånad: vad nu då? Har man inte läst om dessa indiska furstar och deras harem, där världens skönaste och yppigaste kvinnor finnas förvarade uteslutande för deras räkning, som ett bibliotek av lyxupplagor? Äro icke deras mandelformade ögon svartare och mildare än gasellens, deras lemmar mera snärjande än slingerväxter, deras ömhet mera berusande än haschisch! Finns det inte en svensk zenanamission för dessa olyck-

liga? Eller var Yussuf Khan mera vanlottad än sina kolleger? — Den läsare, som gör dessa elegant formulerade frågor, kunna vi endast svara: må han tänka sig själv i Yussuf Khans ställning som suverän make åt etthundrafemtio sköna asiatiskor av alla folkslag! Vad gagnar ett harem och dess arabeskprydda murar mot idealet? Idealet finner alltid en springa i arabeskerna, genom vilken det tränger sig in; det härmar näktergalarnas röst för att sjunga om kvinnor, tusen gånger mera förföriska än haremsdrottningen; det viskar i palmsuset; dess sirensång klingar ur fontänerna. Eller, för att tala så prosaiskt som Hans Allra Kristligaste Majestät Frans I av Frankrike, även han herre i ett (högst kristligt) harem — *»tousjours perdrix!»* Alltid raphhöns — lev på raphhöns och bordeaux en månad, så längtar ni efter ost och bröd och en klunk vatten. Lev på raphhöns ett par år, och ni blir vegetarian. Yussuf Khan, maharajah av Nasirabad, hade definitivt övergått till vegetarianismen redan i mitten på 1909, och i slutet på detta år hade hans idealistiska sjukdom övergått i ett elakartat akut stadium.

Han ville bli gift med en europeisk prinsessal

Hade Sir Herbert Layson orsak att vara orolig eller ej?

Vad som förvärrade saken var den gode Sir Herberts egen karaktär. Hans huvudskål saknade helt de idealistiska knutar en frenolog

skulle funnit på Yussuf Khans; när Yussuf Khan för en tid började söka hans sällskap och tvekannde söka inviga honom i sin andes tysta kval, mötte Sir Herbert honom med ett torrt leende i sin toviga mustasch och med reflexioner över den europeiska kvinnan vilka kommo Yussuf Khan att låga upp av förtrytelse som en ny Bayard. Först när det var för sent, insåg Sir Herbert huru det var ställt och ändrade taktik; men varken hans försök att intressera den unge regenten för polo eller styrelsefrågor hade mera någon framgång. Hans enda hopp var, att våren, som återtänder kärleken hos människorna, också skulle ha sin verkan hos Yussuf Khan. Våren kom; och i stället för att återtända kärleken till de hundrafemtio hustrurna hos Yussuf Khan, kom den hans idealism att flamma som bålen längs landsvägarna uppe i bergen. Vad mera var, våren gav honom en plan. Då det var osannolikt, att de europeiska prinsessorna skulle uppsöka honom i Nasirabad, återstod tydligen intet annat än att han uppsökte dem i Europa!

Nu började sir Herberts verkliga inferno. Ändlösa förmaningar och ironiska utfall visade sig lika gagnlösa. Sommaren igenom hängde Yussuf Khan som en oförsonad skugga kring hans palats, med en enda begäran på sina läppar. Nasirabads sommar, eljest sval och angenäm mot sommaren i resten av Indien, blev så småningom hetare än Bikanirs för sir Herbert. Hans

ironis källflöden torkade ut inför Yussuf Khans asiatiskt glödande envishet. Han blev nervös och retlig, förlorade sin kyliga upphöjdhet över livets fenomen och sin arbetsglädje. Äntligen tog han i slutet på juli sitt beslut och skrev till vicekonungen i Simla. Kunde man riskera att släppa lös ett av idealismens gift febersjukt himalayalejon på Europa? Voro de europeiska giftasvuxna prinsessorna olycksfallförsäkrade? Hade inte Pasteur någon behandlingsmetod för denna nya form av rabies?

Vicekonungens svar, som väntades med dittills okänd spänning i Nassrabad, var kort och gott: *Låt den unge idioten resa, men sörj för bevakning.*

Sir Herbert drog en suck av oändlig lättnad. Inom en vecka var arbetet på Yussuf Khans utrustning i full gång — denna tidrymd behövdes för att modifiera den unge regentens begrepp om den prakt som borde utvecklas vid giljandet till vita prinsessor. Sedan elefanter, guldschabraksklädda ston och en eskort av tvåhundra stumma slavar strukits från programmet, återstod en punkt, i vilken han visade sig obeveklig: Nasrabadskronjuveler, från den första till den sista, skulle medtagas. Även med denna prakt visste han alltför väl huru oändligt små hans utsikter voro att nå den drömnda, stolta prinsessan: utan juvelerna bleve hans utsikter mindre än den vita myrans ägg. Sir Herbert ryckte på axlarna; i

själva verket kunde han ingenting göra i denna punkt, eftersom juvelerna voro Yussuf Khans privategendom. Han nöjde sig med att låta juvelerna sig förevisas; det var en syn som var värd att ses. Han visste av hörsägner vilka skatter gamle Ibrahim Khan samlat i sin juvelkammare, men hittills hade de varit lika omsorgsfullt dolda för hans ögon som de hundrafemtio damerna i Yussuf Khans harem. Det var en pyramid av diamanter, pärlor, topaser, smaragder, rubiner och guld, ett ljussprutande vattenfall av färger. Halft bländad av vad han sett, skyndade han sig att ställa om den solidast möjliga inpackning av skatterna.

Vi få tillfälle att tala om dem senare.

Den femtonde augusti i gryningen lämnade Yussuf Khans giljartåg Nasirabad. Solen, som just gick upp bakom Himalayakammarna, och slottet i Nasirabad och dess smärta torn lågo som snärjda i ett nät av vitt ljus. Kanonerna på bastionen dånade ut budskapet om regentens avfärd, och folket myllrade längs gatorna för att se Yussuf Khan på sin vita häst rida ut genom stadsporten, där Sir George Merri-man tjugufem år förut lågat in. Sir Herbert följde maharajahn till aftonens första hästombyte; därpå vände han tillbaka till sin dags arbete, glad i medvetandet, att vården av denne besvärliche skyddsling var anförtrodd åt hans gamle barske vän överste Morrel, militärkommendant i

Nasirabad sedan tio år; utom denne fanns ingen annan person av rang i följet än Yussuf Khans gamle infödde lärare, den sextioårige hovskalden Ali.

Västerhimlen mellan dalväggarna, där Yussuf Khan försvann med sitt följe, var ett påskliljs-flammande bälte över en region av bländande pingstliljevitt — som ett himmelskt försök till heraldik för hans räkning, då han gav sig av på sin giljarfärd till de vita prinsessornas land. Med ett leende åt utsikterna för Yussuf Khans friarplaner vände Sir Herbert sin gångare tillbaka mot Nasirabad, glad över att i lugn kunna återtaga sitt arbete och sitt ironiska beskådande av livets fenomen från residensfönstren, som blickade ut över Nasirabads klippdalar.

V.

DET STORA HOTELLET (FORTS.).

»Var ni uppe och såg honom, miss Helen?»

»Ja visst. Det är inte alla som ligger till lunch som ni, mr Cray. Det var en trevlig slips ni har.»

»Glad att höra det från er. Men hur såg han ut?»

»Praktfull. Han hade vita tennisbyxor och hög hatt.»

»Det var inte mycket i september.»

»Försök inte att vara kvick. Han hade en del andra saker också. För resten såg han bra ut, fastän han börjar bli en liten smula fet.»

»Hur gammal är han?»

»Han såg ut att vara trettio år eller så. Han har svarta mustascher och riktigt vackra tänder. Och följet — ni skulle skämmas att ligga så länge!»

»Var det elefanter, kameler och nigrer?»

»Ätminstone var det nigrer. Det fanns bara en vit man i sällskapet, en gammal barsk herre med vita mustascher. Portiern sade att det var en engelsk överste, som är satt att vakta odjuret, som mamma kallar honom.»

»Och resten var nigrer?»

»Om man vill kalla dem så. De voro mörka i hyn, förstås, men jag försäkrar er att de sågo ståtliga ut. Han hade en slags livvakt på tio man med turbaner och kroksablar, som skola bevaka hans rum dag och natt. Och så var där en gammal herre, någon sorts dignitär, förmodar jag, som var civilklädd och såg så vördnadsvärd ut som en ärkebiskop. Han hade ett grått skägg som var kammat ut åt båda sidorna, precis som den där reklamen i tidningarna.»

»Den ungerska pomadan?»

»Just. När de tågade uppför ingångstrappan, läste han upp någonting på vers. Det lät som en besvärjelse. Jag blev riktigt andäktig.»

»Kom det någon djinn? Gned han inte på någon kopparlampa också?»

»Det vet jag inte. Han hade så vida kläder att det kunde man inte se.»

»Asiatiska?»

»Ätminstone inte från New York. Men det var eljest en ståtlig gammal herre. Han såg litet vild ut, men bildad, om ni förstär vad jag menar.»

»Javisst. Som en bildad amerikan.»

»Gud, vad ni är kvick, mr Cray! Här kommer mamma.»

Mrs Bowlby kom framhoppande i vit morgon-toalet i Grand Hotell Hermitages hall; det såg ut som om hon flyttade båda fötterna på samma gång när hon gick, som en fågel. Hon lät höra ett gällt kvitter av tillfredsställelse, då hon varseblev sin dotter och Allan i två av hallens svarta buf-felskinnstolar. Allan skyndade sig att draga fram en till, i vars djup Mrs Bowlby försvann som en sockerbit i en kopp kaffe.

»Gudskelov! Jag trodde odjuret redan hade rövat bort dig, Helen.»

»Mamma då! Han har ju hundrafemtio sultan-ninnor redan!»

»Ack, jag känner männen! Om de ha hundrafemtio eller en, äro de lika färdiga att bedraga.»

»Men jag försäkrar dig att han såg inte på mig en gång.»

»Hur såg han ut, Helen?»

»Han såg riktigt bra ut, fastän han var en smula fet.»

»Med hundrafemtio hustrur!»

»Han var litet excentriskt klädd förstås. Men du skulle sett livvakten. Tio — men här kommer pappa. Han ser ut, som om han hade någonting att berätta.»

Mr Bowlby kom snuddande över hallgolvet med ansiktet fullt av oomtalade nyheter.

»God morgon, allesamman!» ropade han.
»Well!»

»Nå, John, vad är det?»

»Var lugn, Susan, du skall få veta det, fastän det skall hållas så hemligt som möjligt för londontjuvarnas skull.»

»Vad är det, John? Är det om de hundrafemtio?»

»Inte om dem, som du menar. Han har hundrafemtio småsaker till med sig —»

»Trehundra i allt!»

»... som han nog sätter betydligt mera värde på. By Jove! Direktören darrar i pantalongerna. Det finns visst inte maken till dem i Europa och knappt i Indien.»

»Vad är det du talar om, pappa?»

»Hans juveler, min tös! Ett hundrafemtio smycken och en del lösa juveler, alla av en kva-

litet som står över tävlan. Överste Morrel, den gamle engelsmannen som är med som hans beskyddare, talade om dem som världens åttonde underverk, sade direktören, fastän han annars inte förefaller att bli lätt imponerad.»

»Han har naturligtvis lämnat dem till förvaring i hotellets valv, mr Bowlby?»

»Nej, unge vän, och det är just det värsta. Översten yrkade på att de skulle avlämnas. Men maharajahn vill ha dem uppe i sin våning. Ni kan kanske begripa, att direktören är nervös! Tänk om någon hotellrätta . . .»

»Inte kommer någon hotellrätta in på Grand Hotel Hermitage, mr Bowlby! Är det inte ett utdött släkte för resten, som plesiosaurer och pterodaktyler?»

»Håll inte för högt vad om det, mr Cray. Jag minnes i New-York för två år sen — men det gör detsamma. Nu har *han* förstås sin livvakt som vakar utanför hans svit . . .»

»Vår svit, John.»

» . . . natt och dag. De tio vilda sällarna med kroksabel, du såg, Helen. De borde ju vara tillräckligt skydd. Men direktören talade om en sak till för mig.»

»Vad, pappa? Var det om den svartskäggiga biskopen?»

»Biskopen? Det är hans hovpoet och lärare! Ali heter han visst. Hörde du honom deklamera, när han gick uppför trapporna, Helen? Nej, det

var om maharajahn själv. Han är tokigare än Pierpont Morgan, fastän på ett annat vis. Pierpont J. samlar på gamla saker, eftersom det gamla är det enda nya han kan finna på. Maharajahn, som har *sitt* lilla hus fullt av gamla saker, är trött på *dem*, och vet ni vad han tänker göra? Låta ändra infattningarna på alla diademen! Annars tror han att han blir utskrattad av européerna. *Well!*»

Mr Bowlbys interjektion kom från hjärtat. Han såg sig omkring i hallen, och hade knappt gjort det förrän han lät höra ett nytt utrop.

»Blow me! När man talar om trollen . . . Där har ni redan mannen som blivit efterskickad för att göra ändringarna. Maharajahn har bråttom! Han har knappt haft tid att äta frukost än!»

»Var ser du honom, pappa?»

»Där borta. Han med den stora mustaschen, som står och talar med direktören.»

»By Jove!»

Det var Allans tur att ge luft åt ett anglosaxiskt uttryck för häpnad. Just vid ingången till hotellkontoret, i samtal med den bredmynte och bockskäggige herre, som han visste var direktör för det stora hotellet, stod ingen annan än hans gamle bekante från huvudbangården i Hamburg — mannen med den bordeauxfärgade rovfågelsnäsan och den tovig gulgrå mustaschen. Direktören talade ytterst vördnadsfullt till honom och tycktes ge förklaringar. Han ryckte

oupphörligt på axlarna, som om han berättat någonting, han ville fråntaga sig allt ansvar för.

»Vad var det, mr Cray?»

Allan tog äntligen blickarna från de två herrarna. Han dröjde ett ögonblick innan han med sin mest dramatiska röst förklarade:

»Vad det var, mrs Bowlby? Ingenting annat än att jag känner mannen som mr Bowlby talade om!»

»Känner ni honom? Vad heter han?»

»Ja . . . det vet jag inte.»

»Men det vet jag», sade mr Bowlby. »Han är holländare och heter van Schleeten. Han är en av Europas största juvelerare eller i varje fall specialister i juveler. Det var han som gjorde det stora diadem, franska republiken skickade till kejsarinnan av Ryssland, och han har gjort tjugvis liknande saker. Direktören berättade mig det. Han anförtrodde mig också att den gode mynheer van Schleeten varit en stor Don Juan i sin tid. Hur kan ni känna honom utan att veta vem han är, mr Cray?»

»Det är en specialitet för mr Cray, John! Han kände mrs Langtrey också utan att veta vad hon hette.»

Allan nickade.

»Ni har rätt mrs Bowlby, och det underliga är att jag kände dem från samma tillfälle! Jag reste med dem från Hamburg, ni vet den gången

då man stal mina kappsäckar. De hade sällskap.»

»Då är juveleraren en skojare. Langtreys hustru känner bara skojare. Då vill han stjäla odjurets juveler.»

»Susan, var då försiktigare med vad du säger om folk. Jag har ju redan sagt dig vem han är. Tror du direktören skulle våga släppa en misstänkt person upp i närheten av maharajahns juveler, vilket han tydligen ämnar göra nu?»

Mrs Bowlby svarade endast med en föraktfull ruskning av sitt huvud. Hon fixerade den bordeauxnäste juveleraren med en genomträngande blick medan han vid direktörens sida sneddade över hallen bort till hissen. Hennes näsa uttryckte tyst men värtaligt den uppfattning hon hade om herr van Schleeten, efter vad Allan berättat om hans dambekantskaper. Direktören och holländaren försvunno i hissen, och mrs Bowlby flög upp ur sin klubbstol som ur en kinesisk ask.

»Tid att äta lunch», dekreterade hon. Håll oss sällskap, mr Cray, och berätta, vad Langtreys hustru gjorde med juveleraren.»

*

Dagen medförde en ytterligare sensation för Allan, och den kom från en person som han hållit på att glömma av i familjen Bowlbys sällskap, nämligen herr Benjamin Mirzl.

Sensationen hade ånyo formen av ett brev. Allan hade just slutat en eftermiddagscigarr i rökrummet, då en av hotellets otaliga tjänstearदार kom in och efter en kort inspektion av rummet styrde kurs på Allan.

»Brev till er, sir.»

Allan såg upp, något förvånad. Vem skrev brev till honom här?

»Till mig?»

»Till er, sir. Ni är herrn som bor på 417, inte sant?»

»Det stämmer.»

Allan tog brevet från den livrékläddes bricka och belönade honom med en sixpence. Han granskade av gammal vana kuvertet, som bar ett suddigt stämplat frimärke, och sökte förgäves utgrunda om det stod Paddington, Kensington eller Kennington. Därpå sprättade han upp kuvertet, som befanns innehålla följande skrivelse:

»Käre Herr Kragh! Tag inte illa upp, om jag ger er ett gott råd: låt bli att annonsera upp pengar för att få reda på den där bäraren. Det enda resultatet, om ni fortsätter, blir att ni får besök av någon skojare, som tar emot era två pund och ljuger er full. Den riktiga bäraren kommer aldrig; hans bärareyssla varade en enda afton, och hans hederlighet är för stor, för att han

*skulle vilja göra som de skojare han just
varnat er för!*

Alltså, inhibera fler annonser!

I hast, er tillgivne

*Dr. Hauser,
alias Ludwig Koch
alias . . . efter behag).*

*P. S. Gladde mig att det var Star, Daily
Mail och Daily Citizen ni valde för annon-
seringen och inte de stora dyra pennytid-
ningarna!*

D. S.»

Allan stirrade stum på den lilla skrivelsen. Det var en fan! Han måste ha ögon både i nacken och på alla fingrarna! Annonsen hade ju inte innehållit något namn, bara adressen Grand Hotel Hermitage, och i alla fall hade den här ärkeskojaren genast begripit, vem den härrörde från. Allan hängav sig åt en stunds beundran för herr Benjamin Mirzl och åt funderingar över vad denne herre hade för sig i London. Inte minst funderade han över att herr Mirzl gav sig tid att syssla med en så obetydlig person som han själv. Till slut stoppade han brevet i fickan och beslöt att tala om saken för Bowlbys.

Han fick tillfälle härtill vid sjutiden, då han kom in i hotellets matsal. Mr Bowlby med familj satt vid ett av borden i mitten av den stora

dinersalen, i skuggan av palmerna kring den evigt sorlande guld- och marmorfontänen. Han vinkade inbjudande åt Allan, som skyndade att acceptera. Dessa originella och rättframma amerikaner tilltalade honom i hög grad. Han slog sig ned och berättade herr Mirzls nya bedrifter under ivriga kommentarer från mrs Bowlby: »håll vad, mr Cray, att den här tysken klår folket i London! Det var mig en slipad juvel! Varför tror ni han skickade igen era kappsäckar?»

»Det var för att få reda på det jag satte in annonsen. Och nu ser ni resultatet.»

»En ärkeskojare», bekräftade mrs Bowlby ännu en gång. Därpå avbröt hon sig tvärt.

»Se!» viskade hon. »Se där, mr Cray! John! Sannerligen skall inte vilddjuret äta med oss andra. Se på deras kostymer, Helen!»

Allan vände sig hastigt om och såg en syn som han sent glömde. I paradtåg över de tjocka, gula mattorna i dinérsalen kom ett följe på fem personer, av vilka Grand Hotel Hermitage dittills troligen endast sett maken till den ene. Främst, med oefterhärmligt, medfött värdiga steg, kom en ung man på trettio år, något fetlagd men av den fetlagdhet som ger grandezza. Hans ansikte var vackert ovalt med en kort, glänsande svart mustasch över en missbelåten mun. Hyn var mattbrun, men knappast brunare än en solbränd sportsmans. Yussuf Khan, maharajah av Nasirabad! Han var klädd i europeisk evening-dress,

men hade en glänsande vit turban på huvudet och kring halsen ett tjockt band av grå pärlor, som han bar som en orden. I turbanen satt en ägrett av stora gnistrande smaragder. Bakom honom på ett halvt stegs avstånd kom en gammal helt engelsk gentleman med frisk hy och yviga vita mustascher. Hans ögon voro klarblå och lyste för tillfället av sinnesrörelse; av vad art den var, tolkades av hans mun som uttryckte ännu större missbelåtenhet än maharajahns av Nasirabad; det var solklart att denna entré i kortége på Grand Hotel Hermitage inte passade honom som engelsk gentleman. Tydligen var det överste Morrel, som hade ansvaret för maharajahn. Och med hänsyn till de tre återstående personerna i dennes följe kunde hans känslor inte kallas oberättigade. Närmast honom följde en hindu, som vad åldern beträffar borde vara jämnårig med översten men vars utseende för övrigt hade föga likhet med dennes militäriska. Hans ansikte, som var fårat av sextio års livserfarenheter, var vänligt och leende; det omgavs av ett tvekammat yvigt grått skägg, och Allan förstod genast varför miss Helen med sin amerikanskt-presbyterianska fantasi sagt att han såg ut som en ärkebiskop. Ty tydligen var detta den person, som mr Bowlby förklarar vara maharajahns gamle hovskald och lärare — Ali. I likhet med sin herre hade han skrudat sig i europeisk dräkt, men det var synbart, att han bar den för första

gången, och lika synbart att han ej gjorde det med nöje. Det enda av hans klädsel som passade honom var turbanen. Bakom honom följde de två sista personerna i eskorten, två svarta krigare i helt hinduisk dräkt med korta förgyllda krok-sablar i sina brokiga bälten. Deras svarta ögon blängde vid anblicken av Grand Hotel Hermitages dinersal och dess gäster. Men för övrigt förändrade de inte en min i sina skäggiga ansikten, medan de i sin herres spår tågade bort i salens bakre del. En rödfrackad hovmästare stod djupt bugande bredvid det; Yussuf Khan, överste Morrel och den gamle hovskalden satte sig, och den svartskäggiga livvakten tog plats bakom sin herres stol. Runt borden i den stora salen drog man ett djupt andedrag, och pratet började forsa.

Miss Bowlby var den första vid Allans bord som gav uttryck åt sina känslor.

»Mamma, du må säga vad du vill, men sådana pärlor och sådana smaragder har jag aldrig sett i mitt liv hos Tiffany!»

»Jag kunde tro det Helen! Du går redan och blir förä . . .»

»Mamma då, prata inte. Var uppriktig, och säg om *du* gjort det!»

Mrs Bowlby sväljde en portion glace som skulle förfrusit hennes inre för alltid om hon inte varit amerikanska. Därpå knep hon hop munnen och sköt upp den så att den alldeles försvann i

skuggan av hennes näsa; sålunda skyddad medgav hon:

»Nej, eftersom du vill veta det, inte jag heller. Men vad gagnar det människan om hon . . .»

Allan var oartig nog att avbryta.

»Överste Morrel tycks inte vara vidare trakterad av att äta här inne i matsalen med sin skyddsling, eller vad säger ni, mr Bowlby?»

»Inte vidare», medgav mr Bowlby. »Han är engelsman, och det där pärlbandet och den svarta hovskalden går honom i magen. Slå vad om en cent, mr Cray, att han stretat emot innan han gick med i triumftåget! Och jag sätter min sista dollar mot en byxknapp på att, om han stretar emot ofta, blir det skräll. Yussuf Khan ser ut som om han har sin egen lilla vilja, och den tar det en kvinna till att tämja, misstänker jag!»

Mr Bowlby såg på sin klocka.

»Well, Susan, vi få ge oss av om vi ska komma i tid. Ni minns kanske, mr Cray, att jag talat om för er, att vi skola på supé hos amerikanske ministern, och att vi inte komma hem på denna sidan fyra.»

Allan skyndade sig att pigga upp mrs Bowlby, som verkade nedstämd efter det medgivande hon nyss gjort sin dotter beträffande odjuret.

»Tror ni mrs Langtrej är med hos ministern, mrs Bowlby?»

»Langtreys hustru!» Mrs Bowlbys mun kom åter fram ur sitt gömställe. »Hon! Är hon där, har ni oss tillbaka om en halvtimme.»

Mr Bowlby skrattade.

»Nå, mr Cray, om ni inte har någon annanstans att ta vägen så titta upp i mitt rökrum och tag er en visky innan ni går till sängs. Det är alltid trevligare än nere i baren, vad?»

Allan bugade sig.

»Ni är alldeles för älskvärd, mr Bowlby...»

»Inga ceremonier, unge vän. Jag tycker om er, och jag inviterar er. Tyckte jag inte om er, inviterade jag er inte. Gå bara in och gör er hemmastadd.»

»Men vad säger er betjäning?»

»Jag skall säga till Henry. Well, farväl så länge, Cray! Det skall bli roligt att se vad maharajahn bringar för överraskningar i morgon!»

Den amerikanska familjen reste sig och nickade åt Allan. Allan såg dem försvinna ut i entrén. Han tände en cigarrett och kastade några blickar bort till maharajahns bord. Överste Morrels humör tycktes inte ha förbättrats under middagens lopp. Han var kräfröd i ansiktet och riktade då och då ord, som troligen inte voro komplimanger, till den gamle hovskalden, vars känedom om de olika gafflarna och knivarna vid en europeisk galadiner sannolikt ej voro mycket ingående.

Plötsligt spratt Allan till med den egendomliga känsla man ibland har av att någon fixerar en. Han vred hastigt huvudet åt höger och såg till sin förvåning vid nästa bord mrs Bowlbys arvfien, mrs Langtrey. Hon satt djupt inne i skuggan av en överhängande palm; hennes gråa ögon gnistrade som ett kattdjurs i dunklet under de stora gröna bladen. Hade hon hört vad mrs Bowlby sagt? Omöjligt att avgöra; i varje fall hade hon troligen suttit där hon satt en god stund, ty hon hade en kopp kaffe och ett likörglas framför sig och en cigarrett mellan fingrarna.

Allan såg på sin klocka. Den var över halv nio. Eftersom Bowlbys voro borta till så sent, beslöt han att gå på någon varieté. Eventuellt kunde man ju senare begagna sig av mr Bowlbys invitation. Han vinkade åt kyparen, kvitterade sin nota och gick ut.

Två sekunder efter det han gått gick mrs Langtrey.

»Det skall bli roligt att se vad maharajahn bringar oss för överraskningar i morgon», hade mr Bowlby sagt till Allan då han gick. Varken han eller Allan anade, vad redan samma natt skulle bringa för överraskningar.

VI.

HÅLET I VÄGGEN, OCH HÅLET I GOLVET.

Av diskretion — både mot stället och den högt uppsatte person vars namn återfinnes på denna boks titelblad — måste vi benämna lokalen, som bildar ramen kring sjätte kapitlet, med de tre första ord som stå härövan. På sätt och vis är detta namn inte så långt från det verkliga namnet, och den som känner London väl kan kanske fundera ut vad det är för en lokal vi mena, och var det var Allan Kragh upplevde vissa underliga äventyr natten till den 16 september.

När Allan lämnade Grand Hotel Hermitage strax efter halv nio, hade han ingen speciell plan för aftonen. Han vandrade ned till Leicester Square, gick in på Empire och såg en föreställning, som på ett hår liknade alla andra varietéföreställningar. Föreställningen beredde honom ingen besvikelse, men som en framstående författare säger om cigaretten, typen för en njutning — den retade honom och lämnade honom otillfredsställd. Han kände det, som han känt så ofta under studenttidens eskapader, och som kostat honom så många pengar, olust att gå hem. Han tog av upp i smågatorna bakom Empire, vandrade omkring på måfå utan att känna någon

förskräckelse inför de typer det londonska aftonlivet bjöd på och utan att fästa sig vid den tvivelaktiga belysningen. Om vi skulle säga, att han härunder kände sig observerad eller följd, vore det osanning, och i alla fall är det ett faktum, såsom fortsättningen skall visa, att han både blev observerad och följd ända sedan han lämnade sitt hotell, och att han med infernalisk skicklighet blev lotsad in just på det ställe, där man ville ha honom. Rätt som det var, befann han sig på, ja, på den gata, vid vilken *Hålet i Väggen ligger*. Han stannade inför den diskret upplysta fasaden, som närmast föreföll att tillhöra något litet kafé i kontinental stil. Skulle man ge sig hem och hörsamma mr Bowlbys invitation eller inte? En annan herre dök plötsligt upp, öppnade dörren till Hålet i Väggen och dröjde ett ögonblick på tröskeln; Allan fångade en glimt av en lokal som såg inbjudande ut och fattade sitt beslut. Nästan i hälarna på den person som öppnat dörren steg han in, efter att ha sett på sin klocka. Den visade tjugu minuter över elva.

Hålet i Väggen visade sig vara en kombination av engelsk private bar och kontinentalt kafé, ytterst respektabel till utseendet. En mattglänsande mahognydisk i halvmånform välvde sig kring högra långsidan av rummet; bakom den tronade tre diskret klädda *barmaids*, alla vackra men av ett lika respektabelt utseende som ba-

ren de tjänstgjorde i. Vänstra hälften av rummet hade korgstolar och småbord; det fanns en öppen kamin, för tillfället tjänstledig, och ett bord med tidningar och tidskrifter. Belysningen var lika diskret och lagom som resten av inredningen.

För ögonblicket voro samtliga de högbenta stolarna vid bardisken upptagna av gentlemän i frack och vit halsduk, som tydligen liksom Allan tittat in på hemvägen från teatrar eller bjudningar. Mannen, som gått in strax före Allan, satt vid ett av småborden. Allan slog sig ned vid bordet bredvid, beställde en visky och hängav sig åt betraktande av de tre vackra barflickorna. Den ena av dem var svensk i typen, med långlagd huvudform, smalt ansikte och blekblå ögon. Allan, som just tagit första klunken av sin visky, kände sig med ens hemmastadd och greps av lust att prata med någon. Han vände sig mot sin granne vid nästa bord och fann denne iakttaga sig. Liksom förekommande Allans önskan lutade han sig småleende fram och sade på tyska:

»Förlåt mig, om jag misstar mig, men äro vi inte landsmän?»

Allan hade inte talat annat än engelska på en tid nu, och det kändes som en behaglig omväxling att få tala ett annat språk. Han skakade på huvudet:

»Nej, jag är inte tysk, men jag talar ert språk. Ni tycker att jag ser tysk ut?»

Den främmande fortsatte att mönstra honom.

»Hm, kanske och kanske inte, vid närmare eftertanke. Ni har något oengelskt . . . jag vet inte vad, och jag fick för mig . . .»

Allan nickade.

»Det är inte första gången jag blir tagen för tysk. Men förra gången var det inte så roligt!»

»Hur så? Var det i Frankrike?»

»Nej, i Tyskland.»

»Vad nu då? I Tyskland måtte det väl inte medföra obehag att bli tagen för tysk? Det är ju enbart smickrande för era språkkunskaper.»

»Det var dessvärre inte så smickrande i andra avseenden. Det beror sig på att jag blev tagen för en mycket, ja alltför mycket känd person, som jag inte vet om ni känner, nämligen Benjamin Mirzl. Ja, jag blev t. o. m. tagen som honom.»

»Av polisen? Som Benjamin Mirzl!»

»Precis, och satt inne nästan två dagar för herr Mirzls räkning. Ni känner alltså Mirzl?»

»Vem känner inte Mirzl till namnet? Och eftersom ni blev tagen för honom, vet jag alltså nu hur han ser ut.»

»Han lär visst inte behålla samma utseende länge, så den glädjen skall ni nog inte räkna på. Dricker ni något?» tillade Allan, följande djupt rotade nationella instinkter.

Den främmande skrattade.

»Med nöje, tack, herr Mirzl.»

Allan skrattade.

»Jag tror, ni kan likaväl vara Mirzl som jag. Två visky och soda, please!»

Hans visavi sköt sin stol närmare.

»Vill ni inte berätta historien med Mirzl?» sade han. »Om det inte är ett alltför smärtsamt ämne!»

»För ingen del, Mirzl är kanske en skurk . . .»

»Säkert! Jag kan berätta er en del senare.»

» . . . Men det är åtminstone en skurk som kan sitt yrke — ni får se det av min berättelse — och som har humör. Jag är inte alls ond på honom för att han stal hela min packning och lät mig vikariera två dar för sig i arresten!»

»Stal hela er packning? Och ni är inte ond! Ni är verkligen frisinnad. Berätta då!»

Allan styrkte sig ur glaset och upprepade än en gång den berättelse han redan förfriskat familjen Bowlby med. Den främmande lyssnade med vidöppna ögon och gjorde då och då ett utrop. När Allan kom till herr Mirzls uteblivande från rendez-vousset på Leicester Lounge, kappsäckarnas återlämnande och det fåfänga försöket att spåra stadsbudet, började han skratta så att det gav eko i baren. När Allan slutat, lutade han sig fram med tårar i ögonen.

»En tjänst för en tjänst», sade han. »Er berättelse var det tokigaste jag hört på länge. Har ni tid i afton, skall jag be att få visa er någonting som jag tror kommer roa er en smula, eftersom ni är ny i London. Har ni lust?»

Allan såg på sin klocka. Den fattades tio minuter i tolv.

»Jag trodde man stängde överallt i London vid den här tiden?»

»Man stänger senast ett, men inte *överallt*. Det finns ställen . . . Här till exempel.»

»Här! På den här lilla baren! Jag tycker det ser ut som om barmannen redan gör sig i ordning att kasta ut oss.»

»Det skulle han också göra med er, om ni vore ensam. Men händelsevis tillhör jag de invigda.»

»Men att sitta kvar på den här lilla baren . . .»

»Döm inte efter utseendet, unge man. Det var bara hos romarna som ingången till Avernus var lätt. Här får t. o. m. ingången till en taverna vara svår.»

Den främmande skrattade hjärtligt åt sin egen filologiska ordlek och gick bort till disken, där barmannen — en fet, slätrakad ung man med utseende av kapplöpningstränare — nu var ensam och höll på att räkna kassan. De tre vackra barflickorna hade försvunnit. Allan såg intresserat efter sin nye bekantskap. Det var en liten tämligen satt herre med glänsande svart hår och den nästan blåvioletta färg i hyn som följer med mycken rakning och inte är ovanlig hos skådespelare. Nu kom mannen tillbaka till Allan.

»Nå, hur är det? Har ni lust att se på Internationella Eldätareklubbens lilla lokal?»

»Internationella Eldätareklubben?» upprepade Allan. »Har klubben stränga inträdesfordringar?»

»Ytterst milda, då man presenteras av en klubbmedlem. Annars mycket stränga. För resten heter klubben inte Internationella Eldätareklubben. Det är bara ett smeknamn medlemmarna emellan.»

Allan reste sig.

»Introducera mig i klubben, om ni vill», sade han. »Det skall bli mig ett stort nöje att få iakttaga Eldätarnas vanor.»

Den främmande ropade något till mannen, som höll på att regla ingångsdörren till baren. Barmannen drog visslande ett draperi åt sidan, som hängde ned i kaféets bakgrund, och några steg in i en korridor varseblev Allan en hiss. Den främmande vinkade åt honom att stiga före in, och Allan gjorde det omisstänksamt. Då han senare funderade över nattens äventyr, förvånade det honom mest av allt, att man inte — men läsaren får tids nog tillfälle att dela hans förvåning.

Den främmande steg in efter honom och tryckte på en knapp. Hissen gled av uppåt, så ytterligt långsamt att den vida överträffade Grand Hotel Hermitages hissar, och gjorde det totalt omöjligt för Allan att bedöma hur högt upp det gick — hissen var försedd med mattslipade glasrutor. Han tänkte emellertid inte på detta just då; han hade kommit att tänka på en annan sak och vände sig till sin ledsagare.

»Förlåt mig, men hur skall jag komma ut igen? Baren stänger ju.»

Den främmande smålog.

»Det skall jag hjälpa er med. Det finns en annan utgång. Nu äro vi framme.»

Hissen stannade så försiktigt som den hållit i en sjukvåning. Den främmande slog upp den mattslipade dubbeldörren och sköt Allan före sig ut i en stor förhall med tjock matta på golvet. En tjänare i orientalisk fantasikostym kom framskyndande och bugade sig djupt vid åsynen av Allans följeslagare.

»Logen n:r 5 står färdig, sir», sade han.

Det var egendomligt, tänkte Allan, hade han reserverat loge på förhand? Eller kommer han hit var afton?

Hans följeslagare hade hastigt lutat sig ned mot tjänaren och viskade någonting till honom. Tjänaren svarade något, varpå den svarthårade mannen gav till en vissling:

»Redan i logen n:r 6!»

»Ja, sir. De kommo för en halvtimme sen.»

»All right. Är mellanpassagen fri?»

»Ja, sir.»

Allans följeslagare vände sig småleende mot honom.

»Förlåt, om jag verkar hemlighetsfull», sade han. »Det var en bekant till mig, jag frågade efter.»

»Ni måste komma ofta hit», sade Allan, »eftersom ni hade en loge reserverad.»

»Ja, jag kommer hit då och då. Vill ni inte ta av er ytterrocken. Det brukar vara varmt där inne.»

Allan tog av sig rock och hatt och räckte dem till tjänaren. Hans följeslagare gjorde detsamma och gick bort mot en dörr som bar en förgylld femma. Allan gick efter honom men följde halft omedvetet den orientaliskt klädda tjänaren med blicken. Han såg honom trycka på en knapp, varvid dörren öppnades till ett slags garderob, där han placerade ytterkläderna som han mottagit. Till höger i garderoben skymtade Allan blixtnabbt en halvöppen dörr med en smal trappuppgång bakom. Allt detta tog knappt tre sekunder, men som det senare visade sig, var det på dessa tre sekunder utgången av aftonens äventyr kom att bero. Nu var han framme vid sin följeslagares sida. Denne vände sig småleende mot honom.

»Jag har nöjet att introducera er i de Internationella Eldätarnas Klubb», sade han och slog upp dörren, som bar den förgyllda siffran fem. »Stig in!»

Allan steg in före honom. Han ryckte till vid den syn, som mötte honom. Han hade väntat sig någon liten klubblokal av halvt tvetydig sort, men vad han såg var onekligen någonting annat.

'Logen' han stod i var ett slags mellanting mellan vanlig teaterloge och tribun — den låg ett par fot över golvet i den stora hallen och var avskild från denna genom en ramp av fladdrande ljuslågor, som var riktad ut mot hallen. Belysningen i logen kom ovanifrån, ur ett nät av geisslerrör genom vilka ett regnbågsskimrande ljus flöt i fina, ljudlösa floder. Väggarna voro alldeles dollda av tjocka draperier. Det stod ett bord dukat med supé och kuvert för två; bordet hade emellertid gott och väl plats för sex. Tre stora champagnekylare på höga silverfötter stodo vid sidan av bordet. Stolarna ersattes av orientaliska divaner. — På andra sidan den ständigt fladdrande ljusrampen låg en stor sal i grotesk rokokostil med ett mattslipat, genomskinligt glasgolv. Belysningen kom djupt underifrån i rytmiska kaskader av olikfärgat ljus, som böljade och slocknade och gav ett underligt intryck av överklighet åt de par som dansade därinne — ty salen var tydligen avsedd till dans. En hop människor, herrar och damer i brokiga kostymer, öster- och västerländska, etnografiska och enbart fantastiska, vitt böljande och stundom mer än lätta, rörde sig över det regnbågsskimrande glasgolvet till takten av ett kapell som Allan till slut upptäckte i bortre ändan av salen: kapellet, i röda kåpor, som påminde om dem inkvisitionen utstyrde sina offer med, satt på en slags svart ö i det lysande glasgolvet. Det hela

gjorde ett så förvirrande intryck, att Allan tog sig med båda händerna om huvudet. Var han vaken? Hur kunde en sådan lokal ha sin entré genom det enkla Hålet i Väggen? Han vände blicken till sin följeslagare och fann att han iakttog honom med ett roat leende från en av divanerna.

»Ni är imponerad av Eldätarnas lilla lokal?» sade han.

»Jag har aldrig i mitt liv sett maken», sade Allan sanningsenligt. »Men hur — —»

»Inga frågor, käre vän. Ni förstår, att en klubb sådan som vår är exklusiv och inte vill ha främmande personer invigda i sina hemligheter. Ni roade mig därnere, och det roade mig att göra er en liten gentjänst. Men inga frågor!»

Allan bugade sig.

»Tillåter ni», sade han, för andra gången följande djupt rotade drifter, »att jag presenterar mig?»

»Ack, vad är ett namn! Låt mig kalla er Mirzl, om det skall vara titlar! Ett namn som ett namn. Sitt ner och smaka på vad klubben förmår. Torr eller halvtorr?»

»Torr, tack», stammade Allan och sjönk ned på divanen mitt emot sin underlige ledsagare. Denne återtog:

»Jag vet inte om det intresserar er, men nu kan jag inte få mina tankar från era äventyr

med Mirzl. Skulle det roa er att höra lösningen på dem? Jag tror, märk: tror, att jag funnit den.»

Allan spärrade upp ögonen och glömde hastigt både den underliga lokal, han befann sig i och den dansande skaran ute på glasgolvet.

»Ni tror ni har lösningen?»

»Ack, egentligen ligger den så nära till hands. Jag vet inte, om ni vet att Mirzl gjorde en kupp i Berlin för åtta dar sen.»

»Man visade mig det på poliskammaren i Köln. Det var dagen innan jag for med expressen. Hundratusen mark i något Westendhotell, eller hur?»

»I varje fall gott och väl sjuttiotusen. Han hade varit väl djärv den här gången, det var nätt och jämt han kom undan, och sin packning fick han lämna i sticket. Nu förstår ni, att han helst ville ur Tyskland, och han visste att polisen hade sina spioner ute överallt. Sina medhjälpare vågade han inte söka upp. Kom han till gränsen och ville passera den utan packning, var han genast misstänkt och fast. Sökte han köpa in en packning av tillräckliga dimensioner och kvalitet, var det högst sannolikt att hans signalement var så spritt, att han åkte fast. Och marken brände honom under fötterna! Det gällde timmar. Han hade flytt till Hamburg i bil, han stiger på expressen utan någon plan, träffar er — och resten vet ni. Men sedan han väl en gång var i London, behövde han inte mer era saker, och ef-

tersom han är road av excentriciteter lämnade han igen den. — Ni dricker ingenting. Vad tycker ni om min förklaring?»

Allan stirrade på sin ledsagare med vidöppna ögon. Detta var sannerligen en Sherlock Holmes! Han lyfte sitt glas för att ropa sitt erkännande, då det kom ett avbrott.

Draperierna till vänster började bölja, svallade fram och tillbaka som en sjö för ett undervattensutbrott och klyvdes äntligen. Någon dök ut ur dem som Neptunus ur havet, tumlade ett par steg in i logen, där Allan och hans ledsagare sutto, och blev äntligen stående med ryggen mot dem på ett par ej alltför stadiga ben, under det att han med ena handen fasthöll draperierna genom vilka han dukit ut. Till sin förvåning märkte Allan, att det inte fanns någon vägg mellan logerna; draperierna voro det enda som skilde dem åt. Tydligt voro de tjocka nog att dämpa alla ljud, om de lämnades i fred, ty medan han hitills inte hört ett ljud från logen bredvid, kom det nu sorl av röster från den. Men vad var det här för en objuden gäst? tänkte han ropa till sin ledsagare, då mannen som kommit intumlande plötsligt vände ansiktet mot dem. Allans utrop sjönk till en viskning:

»Yussuf Khan! Maharajahn!»

Det var verkligen och otvivelaktigt maharajahn af Nasirabad, och lika otvivelaktigt var att denne muhammedanske härskare denna afton

grovt överträtt profetens bud: han var synbarligen vad man på hövlig svenska kallar *i gasen* och vad man på mindre hövligt språk har ett otal andra benämningar för. Det var ävenledes tydligt att hans ölsinne var av det goda och sangviniska slaget. Nu vände han sig med en försiktig cirkelrörelse mot Allan och hans ledsagare, gjorde en högtidlig salaam och sade med värdighet, ehuru en smula otydligt:

»Ädelborna sahibar, en fattig son av en död paria ber eder om ursäkt för detta intrång i edert kungliga t-tå-hä...»

Han hann inte längre. Ansträngningen hade varit för stor. Han föll mjukt ned på en av divanerna, hickade lätt och avslutade i sittande ställning sitt tal:

»... tä-tält. Jag, Yussuf, son av tusen ovärdiga förfäder, ber eder om ursäkt.»

Allans ledsagare hade hastigt rest sig och tagit en champagnebutelj ur en av de silverfotade kylarna.

»Yussuf, son av himlaborna föräldrar, värdigas dricka med de föraktligaste av vita män.»

Han slog upp ett glas, som maharajahn med ett välvilligt men frånvarande leende automatiskt fattade och tömde. Han saft med glaset i handen, då de purpurröda och gulflammiga draperierna för andra gången började svalla, denna gång dock mera planmässigt än den förra, varpå ett gråskäggigt huvud i turban (maharajahn hade tappat

sin) visade sig i en springa och så småningom efterföljdes av sin ägare, som befanns vara den gamle hovskalden Ali.

Han ropade något till maharajahn, som blott svarade med en viftning av champagneglaslet och ett hjärtligt skratt, varefter han välbehagligt sträckte ut sig i sin fulla längd på divanen. Den gamle hovskalden, som själv tycktes vara i upp-rymd stämning, drog draperierna åt sidan och ropade in i den andra logen:

»Stanton sahib, han har lagt sig till vila här inne! Han vägrar att lyssna till mina visa och goda råd.»

Följden av detta rop var, att en tredje person visade sig mellan draperierna, en ung blond, vassögd engelsman med korrektast möjliga bena och renast möjliga rasprofil. Även han tycktes vara vid briljant lynne. Han knuffade skrattande den gamle hovskalden in i logen nummer fem och följde själv efter. Därpå vände han sig till Allans ledsagare med en djup orientalisk salaam och sade med sjungande röst:

»Ädelborna eldätare, urskulden denna påträngsamhet av mina två skyddslingar och mig själv, ovärdige son av tio generationer slavar! Salaam, ädla eldätare, må eder skugga ständigt tilltaga och edra vederdelomän icke få någon annan föda än smuts!»

Allan iakttog detta uppträde med gapande mun. Han såg ut i salen, där dansen virvlade

runt på glasgolvet, för att få bekräftelse på att han var vaken. Åsynen av de dansande i den fantastiska belysningen bidrog inte att öka hans tilltro till sina sinnen. Yussuf Khan var här i detta sällskap! Hans mystiske ledsagare från Hålet i Väggen hade rest sig upp och besvarade den unge engelsmannens hälsning med några lika orientaliska vändningar, i det han förklarade att hans tält (avseende logen n:r 5) var totalt ovärdigt den heder som bevisades det av dessa distingerade främlingar, vilkas utseende tillräckligt betygade deras börd och dygder; dock, om de ville slå sig ned i detta tält, vågade han föreslå dem att tömma en bågare eländigt och ättiksurt vin.

Den unge engelsmannen föll högt skrattande ned på en divan och accepterade utan att knota ett glas; den gamle hovskalden tömde sitt i ett drag och reste sig upp. Trots vinet stod han tämligen säkert. Maharajahn låg kvar på sin divan och betraktade samtliga närvarande med ett leende av ytterlig välvilja. Den gamle hovskalden lyfte händerna och började tala:

»Upphöjda sahibar, förvisso är London den underbaraste stad i världen. Dess skönhet är sago-lik, fastän dold i töcken, och dess invånares dygder och älskvärdhet överträffa alla andra städers så som Koranen överträffar alla andra böcker. Vetan (han vände sig till Allan och hans ledsagare), att jag först i dag på morgonen anlände hit

i sällskap med min unge lärjunge, som från sin divan betraktar oss alla med ett lyckligt leende. Först i dag på morgonen anlände vi till denna stad, där vi icke kände någon, och redan innan nästa morgon ha jag och min lärjunge funnit så många vänner och bespisats i detta de Tiotusen Fröjdernas Hus, allt genom Stanton sahibs förtjänst. Denna afton, då vi blivit fria från det förtryck som en gammal sahib, vars namn jag ej vill nämna, utövar mot oss, gävo min lärjunge och jag oss i hemlighet ut i London (Allan spratt till) för att lära känna dess tusen behag, om vilka vi hört så mycket i de lerkojor som sett oss födas. Knappt, o främmande sahibar, hade vi hunnit gå hundra steg, förrän vi voro vilse, förvirrade av de töcken som söka dölja Londons skönheter och av bullret från de tiotusen eldvagnarna. Vi voro vilse som de gudlösa, som söka sanningen utanför Koranen (vars namn vare lovat). Som Abdul Mahbub min gamle läromästare sjunger: »ve den, som söker sanningen annorstädes.» Så vilse voro vi, då Stanton sahib, vars namn kommer att berömmas över hela jorden, såg oss på gatan, varkunnade sig över oss (Allan spratt till på nytt) och förde oss in i detta de Tiotusen Fröjdernas Hus. Beständigt kommer Stanton sahibs namn att prisas för denna handling mot två fattiga vandrare. Låtom oss dricka för Stanton sahib, ädlast av engelsmän, i detta vin som är friskare än morgondagg och mera kittlande än en kvin-

nas läppar. Låt om oss därvid besinna, vad den gudomlige Tältmakaren sade:

Se, druvan avskär med logikens kniv
med ens de två och sjuttio sekters kiv
och är en alkemist som i en blink
kan göra guld av blyet i vårt liv.

Upphöjda sahibar, låt om oss . . .»

Den gamle hovskalden hann inte längre; ansträngningen hade varit för stor för honom, och mitt i sin sista punkt satte han sig tvärt ned på en divan, tömde de sista dropparna ur glaset, och såg sig omkring med ett ostadigt leende. Allans ledsagare höllde glaset fulla och slog sig ned hos den unge engelsmannen, som kallats för Stanton. Allan satt och funderade med ögonen hos de dansande ute på glasgolvet: det var ett mer än egendomligt sammanträffande, att han, som aldrig hört talas om detta ställe, och de båda hinduerna, som voro första dagen i London, alla tre introducerats här av välvilliga främlingar . . . Han stirrade på sin ledsagare, som var upptagen av den unge engelsmannen. Plötsligt spratt han till vid en förflugen idé: hade han inte sett mannen, som introducerat honom här, på varietén vid Leicester square? Omöjligt att säga, man ser ju tusen ansikten på ett sådant ställe, och hans ledsagares var inte särdeles frappant. Och om han också sett honom på varietén? . . . Han fortsatte ofri-

villigt att grubbla över vad det var, som nyss hade förefallit honom så egendomligt i att det var *han* och de båda hinduerna som sutto här på Eldätareklubben. Plötsligt såg han den gamle hovskalden resa sig och på något osäkra ben komma bort till hans plats.

»Unge man», sade han och satte sig på divanen bredvid Allans, »jag vill anförtro er något».

Allan böjde skrattande på huvudet.

»Jag vill anförtro er något, upprepade den gamle poeten. »Detta vin, som är friskare än morgondaggen på bergsluttningarna och mera kittlande än en kvinnas läppar, är även lika försåtligt som en slättbos hjärta. Ack, vad hava vi av de kvinnor vi älska och det vin vi dricka? Bägge dessa rus försvinna med morgonen. Dock vet jag ej, om ruset av detta kittlande vin, vilket fräser som en vårbäck, skall försvinna med morgonen i morgon. Jag känner mig böjd att betvivla det. Men om det gör det, så betänker jag vad den gudomlige Tältmakaren sade:

Och om det vin du drack, den kyss du vann,
i alltings intighet förgår, välan,
så tänk, då än du är, du är blott vad
du skall bli: intet — mindre du ej kan.

Unge man, akta er för vinet och kvinnorna. Tag detta råd av den gamle sångaren Ali. Vet, att min lärjunge, som från divanen betraktar oss med

ett milt och lyckligt leende, kommit hit över det stora vattnet för att gifta sig. Det är en följd av hans ungdomliga dårskap, att han reser så lång väg i detta syfte. Han är som berggeten, som mödosamt vandrar ned i djungeln för att ätas av tigrarna. Det bevisar, att jag varit honom en dålig lärare. Låtom oss dricka!»

Allan höjde sitt glas.

»Vördnadsvärde skald», sade han, »vet ni av, att vi bo på samma hotell?»

Den gamle poeten såg på honom med av vinet fördunklade ögon.

»Om så är?» sade han. »En bostad eller en bostad. Ju mer jag dricker av detta gula vin, dess bättre förstår jag den gudomlige Tältmakaren, och när ni talar om hotell, unge man, besinnar jag vad han sagt:

En karavanseraj av annat slag
det finns, vars portar kallas Natt och Dag.
Kung efter kung har dvalts där någon tid
och dragit hastigt bort — en evig lag.

Vad betyder det om vi bo på samma hotell. En annan ligger i morgon i den säng som ännu är ljum efter oss.»

»Gudskelov är champagnen ännu kall för oss», sade Allan. »Skål! Hans kungliga höghet på divanen där tycks vara litet trött.»

»Min lärjunge», sade den gamle hovskalden, i det han tömde sitt glas, »är ännu icke fullt bekant med de vita sahibarnas vin. Dess förrädiska ljuvhet har öfverväldigat honom. Vid insikten härom ryser jag, då jag tänker på de blåögda vita kvinnor, som han drömmer om. Nasirabad har säkerligen sett sina sista stunder, när en av dem sluter honom i sina armar. Hur visste ni, vem min lärjunge är?»

»Jag har ju redan sagt, att vi bo på samma hotell.»

Det måste ha varit kort efter denna sista replik som Allan också började omtöcknas. I varje fall var det den sista, han dagen efter lyckades plocka fram ur minnet. Ej heller de handlingar, han och de andra närvarande företogo sig efter detta, kunde han få någon klarhet i. Han mindes otydligt, att han efter att ha tömt ytterligare ett par glas reste sig och under munterhet från sin egendomliga ledsagare, som fortfarande satt i samspråk med mr Stanton, vacklade genom draperierna in i logen n:r 6, varifrån mr Stanton och hans skyddslingar kommit. Han stirrade ett par ögonblick på logen, som var inredd på samma vis som den andra, och på dansen som oavbrutet pågick ute på glasgolvet. Därpå lade han sig på en divan.

Efter detta var det nästa han mindes, att hans ledsagare och mr Stanton sågo in på honom genom draperierna; de tittade på sina klockor, små-

logo och drogo sig tillbaka till logen nummer fem; han fångade ljudet av den gamle hovskaldens röst, som reciterade något, och av en snarkning som troligen kom från Yussuf Khan.

Troligen somnade han själv genast efter; men det är osäkert, hur länge han sovit, då han med ens klarvagnade, så som man ibland gör, slagen av en idé, en halv aning sådan som man får i sömnen, en idé som kom honom att sätta sig tvärt upp på divanen och stirra framför sig. Var *det* meningen med det hela? Var det därför som just han och de båda hinduerna introducerats på detta egendomliga ställe? Var det därför hans ledsagare kunnat ge så god förklaring på herr Mirzls beteende? . . . Då var en sak säker — att han fick skynda sig, om han ville försöka att mota deras planer, och en annan sak nästan ännu säkrare — att han fick handla med ytterlig försiktighet om det skulle lyckas . . . Ännu yr i huvudet av champagnen och ostadig på benen efter sömnen reste han sig från divanen och smög så tyst han kunde mot logens dörr. Hunnen dit stannade han och såg försiktigt på draperierna till logen n:r 5. De hängde orörliga; ingenting hördes därinifrån. Han kände försiktigt på dörrlåset. Det gav efter ljudlöst. Gudskelov, dörren var alltså inte reglad, som han fruktat.

Han öppnade så försiktigt det ville gå för sig, och kikade med ett öga ut i hallen. Den var tom; av den orientaliskt klädde tjänaren syntes ingen-

ting. Med ännu en mumlad välsignelse över slumpen eller försynen, steg han ut genom dörren, stängde den efter sig och smög på få bort emot två stora dubbeldörrar med elegant förgallrade glasskivor. I väg, genast — han såg hastigt på sin klocka, som var nästan två — ingen tid att tänka på överrock och hatt — — då han gjorde en upptäckt, som kom honom att ragla baklänges.

De stora halldörrarna voro låsta lika hårt och obevekligt som en fängelseport!

För ett ögonblick stod han lamslagen, nästan färdig att gå tillbaka in i logen och låta sakerna ha sin gång. Därpå greps han av förbittring och började med sammanbitna tänder leta efter någon möjlighet att gäcka personerna därinne. Han tänkte och tänkte med ögonen irrande runt hallen, fullt beredd att se tjänaren dyka upp vilket ögonblick som helst. Hallen böjde av till höger och vänster i korridorer, som omslöt logerna runt salen med glasgolvet. Kanske fanns det någon utgång där? Han slog bort tanken på denna möjlighet, lika hastigt som han fått den. Fanns det någon utgång där, var den säkert lika tillbommad som huvudutgången; det var naturligtvis tjänaren i de orientaliska kläderna, som skötte om att ingen olovlig kom ut eller in, och denne tjänare var den person han minst av alla ville möta. Man kunde svära på att han hade sina order! — Var spelet alltså förlorat? Det hade re-

dan gått tre minuter, sedan han lämnade logen — hallå!

Med ens kom han ihåg något.

Han såg åter scenen, då han kom upp hit med sin underlige ledsagare: tjänaren hade tagit deras kläder och burit dem till garderoben därborta, vars dörr han öppnat genom att trycka på en knapp. Och inne i garderoben hade Allan ett ögonblick skymtat en halvöppen dörr som ledde till en baktrappa . . . Utan att tänka slut eller beräkna chanserna för att han skulle hitta knappen till garderobdörren och finna den andra dörren öppen, rusade Allan tvärs över hallen bort till garderobdörren. Han lät fingrarna fara över väggen, där han tyckt sig se tjänaren trycka; det gick sekund efter sekund som markerades av hans hjärta med bultningar, vilka han tyckte borde höras genom hela huset; hans fingrar flögo fram och tillbaka över väggen utan resultat. Halvt förtvivlad lät han händerna sjunka och stirrade på väggen. Hans förtvivlan övergick i en barnslig förbittring; han gav väggen ett slag med knytnäven, som brakade dovt och gjorde ont; men — o, under! — i samma ögonblick öppnade dörren sig. I det nästa var Allan inne i garderoben och drog igen dörren efter sig utan att betänka, att han inga tändstickor hade. Han famlade sig fram till ytterkläderna som han sett hänga därinne, och genomsökte med febril hand den ena fickan efter den andra: de internationella eld-

ätarna tycktes ha avsvurit bruket av tändstickor. Och de borde väl ha varit de närmaste till att gå med elddon! Utan att bry sig om vad han riskerade i form av brutna ben och dylikt övergav han sitt forskande i överrocksfickorna och famlade sig bort till det hörn av garderoben, där han förut på aftonen skymtat den öppna dörren. Egendomligt nog fann han den så gott som genast, och fortfarande på glänt.

Han sköt upp den och tog ett par försiktiga steg över tröskeln med händerna före sig. Han fann en järnbarriär och konstaterade, att den hägnade en vindeltrappa. Han tog ett steg tillbaka och drog igen dörren till garderoben för att inte ge spår; därpå gav han sig av utför vindeltrappan, så fort han vågade för mörkret.

Om läsaren någonsin gått uppför eller utför en mörk trappa i ett främmande hus utan annan ledning än känslan, bör läsaren ha frapperats av en sak: den förefaller lika oändlig som en mening hos en bättre latinsk författare. Om läsaren icke gjort denna iakttagelse, har läsaren aldrig läst en bättre latinsk författare. Allan Kragh, som i detta hänseende var lyckligt lottad, hade tillfälle att konstatera, att den vindeltrappa, han funnit, var gott och väl så lång som den mening, där Livius börjar sina reflexioner över slaget vid Cannæ. Han tyckte sig ha gått i eoner och undrade om trappan bar ner till Eldätarklubbens oublietter, till Inferno eller till någon station på

Londons underjordiska järnvägar, då trappan plötsligt slutade, och han fann sig stå framför en dörröppning, genom vilken ett grått nattljus silade in. Han skyndade ut genom den så ivrigt som om den lett till en förtrollad trädgård. Den ledde emellertid endast till en mörk brunn — åtminstone tycktes det honom så. Skyhöga husväggar och brandgavlar reste sig på alla sidor om honom, med eller utan rader av mörka fönster. Han sökte genomtränga mörkret omkring sig med blickarna. Skulle han ha gjort sin flykt bara för att finna sig i en fälla? Han började treva sig fram mellan föremålen på bottnen av gårdsbrunnen. Den böjde av i en bukt mot vänster. Han följde husväggen. Buktningen vred av i rät vinkel mot den, den först haft, böjde tillbaka i den gamla riktningen och vred åter av i en annan. Plötsligt, med ett rop av lättnad, fann Allan sig framför en gallergrind, mellan två höga husgavlar, av vilka den ena var bevuxen med murgröna. Utan en sekunds dröjsmål började han klänga upp på grinden och kom över på andra sidan med ena byxbenet upprivet. Gatan, han stod på, var kort och såg distingerad ut. Vid dess ena ända var en öppen plats, otydligt upplyst; och på denna skymtade Allan till sin outsägliga glädje ingenting mindre än en cab.

Cabbyn tog honom i noggrann okularbesiktning och framställde fordran på förskottsvedergällning, innan han ryckte upp sin häst ur dess

slummer och lät det bära av mot Grand Hotel Hermitage. Herrar utan hatt och överrock vid denna tid på dygnet ingåvo honom tydligt bländade känslor. För Allan inne i caben tycktes det att den aldrig kom ur fläcken; gata efter gata passerade förbi i oändlig procession, hus, hus och hus, skyltar och skyltar, den ena rödgula gaslyktan efter den andra. Han stirrade på visarna på sin klocka medan de kröpo framåt — betydligt fortare än caben, tyckte han. Då och då sände han genom takluckan ett bevekande rop till cabbyn; för var gång kom det ett ryck i tömmarna till svar och en svag reaktion i manken på hästen. Klockan blev tio minuter i halv tre, fem minuter i halv tre. Nu kom han säkert försent . . . Äntligen vek caben ut på en bredare asfalterad gata, som han kände igen, och in på Monmouth Square.

Grand Hotel Hermitage låg tyst och sovande, med knappt ett upplyst fönster i sin stora fasad; det tycktes ge föga berättigande åt Allans aningar. Och dock dröjde det inte längre än till han kommit in i hallen, förrän han fick den bekräftelse som han både fruktade och längtade efter.

Nattportieren, som öppnat sidoentrén med en kvävd gäspning, kvävde den helt och hållet, då han fick syn på Allan. Han flög två steg tillbaka och stirrade på Allan som på ett spöke.

»Vem är ni?» ropade han.

Yussuf Khans giftermål.

»Nummer 417!» ropade Allan. »Fort! Följ med mig! Det är inte en minut att förlora.»

»Men jag såg er ju komma hem för över två timmar sen...»

»Jag vet! Jag vet! Jag skall förklara er allt senare. Man har planerat ett brott — har mr Bowlby kommit hem med sin familj än?»

»Nej, men — —»

»Inga men! Uppför trapporna till deras våning, och fort, om vi skola förhindra vad man har planlagt!»

Utän att inlåta sig på förklaringar högg Allan den gapande nattportieren i armen och drog honom med sig uppför trapporna till familjen Bowlbys svit i andra våningen. Då de passerade den stora trappavsatsen i första våningen, kastade Allan en blick in i korridoren, där den svit låg som Bowlbys förut haft och som nu innehades av maharajahn. Han fick sina antaganden bekräftade: fem man av Yussuf Khans tio man starka livgarde höllo vakt utanför dörrarna till hans rum. Den vägen hade alltså vederbörande inte kunnat taga, och därför hade de — — han fördubblade sin fart uppför trapporna. Skulle han komma i tid? var den enda tanke han hade rum för. Släpande portieren efter sig nådde han dörren till mr Bowlbys privata rökrum — det rum, som på grund av sitt läge och av andra orsaker måst vara det vederbörande valt för sina operationer. Den tjocka mattan i korridoren

dämpade ljudet av hans och portierens steg; och, riktigt, när de hunnit fram till dörren och hejda-
de sig ett ögonblick framför den, hördes just det
ljud, Allan väntat på, därinne: en kvävd skrap-
ning, som av en fil eller en såg . . . Allan högg tag
i dörrlåset.

Dörren var reglad.

»Mitt fördömda nö!» mumlade Allan hest.
»Portier, har ni dubbelnycklar? För resten, vad
skall vi med dubbelnycklar! Ett bräckjärn, och
fort!»

»Ett bräckjärn!» Portiern stirrade på Allan
som på en dåre.

»Jag säger», stormviskade Allan, »här håller
på att begås ett attentat, som kommer att bringa
hotellet i vanrykte för alltid! Vet ni, vad det är
för ett rum, som ligger rakt under?»

Portieren funderade en sekund med vidöppna
ögon.

»Maharajahns privata sovrum!» mumlade han
till slut.

»Där han har alla sina juveler! Förstår ni nu?
Begriper ni, att den herre som kom hit för två
timmar sen inte var jag utan en förklädd in-
brottstjuv! Fort, efter ett bräckjärn, och låt oss
taga honom medan det är tid.»

Äntligen gick det upp ett ljus för portiern. Han
flög av som en pil utför trapporna, och Allan
stod ensam kvar framför den reglade dörren, som

han slukade med ögonen. Den förbannade Mirz! Om inte Allan kommit på de funderingar han gjort på Eldätareklubben, hade det nu blivit *han* som fått 'hedern' för inbrottet . . .

Allan hann aldrig vidare i sin tankegång. Med ens, utan att han hört ett ljud, slogs dörren framför honom upp; någon i evening-dress och som liknade honom själv, grep honom i armarna, snurrade honom runt som ett barn och vräkte honom in i rummet, framför vilket han väntat. Han slungades framstupa som ett dött föremål och hann inte ens att tänka på att resa sig, förrän det elektriska ljuset i rummet slocknade, och han befann sig i avgrundssvart mörker. Hans huvud tickade och surrade som en urmakeributik, och hans ögon sågo fler stjärnor än det någonsin funnits på en konjaksbutelj. Till slut var han på benen igen och famlade sig så hastigt han kunde bort till dörren. Den var reglad. Han kastade sig mot den utan att den gav efter. Han lyckades finna den elektriska kontakten och vred den runt som man drar upp en klocka, utan att det kom en ljusgnista. Äntligen hörde han hastande steg utanför, en ruskning i dörren och portierns röst:

»Har ni honom därinne? Är det ni som vred av huvudkontaktarna?»

Allan lyckades undertrycka de uttryck, som darrade på hans tunga.

»För Guds skull», skrek han, »låt honom inte komma undan! Spärra utgången! Ring till polisen! Han har låst mig inne här!»

Han hörde portiern försvinna utför trapporna utan att ens ge sig tid att vrida på våningskontakten, och det förgick en evighet, under vilken han skummande av otålighet dansade upp och ned framför den reglade dörren; då och då gjorde han ett nytt försök att spränga den, ständigt förgäves. Det hade kanske gått tio minuter, som tycktes honom tio århundraden, då han för andra gången hörde steg utanför, denna gång av flera personer. Rummet fylldes plötsligt med ljus, och en nyckel vreds om i dörrlåset. Han slet själv upp dörren och fann portiern utanför, andlös av upphetsning, i sällskap med två poliskonstaplar. Han ville börja förklaringar och frågor, men ett utrop från den ene konstapeln förekom honom.

»Gawd! Inbrottsförsök, säkert och visst! Sel!»

Allan vände sig om åt det håll, i vilket konstapeln pekade. Om han behöft något ytterligare bevis på riktigheten av sina aningar, fick han det.

En öppning med sextio centimeters genomskärning gapade i golvet; vid sidan av den låg ett hopfällt paraply och en del träskivor och murbruk. Han stirrade oförstående på paraplyet, tills den ene konstapeln skyndade fram till hålet i golvet och lyfte upp paraplyet. Han spän-

de ut det; det befanns innehålla en volym sågspån, murbruk och gips. Konstapeln nickade:

»Vanliga tricket, för att inte murbruket skall falla ner i rummet under! Sin repstege har han lyckats få med sig.»

Äntligen fick Allan ljud i tungan igen.

»Har han kommit undan då?»

Portiern nickade dystert.

»Han vred av både huvudkontakten och våningskontakten till den här våningen. De sitta här borta i trapphallen båda två. Jag stod nere på kontoret och ringde efter polis. När det blev mörkt, rusade jag uppför trapporna — ni behöver inte se så där på mig, sir; vad hade ni gjort? Man sköter sig bäst efteråt vid sådana tillfällen. Jag märkte ingenting i mörkret förrän jag vridit på huvudkontakten — våningskontakten hit glömde jag av. I detsamma såg jag någon som försvann nedför trapporna. Jag rusade efter —»

»Gick han *inte* förrän då?» ropade Allan. »Varför stannade han så länge?»

»Fråga en annan, sir. Jag rusade efter honom, men det var för sent. Han var ute och uppe i en bil, som höll ett stycke från hotellet innan jag hunnit ropa huj. Just då kom konstaplarna — —»

Den ene av de omtalade konstaplarna avbröt honom.

»Vi få sätta upp protokoll», sade han.

»Är det nödvändigt?» mumlade portiern. »Maharajahn — tänk på hotellets rykte!»

»Vi hålla allt hemligt så länge, om ni gör det själva.»

Ännu halft yr i huvudet av sina upplevelser måste Allan berätta för konstaplarna vad han visste. De skakade på huvudet åt hans berättelse om Eldätareklubben.

»Säker på att ni var nykter, sir? Ingen förölämpning, men — —»

Allan upprepade sina skildringar med en viss häftighet.

»Och adressen på stället, sir?»

Allan tog ett steg tillbaka. Han hade vid Gud haft så bråttom på sin flykt från lokalen i fråga att han alldeles glömt att se efter namnet på gatan, där den låg!

»Ty ni sade ju», fortsatte konstapeln lugnt, »att den här indiske prinsen, som äger eller ägde juveler i rummet under, var kvar där, då ni gick?»

Allan nickade stumt. Gode Gud, vad skulle förbrytarna taga sig till med maharajahn, när de märkte att den andra planen misslyckats — om den nu gjort det?

»Maharajahn var kvar, när jag lyckades rymma», stammade han till slut. »Tänk, om jag lyckats förebygga inbrottsförsöket bara för att...»

»Om ni lyckats förebygga inbrottet får vi knappt reda på i natt. Eller vill ni ta på er risk, portier, att skaffa oss in i maharajahns våning?»

Portiern skakade energiskt på huvudet. Efter ytterligare några frågor stoppade konstapeln sin anteckningsbok i fickan.

»Låt rummet stå orört. Detektiverna kommer i morgon bittida, om inte förr, sade han och tog avsked med sin kollega.

Allan vacklade uppför trapporna till sitt rum efter att ha bett portiern underrätta mr Bowlby med några försiktiga ord om det skedda. Han var dödstrött efter all champagnen, spänningen och brottningen med Mirzl — om det nu var Mirzl.

Hade han hyst några tvivel i denna punkt, skulle de emellertid hävas, då han väl nått upp till den egyptiska gravkammaren nr 417. Rummet låg i full belysning, då han öppnade dörren, och det första han såg, var sin ena reskoffert, där han utom på tågresor opraktiskt nog brukade förvara sina pengar under lås och bom — han hade ännu inte fått den kloka vanan att deponera dem hos portiererna på de hotell där han bodde. Locket, som skyddades av två goda hänglås, stod uppslaget, och innehållet i kofferten — en del småsaker, varibland en ask som innehöll hans reskassa — låg i en enda oordning. Gripnen av en dyster aning störtade han fram till kofferten och ryckte upp ifrågavarande ask — ett litet silverkonstverk, som han köpt en gång i Danmark. Den hade innehållit elvatusen sexhundra kronor

i svenska pengar på morgonen. Av dessa återstodo nu femtusen sexhundra . . .

Det dröjde åtskilliga minuter, innan han fick sina sinnen tillräckligt i ordning för att se resten av rummet; och det första han då såg var ett brev, som stod lutat mot den elektriska lampan på hans nattduksbord. Han slet upp det med ett ryttande av förbittring:

»Bäste Herr Kragh!

Kanske finner ni mitt beteende i afton ologiskt och ogentlemannalikt. Ologiskt, emedan jag förut visat välvilja mot er efter en tjänst som ni gjorde mig i Tyskland; ogentlemannalikt, eftersom jag berövar er sextusen svenska kronor. Det var i parentes sagt en slump att jag fann dem; det var egentligen endast min avsikt att skriva några rader till er i lugn och ro här uppe. Men låt mig säga er: ni har korsat mina planer i afton, och man korsar inte ostraffat mina planer. Ert straff för första resan blir sextusen kronors böter — halva förmögenheten i kofferten. Skulle förseelsen upprepas — men jag är säker på att ni nu är klok nog att inte upprepa den.

I hast

Dr. Hauser,
(alias Ludwig Koch, alias
Benjamin Mirzl).»

VII.

ETT FÖRSVINNANDE, MED BIOMSTÄNDIG-
HETER.

Det var mr Bowlby som väckte Allan nästa morgon klockan litet över halv nio. Allan flög upp i sängen, yrvaken och säker på att det var herr Benjamin Mirzsl som kom för att hämta hans återstående pengar.

»Ni, mr Bowlby!»

»Just jag, unge vän. Jag fick er hälsning genom portiern när jag kom hem i natt strax efter fyra. Ursäkta, att jag tar mig in på ert sovrum — damn it, men det var ett av de minsta jag sett! Men ni begriper väl min nyfikenhet! Ett hål i mitt rökrum, lagom stort att snara en indian i! Rummet fullt av detektiver, som ha förhört mig och som tänker förhöra er, och en konstig deliriumshistoria från nattportiern om *två* herrar på 417. Jag hade väntat att se er för längesen, men Helen anförtrorde mig just nu, att ni aldrig stiger upp före lunch.»

»Miss Bowlby är för sträng i sina omdömen. Tillåter ni att jag gör toalett, så skall jag försöka berätta er det hela. Men ni vet väl, att allt skall hållas hemligt än så länge?»

»Detektiverna yrade någonting om maharajahn —»

»Det var inte yrselfantasier, är jag rädd, mr Bowlby.»

Allan hoppade ur sängen och började ogenerat sina tvagningar inför amerikanens ögon, medan han berättade aftonens äventyr. Beskrivningen av Eldätareklubben avlockade mr Bowlby en serie visslingar, värdiga ett skenande expresståg. När Allan kom till berättelsen om sin flykt och om hur Mirzl lyckades lura honom och portiern, avbröt han honom med ett rop:

»Men det måste ju vara en djävul, den där Mirzl! Tala om kallblodighet! Det var det fräckaste jag hört i mitt liv!»

»Vänta ett ögonblick med ert beröm!» sade Allan. »Vad tror ni, mannen gjorde, sedan han spärrat in mig i rökrummet och vridit av kontaktarna?»

»Rymde förstås.»

»Rymde! Då känner ni inte Mirzl. Han gick hit upp på mitt rum, och satte sig att skriva en varning till mig att inte blanda mig i hans affärer mer — —»

»Tusan heller!»

»Och när han händelsevis fann, att jag hade en reglad koffert, som såg ut att vara värdefull, öppnade han den. Betänk att portiern hela tiden stod och ringde på polis! I kofferten hade jag min reskassa, elvatusen svenska kronor och litet till —»

»Ni är då bra oförsiktig! Och dem tog han?»

»Av dem tog han hälften eller en smula mer, varpå han satte sig ned och skrev det här brevet.»

Allan räckte ej utan en viss stolthet herr Mirzls brev till mr Bowlby. Amerikanen läste långsamt igenom det och släppte ut en ny serie bedövande expressignaler.

»Ni ringde på till polisen förstås!»

»Till polisen! Varför inte till ett barnhem och bad om en amma? Jag gick och lade mig.»

Det kom ett uttryck av verklig respekt i amerikanens ansikte.

»Well! Jag får säga — —!»

Han stirrade på Allan, medan denne drog på sig jackan. Allan slog upp dörren för honom och de gingo nedför trapporna. Mr Bowlby upprepade:

»Jag får säga! Och tänker ni inte anmäla saken nu?»

»Eftersom detektiverna äro här, skall jag naturligtvis anmäla saken för dem, men det blir för formens skull.»

»Mirzl tycks ha gett er respekt!»

Allan nickade bekräftande. I detsamma fingo de syn på mrs Bowlby och miss Helen, som sutto i andra våningens trapphall. Mrs Bowlby, som var klädd i en bjärtgrön dräkt och mera papegojliknande än någonsin, hälsade Allan med ett litet skrik som ingalunda var ovärdigt omtalade fågelsläkte.

»Mister Cray! Nå! Det är på det viset, ni tillbringar nätterna, när jag är ur synhall! Ett stort hål i golvet, och detektiver flockade kring det som

flugor kring en öppnad marmeladkruka. De ville inte släppa mig i närheten av det ens. De trodde väl jag tänkte hoppa ned i Odjurets sovrum. — Nå, vad har ni att säga? Sitt ner och låt oss höra, men *allt* förstår ni. Ni var naturligtvis på något Rysligt Ställe? *Var* det ni, som gjorde hållet i golvet?»

»Hade ni kommit in i mr Bowlbys rökrum mellan halv ett och halv tre hade ni säkert trott det, mrs Bowlby.»

Allan återtog för andra gången sin berättelse. Mrs Bowlby hedrade inte hans beskrivning av Eldätareklubben med samma expressvisslingar som hennes man gjort, men hennes kommentarer voro lika värtaliga för det. När Allan hunnit till slutet av herr Mirzls bedrifter, tog hon till orda:

»Ja, den där herrn är naturligtvis en skurk. Men jag säger er, jag skulle tusen gånger hellre se Odjuret råka fast än honom.»

»Jag för min del skulle sextusen gånger hellre se Mirzl fast», medgav Allan.

»Tänk, att *första* aftonen han är i London gå ut på sådana Ställen», fortsatte den gamla damen sin anklagelseakt. »Naturligtvis var han i sällskap med Damer — försök inte att förneka det, jag tror er inte i alla fall. Naturligtvis, fastän han har huset fullt och *mer* än fullt hemma hos sig. Och naturligtvis är det förfärligt orätt av er att gå på ett sådant Ställe, men en gift man, en man

som är gift *hundrafemtio* gånger — — Och den gamle gråskäggige uslingen — —»

Allan vågade avbryta henne.

»Ha de inte kommit hem än, mrs Bowlby?»

»De! De komma inte hem i brådrammet, var lugn för det. Jag känner männen.»

Mr Bowlby hade tankfullt trotsat hotellets reglemente och rökt en cigarr under Allans berättelse. Nu tog han den plötsligt ur munnen och hindrade Allan i att uttrycka sina farhågor för vad som skulle bli maharajahns öde, nu sedan inbrottet misslyckats.

»Där är två saker», sade han, »som jag inte begriper, hur durkdrivna än den här tysken och hans band äro. De ha naturligtvis skuggat er från det ögonblick ni lämnade hotellet. Men hur kunde de lotsa er in just på det stället, där de hade maharajahn?»

»Hm, mr Bowlby, det är ju inte så märkvärdigt. Händelsevis marscherade jag ju in på det där kaféet i sällskap med medhjälparen och tilltalades av honom. Det var en slump. Men på ett annat ställe hade det blivit samma resultat. I nödfall hade de nog inte ryggat tillbaka för våld.»

»Well, så mycket kan jag medge. Men det finns en sak till. De ha naturligtvis haft utkik inomhus och utomhus på maharajahn. Men *ni* har ju inte stått i någon förbindelse med maharajahn

eller någon av hans sällskap, och ert eget rum ligger i fjärde våningen. I går afton inbjöd jag er att ta en visky inne hos mig. Hur tusan kunde de ha reda på det och begagna sig av det? Det är vad jag frågar. Vi sutto ensamma vid bordet, så vitt jag såg.»

»Och hur kunde de ha reda på att vi skulle vara borta halva natten, pappa?»

»Det är ingen konst, kära Helen, om de ha spioner i hotellet. Men när jag bjöd den här unge mannen upp till mig, var där inte en själ i närheten, så vitt jag kan minnas, och jag har ett gott minne.»

»De behövde ju inte ha haft reda på det, pappa. De kunde gjort attentatet mot juvelerna i alla fall, så vitt jag kan begripa. De ha sett att mr Cray och vi umgås, de ha skuggat honom hela aftonen, som han själv säger, och skaffat honom ur vägen, och så har den här Mirzl klätt ut sig till honom —»

Miss Bowlby hann inte längre i sin förklaring. Allan hade flugit till på sin stol och huggit mrs Bowlby i handleden. Den gamla damen for upp med huvudet på sned i stridslysten papegojvinkel.

»Vad står på, sir? Tror ni, ni är kvar på det där Stället?»

»Mrs Bowlby! Ni har visst haft rätt i vad ni sagt om er landsmaninna! Nu begriper jag, eller

tror jag åtminstone jag begriper! Aha! De hörde alltså samman i alla fall!»

»Min landsmaninna? Vem!? Vad begriper ni?»

»Mrs Langtrey! Nu minns jag. Just sen ni gått från middagen i går, kom jag att se till höger, och där, djupt inne i skuggan av palmbladen, satt Mrs Langtrey. Ni vet, ni sade några . . . hm, öppenhjärtiga saker, innan ni gick, om hur pass stora utsikter hon hade att komma på ministerbalen. När jag fick syn på henne, såg hon ut som en tigrinna. Var lugn för att hon har hört, både vad ni sade om henne, och vad Mr Bowlby sade till mig om att komma upp och dricka en visky. Er man lovade ju t. o. m. att säga till betjänten, att jag kom. Det är hon, som — — Ni vet ju, att jag såg henne och Mirzl tillsammans på stationen i Hamburg, fastän jag inte trodde då, att de kände varandra — —»

Allan hade inte hunnit sluta, förrän Mrs Bowlby flög upp ur stolen som höken ur sitt näste och med snabba vingslag susade av utför traporna. Hennes ögon lyste av triumf. Mr Bowlby ryckte filosofiskt på axlarna och tände en ny cigarr. Allan, som måst skratta åt den gamla damens stridsmin, tänkte utvidga sina förklaringar, då en hotelltjänsteman kom fram till honom.

»Detektivinspektorn är inne i Mr Bowlbys rök-
rum och skulle vilja höra ert vittnesmål, sir.»

Allan följde honom till det rum, som föregående dag bevittnat herr Mirzls nederlag — och

hans eget. Det var inte så alldeles uppfyllt av detektiver som mrs Bowlbys ord gett honom anledning att förmoda, men det rymde i alla fall det respektabla antalet av fyra kolleger till Sherlock Holmes. Den av dessa, som till utseendet mest liknade sin berömda och magra kollega, var tydligen också inspektorn, ty det var han som vid Allans inträde bad honom taga plats och därefter började förhöra honom. Han satt vid ett litet bord, som var belamrat med dokument och mystiska ting i kuvert eller askar. Allan vädjade till sina minnen av Sherlock och drog den slutsatsen, att kuverten och askarna innehöllo de 'spår' man funnit. Den magre mannen vände ett par sidor i sin anteckningsbok och gjorde reservoarpennan i ordning.

»Ni är mr Allan K-r-a-g-h?»

Han stavade ut efternamnet; tydligen obenägen att ramla i några fonetiska fällor.

»Ja. Från Sverige.»

»Från Sverige, ja. Ni bor på 417?»

»Ja.»

»Det var ni, som kom hem vid halvtretiden i natt och i sällskap med nattportiern gjorde ett försök att överraska inbrottstjuven?»

»Det var jag.»

»Berätta, hur det kom sig att ni hade någon aning, att här fanns en inbrottstjuv.»

Allan återtog för tredje gången denna morgon sin berättelse i samma form som förut, beskrev

Yussuf Khans giftermål.

sitt besök på Hålet i Väggen, den främmande som tilltalat honom där, hissen som fört dem upp till Eldätareklubben, maharajahns inträde i deras loge, och hur han plötsligt fått den misstanke som kommit honom att rymma från klubben. Tydligt hade detektivkommissarien redan fått höra berättelsen genom konstaplarna, som varit uppe på natten, ty han jämförde med ett papper som han hade. Då och då gjorde han en anteckning. Han lät Allan sluta, innan han började sitt förhör.

»Vill ni beskriva mannen, som tilltalade er på Hålet i Väggen, så noga ni kan.»

»Han var tämligen satt, med ett fyrkantigt ansikte, glänsande svart hår och hade en blåviolett skiftning på hakan och kinderna. Inte mycket att gå efter, är jag rädd. Han var klädd i eveningdress. Han sade sig vara tysk, och i varje fall talade han flytande tyska.»

»Ni talar själv tyska?»

»Ja.»

»Och mannen, som var i sällskap med maharajahn?»

»Han var engelsman, åtminstone sade de andra det; de kallade honom för Stanton. Han var blond, vassögd och ytterst korrekt till hela sitt utseende — ett ovanligt typiskt rasutseende, om jag får säga det.»

Detektivinspektorn bläddrade ett ögonblick i sina papper.

»Ni hade glömt adressen på det mystiska stället i går afton. Ni har inte händelsevis erinrat er det i natt?»

»Nej. Jag hade för bråttom, när jag gav mig av, för att tänka på det. Men om ni vet att den lilla krogen heter Hålet i Väggen — —»

»Det finns hundra barer med det namnet och det utseendet i London. Var ungefär låg den?»

»Ungefär en halvtimmes väg från Leicester Square. Jag är inte bevandrad i London, men jag tror det tog mig så lång tid att nå dit i sakta mak. — Får jag fråga en sak, herr inspektör?»

»Låt höra.»

»Maharajahn har alltså inte kommit igen?»

»Nej. Vi ha haft spaningar i gång sedan klockan halv fyra i natt men de ha måst ske så diskret som möjligt, både för maharajahns och hotellets skull. Det som gläder oss är att inbrottsstölden förekom.»

Allan flög till.

»Får jag fråga, hur vet ni det?»

Detektivinspektorn smålog för första gången.

»Vi veta det genom en ... hm ... egendomlig tillfällighet ... Hur är det, hade ni inte en anmälan att göra till oss för er egen räkning?»

Allan hoppade till på allvar. Detta slog alla rekord beträffande detektivskarpinne han någonsin läst eller drömt om! Hade den magre inspektorn sett hans penningförlust av hans sätt att knyta sina skoband eller av någon fläck på vän-

stra sidan av hans ärm? Han stirrade på inspektorn utan att säga något. Denne tog småleende ett papper ur högen framför sig och räckte honom det.

»Var så god och läs!» sade han. »Det här kom med första posten i morgse.»

Allan tog papperet som han räckte honom, och flög genom raderna med deras blott alltför välkända stil:

»Till Scotland Yard!

Herr Allan Kragh från Sverige, boende å rummet n:r 417 Grand Hotel Hermitage, be-stals i natt mellan klockan halv tre och tre på sitt rum på en summa av sextusen sven-ska kronor (i tusenkronesedlar).

Förövaren av stölden ber att få påpeka, att denna utgör det ytterst milda straff, som det fanns skäligt pålägga Herr Kragh för hans ingripande i den andra affären samma natt på Grand Hotel Hermitage.

För den händelse Herr Kragh ej skulle ha hunnit anmäla saken än, har jag härmed velat underrätta Er därom. Herr Kragh är en älskvärd ung man som är värd Era bästa bemödanden.

I hast

Benjamin Mirzl.

P. S. Tiden medger mig inte att ut-sätta alias.»

Detektivkommissarien iakttog småleende Allans minspel under läsningen av denna epistel.

»Ni känner tydligen inte Mirzl eftersom ni är så överraskad», sade han.

»Känner honom inte? Åjo, en smula, som framgår av brevet. Och ni då? Känner ni honom.»

»Jag kan svara som ni, en smula! Han gjorde vårt liv till ett litet helvete här i London för tre år sen — de tio inbrotten längs Regent Street, bortförandet av Ascotpokalen, eskamoterandet av de irländska kronjuvelerna och ett halvtjog saker till, som vi visserligen inte direkt kunna tillskriva honom, men som vi kunna svära på voro hans bedrifter. Jo, vi känna herr Mirzl en smula. Gudskelov lämnade han landet efter Ascotloppet och övergick till att göra sig obehaglig för myndigheterna i sitt hemland. Nu har han väl tröttnat på det, och —»

»Och skulle nog aldrig ha kommit över gränsen om inte jag hade hjälpt honom!» Allan kunde inte underlåta att spela ut sin lilla trumfhacka. Detektiverna åhörde tysta hans berättelse om äventyret på expressen. När han slutat, sade inspektorn:

»Jag ger er ett gott råd: tala inte om den historien på östra sidan Rhen. Jag betvivlar, att de ge er någon medalj för den bedriften.»

»Och den tack jag får av Mirzl själv, har ni sett. Får jag fråga: om ni nu vet att det är Mirzl,

som har varit framme och har gjort så grundliga undersökningar som ni gjort, har ni väl hopp att fånga honom den här gången åtminstone?»

»Officiellt, officiellt», nickade detektivinspektorn, »ha vi ytterst ljusa förhoppningar. Men det som ligger oss nästan mer om hjärtat för ögonblicket än att få tag i herr Mirzl, är att få tag i hans kungliga höghet Yussuf Khan.»

Detektivinspektorn tystnade och slog med rynkade ögonbryn sin anteckningsbok i bordet gång efter gång. Allan uppfångade en mumlad ed, som banade sig väg upp ur hans hjärtedjup. I det samma rycktes dörren upp, och en vitmustaschig, bister gammal herre kom instörtande, i vilken Allan igenkände maharajahns europeiske mentor, överste Morrel.

»Nå!» ropade han. »Nyheter? Spår?»

Detektivkommissarien skakade på huvudet.

»Vi hoppas, att fram på dagen . . .» började han.

»Fram på dagen, fram i veckan, fram i helvete!» röt den gamle översten och stampade i golvet så att det dånade. »Ni måste, hör ni, ni måste ha fatt på min svarte Ado — — på hans höghet före i afton. Vi äro ställda till mottagning hos ministern för Indien, den civilifla — — hm, klockan fem. Te, och Herren vete vad! Ni *måste* ha honom här till dess, hör ni, annars ryker jag åt —»

»Om jag vore i ert ställe, herr överste, skulle jag sända återbud. Absolut. Om vi hyst några

tvivel om att det är Benjamin Mirzl, som varit framme, ha de hävts efter denne unge herres berättelse, och Mirzl som stal de irländska kronjuvelerna har nog ingenting mot att stjäla en regerande furste — —»

»Den här unge herrn! Vem tusan är den här unge herrn?» Översten stirrade på Allan som på en vanartig liten trumslagare.

»Mr Allan K-r-a-g-h», stavade kommissarien upp från sitt papper, »från Sverige.»

»Sverige, Norge, ro mig i en båt. Vem tusan är mr Allan K-R-A-G-H?»

»Den herre som senast såg hans furstliga höghet på den mystiska klubben, som ni hört talas om herr överste.»

»Ah-h-h!» Översten röt till som en skadskjuten tiger. »Det var ni, sir, som lockade ut min svarte Ado — hans höghet på gator och gränder och upp i det fördömda stället, där han ligger rånad och mördad. Det var ni, försök inte att neka! Det var ni!»

Allan, som rest sig upp, hade all möda i världen att hålla sig för skratt. Översten var bourgeoisrod av ilska vid tanken på Allans skurk-streck. Sannerligen det lönade sig att göra goda gärningar och rädda indiska furstars kronjuveler från att stjälas! Det tycktes vara lika tackamt som att hjälpa de personer som önskade stjäla sagda juveler att rymma från deras efterhängsna fosterland!

»Det var *inte* jag som lockade ut hans höghet eller lockade honom upp på —»

»Det var ni! Det syns på er. Ge fan i att stå och prata!»

»Det var *inte* jag», sade Allan, rädd att se översten få slag vid detta envisa nekande. »Det var en medhjälpare till Mirzl, som ni hört inspektorn tala om. Jag blev själv lockad upp på klubben —»

»Haha! Hahaha! Lockad upp! Arrestera honom, inspektor! Det är han, det kan ni väl för fan i helvete se och höra!»

»Blev själv lockad upp på klubben av en annan medhjälpare till Mirzl. Vi trakterades frikostigt med vin, både jag och maharajahn och den gamle hovskalden, som efter en stund kommo in i rummet, där jag satt. Får jag fråga, herr överste, känner ni någon som heter Stanton?»

»Stanton? Stilton? Vem hin är Stanton?»

»Det var den man som hade lockat hans höghet upp dit.»

»Hahaha! Förstås! Inspektor — —»

»Efter en stund lyckades jag rymma och kom lyckligtvis tids nog för att förhindra inbrottet här, som utfördes av Mirzl själv i egen hög person. Han hade kostymerat sig så att han liknade mig —»

»Gode Gud i Himmelen, inspektor, hör ni eller är ni döv? Kan ni få i er fler av människans lögnare utan att kvävas? Kostymerad som *han* — må

jag falla död ned, om jag hört maken! Det *var* han, naturligtvis, det *var* han, som jag skrikit till er nu i en timme!»

»Käre överste, får jag fråga er en sak: kan man vara både utanför och innanför en dörr på samma gång?»

»Naturligtvis, om man vill!»

»Det är nämligen den enda möjligheten för att denne unge herre skulle dels ses fly ut genom ingångsporten av portiern, dels när portiern och konstaplarna komma upp hit finnas illa tilltygad här inne i rummet.»

»Då har han klättrat upp igen genom hålet i golvet!»

»Och alltså tagit sig förbi vakterna, in i maharajahns sovrum och upp genom hålet i golvvet, utan steg, för att möta konstaplarna här?»

Översten teg för en gångs skull. De möjligheter, inspektorn förklarar föreligga för att Allan skulle vara brottslingen, syntes till och med hans beredvilliga fantasi något vaga. Han sjönk ned på en stol och torkade sig med näsduken i pannan.

»Men gode Gud i Himlen», stönade han, »ministern som väntar oss med te och Herren vet vad, klockan fem. Och mitt rykte! Och regering i Indien!»

»Ni borde vara denne unge man tacksam», återtog kommissarien milt men obevekligt, »för

att han åtminstone förhindrade, att juvelerna stulos. Det var på ett hår när. Tacksam, absolut.»

Översten fäste ett blodsprängt öga på Allan, som ej uttryckte någon livligare potens av tacksamhet. Han mumlade något ohörbart, reste sig och störtade ut genom dörren.

Allan såg på kommissarien, som gengäldade hans småleende. I detsamma rycktes dörren upp, och mrs Bowlby susade in som en grön bomb. Hon fick syn på Allan och planterade sig framför honom.

»Har ni berättat dem om Langtreys hustru?» ropade hon, vändande sig om, växlande till Allan och kommissarien. »Har ni?»

»Langtreys hustru?» frågade kommissarien. »Vem är det?»

»En förfärlig Kvinna», ropade mrs Bowlby triumferande. »Förfärlig. Det är hon som ligger bakom alltsamman, ni skall få sanna mina ord.»

»Får jag be en av er berätta, men så klart som möjligt», sade kommissarien och fattade pennan.

»Får jag, mrs Bowlby?» sade Allan.

Mrs Bowlby nickade, i det hon triumflysande höll sig färdig att supplera alla behövlige kursiverade anmärkningar. Allan började:

»Jag mindes en sak strax innan förhöret, herr inspektor, som kom mig att fundera. Tydligen har Mirzl och hans band hållit noggrann kontroll över allt vad som föregick i Grand Hotel Hermitage genom spioner i hotellet. Det kan ju ha

varit betjänter, kammarjungfrur, kypare, springpojkar, som det myllrar av. Genom dem ha de reda på lokaliteterna, och likaså att jag blivit god vän med familjen Bowlby, som har sviten ovanför hans höghet. De ha fått reda på att mr Bowlby med familj i går skulle bli borta till sent på natten. Den saken var bestämd sen i fredags, och de ha genast planlagt sin kupp. Att den under normala förhållanden skulle tagit den form den tog, d. v. s. att Mirzl just skulle ha antagit *min* skepnad, är väl inte avgjort, om det också är möjligt. Men nu inträffade det, att mr Bowlby i går vid middagsbordet, innan han gick, var nog vänlig att be mig ogenerat gå upp i hans rökrum, om jag hade lust att ta mig en visky och soda. Detta skedde vid åttatiden, och mr Bowlby lovade till och med att ge sin betjänt besked om att jag kanske kom. Frapperar detaljen er? Vi voro ensamma vid vårt bord då; det fanns ingen av personalen i närheten. Skulle Mirzl i sista stund ha fått reda på detta, har det naturligtvis avgjort honom i hans val av förklädning. Men hur skulle han ha fått reda på det? Det fanns ingen av betjäningen i närheten, som jag redan sagt er. Men kort efter det mr Bowlby gått med sin familj, kom jag händelsevis att se åt höger, från vårt bord räknat; och där, djupt inne i skuggan av palmerna som dekorera den delen av matsalen, och så gott som gömd av dem, satt en dam, som mrs Bowlby påstår

vara en tvivelaktig karaktär, en amerikanska av god familj som rymde från Amerika för flera år sen och förmodas ha slagit sig samman med en äventyrare här i Europa. Hennes namn är mrs Langtrey ...»

»Och i dag», kom mrs Bowlbys röst som en gäll flöjtton i den stora friden, »i dag klockan halv åtta på morgonen försvann mrs Langtrey från hotellet efter att ha fått ett lokalt iltegram!»

VIII.

MYNHEER VAN SCHLEETENS UPP- LEVELSER.

Mynheer Jan van Schleetens liv hade haft sina växlingar; det angenäma i dessa för mynheer van Schleeten var att de gått i en ständigt uppåtstigande kurva. Från att ha varit okänd hade han blivit berömd över hela Europa; från att ha varit fattig, rik, från att ha varit rik, ännu rikare. Det år då Yussuf Khan av Nasirabad gjorde sitt första besök i världsdelen, var herr van Schleeten den berömdaste juvelspecialisten i densamma. Som mr Bowlby upplyst Allan Kragh om, var det han som gjort det diadem, franska republiken sände kejsarinnan av Ryssland vid ett minnesvärt tillfälle, och ett tjugotal liknande saker. Hans huvudkontor var i Amsterdam, men

hans yrke kom honom att vistas nästan lika mycket i Berlin, Paris och London som i sin hemstad. I alla dessa städer hade han filialkontor eller korrespondenter.

I slutet på augusti ovan omtalade år hade han i Berlin (där han befann sig i ett uppdrag för en senare adlad finansman, vars namn börjar på B.), mottagit ett brev från sina korrespondenter i London, att en viss överste Morrel önskade hans tjänster för sin skyddslings, maharajahns av Nasirabad räkning. Mynheer van Schleeten, som ännu aldrig haft att göra med orientaliska furstar, om vilkas juveler han däremot hört så mycket mer, hade skyndat sig att säga ja till anbudet, helst som det åtföljdes av ett flatterande betalningsförslag. Han delade med sig sin glädje till tidningarna, som i ett flertal notiser gladdes med honom. Det gällde nyinfattningar och ändringar av maharajahns ädelstenar — den unge fursten var något excentrisk och hade tröttnat på saker som haft samma utseende i tusen år.

I början av september avreste mynheer van Schleeten till Hamburg, där han hade en mindre affär; och samma dag som herr Allan Kragh anlände till staden från Sverige, lämnade herr van Schleeten den med morgonexpressen till Paris, där han hade ett litet ärende, som gott och väl tillät honom att vara i London på utsatt tid.

Mynheer van Schleetens upplevelser började i expressen.

Han var som holländare en flegmatisk herre; de framgångar han haft under sitt snart sextio-åriga liv hade bidragit att öka denna holländska flegma. Han förivrade sig sällan; han hade endast två passioner, som han båda hängav sig åt på ett passande och flegmatiskt sätt. Den ena, som kommit med åren, var gammal, fyllig bordeaux; den andra, som avtagit något med åren deaux; den andra, som avtagit något med åren var unga, fylliga kvinnor. Mynheer van Schleetens ungdom hade sett honom vid åtskilliga temperament hade dock hindrat honom från att supera så ofta, att det berövade honom förmågan och glädjen av att dinera. På senare år hade herr van Schleeten dinerat mycket oftare än han superat. Det framgick också av hans utseende; hans näsa var stor, böjd, och hade efter handen börjat antaga färgen av det goda franska vin, vari han mest älskade att spegla den. Hans gulgrå mustasch hade växt under dessa libationer som ett träd, planterat vid vattubäckar; och när herr van Schleeten nu för tiden drack, hängde den ned över bordeauxglaset som en grästuva över en å.

Dessa anmärkningar förutskickas för att klargöra mynheer van Schleetens äventyr på expressen Hamburg-Köln och senare.

Just som herr van Schleeten intagit sin plats i en förstaklasskupé i expressen — sin vana trogen fönsterplatsen i tågets riktning — kom en

dam in i kupén. Hon betraktade ett ögonblick herr van Schleeten, som å sin sida betraktade henne. Han konstaterade, att hon var ung, tämligen fyllig och såg bra ut, ehuru en smula högdragen; och att han följaktligen under sin lätt-sinnestid ingenting skulle haft emot att supera med henne. Vilka resultat hon fick av sin granskning av honom är obekant; emellertid voro de sannolikt tillfredsställande, ty hon placerade sina reseffekter i nätet och sig själv på platsen mitt emot herr van Schleeten. Därpå gick tåget, och herr van Schleeten försjönk, för att bevisa sin flegmatiska natur, i studiet av morgontidningarna.

Det dröjde till Bremen, innan någonting inträffade.

Tåget hade knappt stannat på denna station, förrän herr van Schleeten hörde steg i korridoren och såg dörren till sin kupéavdelning öppnas av en ung man, som föreföll att vara på spaning efter någon. Herr van Schleeten konstaterade, att den unge mannen hade ett ganska sympatiskt utseende; men då han högst ogärna såg, att den kupé han reste i innehöll många personer, betraktade han den unge mannen med en bestämd, barsk och avvisande min, som var avsedd att säga: gå till nästa kupé, unge vän! Utan att i ringaste mån fästa sig härvid slog den unge mannen sig ogenerat ned på herr van Schleetens soffa, därigenom berövande honom alla chanser av att

sträcka ut sig och få en tupplur efter lunchen. Herr van Schleeten bisserade sin barskt avvisande blick och lade in en portion väluppfosttrad förvåning över ett dylikt beteende i den. Dessvärre märkte han, att denna blick gick förlorad på den unge mannen (som för övrigt saknade bagage): denne var helt upptagen av att sluka herr van Schleetens vackra visavis med ögonen: hon å sin sida tycktes vara insomnad. Herr van Schleeten delgav sig själv sina åsikter om ungdomen nu för tiden, och återtog efter en stund sina studier av morgontidningarna.

Nästa episod inträffade, sedan tåget en halvtimmes tid rusat vidare. Dörren till kupén öppnades plötsligt igen, denna gång till herr van Schleetens tillfredsställelse av konduktören, som önskade se biljetterna. Den unge mannen visade sin, som till herr van Schleetens besvikelse visade sig vara i ordning. Konduktören vände sig till herr van Schleeten, besåg hans biljett och hostade därpå tvänne gånger ett Gnädige för att ådraga sig den unga damens uppmärksamhet, som satt mitt emot herr van Schleeten. Det visade sig fåfängt. Hon sov fortfarande. Den unge mannen tycktes fundera ett ögonblick; därefter lutade han sig fram och klappade milt herr van Schleetens visavis på knät.

Effekten härav var ögonblicklig. Den unga damen for upp från sin plats, tillkastade honom en förfärlig och indignerad blick, stirrade kring

sig, räckte konduktörn sin biljett och utfor därpå i en ström av engelska ord: hur vågade den unge mannen? vad menade han? Kunde man inte resa i Europa (hon var alltså amerikanska) utan att bli förolämpad? Herr van Schleeten fann hennes vrede överdriven, med tanke på de damer av även amerikansk härstamning, som han klappat både på knäna och annorstädes; men då han besinnade att hon genom sitt ovänliga sätt möjligen kunde köra den unge mannen bort från hans (herr van Schleetens) soffa, aktade han sig väl för att avbryta henne. Plötsligt vädjade hon till honom:

»Sir, har ni sett om den här unge mannen tagit sig fler friheter mot mig, medan jag sov?»

»Jag vet inte», sade herr van Schleeten diplomatiskt, fortfarande med tanke på den lilla tuppluren efter lunchen. »Jag har läst tidningar.»

»Det är bra!»

Hon återtog sina utfall mot den unge mannen, som först lyssnat alldeles förbluffad, och nu ville börja en förklaring. Hon avbröt den tvärt:

»Hur vågar ni tilltala mig?»

Det blev hennes motståndare för mycket. Han reste sig till herr van Schleetens förtjusning från soffan och försvann ut i korridoren. I samma ögonblick kände herr van Schleeten en viss ånger över att han hjälpt till att jaga honom på flykten: det blev knappast behagligt att resa ensam med en sådan liten granntyckt argbigga. Knappt

var emellertid den unge mannen ute genom dörren förrän hon förändrade utseende som en aprilhimmel och vände sig till herr van Schleeten med det soligaste leende på jorden.

»Jag var kanske litet häftig», sade hon, »men jag kan inte fördraga närgångenhet hos sådana där pojkbysningar.»

Hon lade en accent på sådana där pojkbysningar, som berörde herr van Schleeten angenämt. Han konstaterade att hon hade vita och starka tänder, och att hennes ögon, när hon smålog, voro ovanligt tilldragande. Till färgen voro de grå; grått hade med åren blivit herr van Schleetens favoritfärg på ögon, sedan han sett för djupt i alltför många blå och svarta och fått plikta härför.

»Madame», sade han, »den unge mannens närgångenhet var outhärdlig.»

Efter en stund voro de inne i ett intresserat samtal, som avbröts av att restaurantvagnskyparen tittade in i deras kupé och anmälde att dinern var serverad. Ehuru herr van Schleeten nu kände med sig att han inte skulle haft något alls emot att supera med sin visavis, uppsköt han tanken härpå tills vidare och föreslog henne att de skulle dinera tillsammans. Hon nickade nådigt:

»Naturligtvis under förutsättning att jag får betala för mig själv.»

Herr van Schleeten bugade sig.

Det förgick åtskilliga timmar efter middagen, som förflutit på det angenämaste vis med gammal, god bordeaux, innan herr van Schleeten åter såg en skymt av den unge mannen som hotat beröva honom hans lilla lur efter lunchen. Mot den unga damen, som nu berövat honom denna njutning, hyste han intet agg; hon hade berett honom så många andra genom sin högst flirtoyanta konversation. Det var på stationen i Köln. Herr van Schleeten och den unga amerikanskan, vars namn han nu visste var mrs Langtrey, sprutto till mitt i ett intressant meningsutbyte om huruvida samskolor äro tillräddliga eller ej, vid att höra upphetsade stämmor i vagnskorridoren. De tittade ut och varseblevo den unge mannen, som retat dem båda till vrede, försvinna i sällskap med en poliskonstapel och en civilklädd person, vilken herr van Schleeten genast rubricerade som detektiv. Herr van Schleeten såg på mrs Langtrey; mrs Langtrey såg på honom och ropade:

»Ser ni, vad jag sade! Jag har det som på känslan, när jag är i närheten av brottslingar!»

I det herr van Schleeten för henne uttryckte sin beundran för denna fjärrkänsla, medgav han för sig själv, att *hans* känslor för henne alls icke voro telepatiska.

Vid ankomsten till Paris klockan halv elva på aftonen föll det sig som en naturlig sak, att de togo in på samma hotell. Herr van Schleeten

valde ett stillsamt familjehotell nära Madeleinekyrkan, som hon skyndade sig att acceptera. Enligt vad hon sade, hade hon aldrig förut varit i Paris. Hon hade kommit över med en av Hamburg-Amerikabåtarna och reste bara för att glömma sorgen över sin förste man, som var död, och för att undvika en efterhängsen friare, som inbillade sig att hon älskade honom.

Herr van Schleeten var fullt beredd att redan den första aftonen i Paris hjälpa henne glömma alla sorger, men han fick inte något tillfälle. Efter en kopp té försvann mrs Langrey upp på sitt rum.

Två dagar senare reste de till London, fortfarande tillsammans. Hon hade fått ett telegram, som nödgade henne att resa dit samma morgon som herr van Schleeten; hon skulle ta in på Grand Hotel Hermitage. Vid ankomsten till Charing Cross tryckte hon herr van Schleetens hand så osminkat hjärtligt som endast en ung amerikanska vågar, och bad honom att nästa dag vara hennes gäst till middagen på det stora hotellet.

Denna middag var förtjusande; inte minst då hon med prinsessmin fastslog att ingen annan än hon *fick* betala. Herr van Schleeten hade varit många unga kvinnors värd; han hade ännu aldrig varit någon kvinnas gäst. Det kändes egendomligt retande, som en ny slags holländsk likör. Han skyndade att betona, att det endast var tänkbart under den förutsättning att hon

snarast möjligt ville supera med honom på Savoy. Hon accepterade, ständigt med samma franka prinsessmin.

Vid utgången från denna middag sågo herr van Schleeten och hans moitié till sin häpnad vid ett bord i hotellets matsal ingen mindre än den unge mannen från tåget.

»Borde vi inte underrätta polisen, mrs Langtrey?» sade herr van Schleeten.

Mrs Langtrey skakade på sitt vackra huvud.

»Jag älskar alltid min nästa, när jag har druckit champagne», sade hon.

Herr van Schleeten beslöt att det skulle serveras champagne och icke bordeaux vid supén på Savoy.

Detta var torsdagen den 11 september. Herr van Schleetens affärer nödgade honom till en tripp till Amsterdam som lade beslag på de närmaste tre dagarna. Då han återvände till London tidigt på måndagsmorgonen den 15, väntade honom ett meddelande, att Hans Höghet Maharajahn av Nasirabad samma dag skulle anlända till världsstaden, och för att snarast möjligt kunna uppträda med presentabla juveler ofördröjligen önskade hans närvaro på Grand Hotel Hermitage.

Herr van Schleeten kände ett ögonblick förvåning över att Hans Höghet och mrs Langtrey valt samma hotell, men glömde den genast för det angenäma perspektivet att träffa henne på

hotellet och fastslå datum för den lilla supén, som han nu halft om halft tänkte förlägga till ett betydligt mera diskret ställe än Savoy, exempelvis sin egen ytterst diskreta privatvåning. Han gav sig av till hotellet utan dröjsmål.

Direktören mötte honom själv och förde honom upp i maharajahns svit i första våningen. Efter ett par minuters väntan fördes herr van Schleeten in i maharajahns privata rum och fann sig inför en brunhyad, en smula fetlagd ung man med mörka mustascher, som han förstod var hans höghet, en gråskäggig äldre hindu, vars identitet förblev honom obekant, och en vitmustaschig engelsman av militärisk typ. Det var den sistnämnde som tog ordet.

»Ni är mr van Schleeten från Amsterdam, som är specialist i juveler?»

»Ja.»

»Hans höghet här önskar anlita er i och för ändringar i en del synnerligen värdefulla smycken. Ni förstår, synnerligen värdefulla?»

»Värdefulla!» avbröt den unge maharajahn. »Morrel sahib, hur kan ni kalla dem värdefulla! De äro lika ovärdiga de vita furstinnorna som jag själv. Måhända kunna de bli dem värdiga under denne mans hjälp, vars belöning och heder i så fall ej skola bliva ringa.»

»Kan jag få se på smyckena?» sade herr van Schleeten, som fann att detta meningsutbyte vars-

lade illa om juvelerna, och som tänkte på mrs Langtrey.

På ett rop av överste Morrel öppnades dörrarna till ett inre rum, och två svarta tjänare av ett allvarligt och hotfullt utseende kommo insläpande med en järn- och kopparbeslagen mahognykista av nätta proportioner. De svarta tjänarna försvunno, herr Schleeten anmodades att vända sig bort och hörde några vridningar och gnisslanden. Tydligen öppnades denna kista med ett invecklat sesam, som man ej ville lära honom. Nå, om stenarna inte voro bättre än maharajahn ansåg, så! Trodde de det var första gången han såg juveler? Därpå uppmanades han att vända sig om. Han gjorde det och var nära att falla baklänges.

Visserligen hade han hört talas om de orientalska furstarnas juvelkamrar och hade själv sett flertalet av deras europeiska kollegers, men detta övergick hans vildaste fantasier. Detta var Tusen och En Natt. Detta var dråpslaget för till och med hans holländska flegma. Ett svall av olikfärgade stenar, där var och en var värdig att vara en kronjuvel; en springbrunn av ljus; tungblå druvklasar av safirer; pärlband som ringlade ut och in i juvelmyllret som mattglimmande grå ormar; smaragder, brinnande som rovdjursögon; ett blodstänk av rubiner över det hela, som om någon oredlig väktare halshuggits över kistan och tvingats att låta sitt blod spruta över

dess innehåll; — och överallt, insprängda bland de andra, diamanter och diamanter, vilkas kalla eld flammade som vinterstjärnor och norrsken. Hela denna eruption av färgstrålände och självfött ljus, som slungades mot herr van Schleeten, kom honom att mista andan. Först efter en stund såg han detaljerna, de sällsynta stenarna, vilkas ton avvek från det normala; svarta diamanter och diamanter, vilkas blåa färg var morgonblånaden kring Himalayas bergstoppar; smaragder, vilkas gröna glans övergick i en opalton, som en nytänd aftonhimmel; rubiner, vilkas röda blod hade en dragning åt blått, som för att visa deras urgamla adel; — till sist även guldinfattningen kring stenarna. Den var tung, fantastisk, stundom grotesk; men tanken på att modernisera den! Herr van Schleeten drog andan och stammade, vänd till maharajahn:

»Och ers höghet vill ha mig att ändra detta?»

»Naturligtvis», sade Yussuf Khan med värdighet. »Varför skulle jag eljest ha låtit kalla er genom överste Morrel sahib. Han har sagt mig, att ni är den främste i Europa bland dem som behandla ädla stenar. Ehuru mina äro av ringa värde och ej kunna intressera er, ber jag er dock att göra dem så värdiga de vita furstinnorna som de kunna bli. Vet, att jag är i Europa för att söka vinna en sahibprinsessa, och tänk därpå, då er hand arbetar med dessa stenar. Eder lön och heder skola bli stora.»

Herr van Schleeten, vars ögon hängde vid kistan och dess innehåll som fågelns vid reptilen, tänkte börja nya invändningar, då överste Morrel förekom honom.

»Saken är avgjord med hans höghets vilja», sade han bryskt. »Vill ni åtaga er arbetet, eller måste vi vända oss på annat håll? Låt mig få veta det strax.»

Herr van Schleeten stod stum ett ögonblick till, innan han lyckades svara:

»Naturligtvis... när det är hans höghets vilja... Men får jag fråga, i vilken riktning hans höghet önskar...»

»Vilken riktning som helst», avbröt översten. »Bestäm den själv. Det är ju er specialitet.»

Herr van Schleeten stod stum ett ögonblick själv:

»Vilken satans riktning som helst, det är precis lika bra.»

Herr von Schleeten började begripa hur det hängde ihop och återtog:

»Tillåtes det, att jag för hans höghets juveler till min verkstad här i London, eller —»

»Ni får arbeta här», sade översten. »Ni får ett rum att disponera över, och ni får skaffa dit alla verktyg ni behöver. Dessutom får ni ursäktas att det hålles vakt kring arbetsrummet av hans höghets livgarde. Det är inte för er skull utan för att förebygga attentat utifrån.»

»Jag förstår det», mumlade herr van Schleeten med blicken fäst på kistan och dess innehåll. »Och när skall jag börja?»

»Så fort ni kan, så fort ni kan!» ropade maharajahn ivrigt. »I dag helst.»

»I dag får jag nöja mig med att föra hit mina instrument, är jag rädd», sade herr van Schleeten. »Men i morgon.»

»Det är bra, i morgon! Och ni lovar att arbeta så fort ni kan, icke sant? Er heder och er belöning skola ej bliva ringa, så sant jag är Yussuf Khan av Nasirabad, son till Ibrahim Khan.»

»Jag skall göra mitt bästa, ers höghet», sade herr van Schleeten och tog avsked under djupa bugningar. »Om det blir nödvändigt, skall jag arbeta dag och natt.»

Maharajahn klappade i händerna av förtjusning, då han steg ut genom dörren. Han såg de svarta tjänarna skynda in på ett rop från sin härskare.

Till sin besvikelse fann han att mrs Langtrey var utgången, då han förfrågade sig hos portiern. Han skrev några rader som han bad portiern lämna fram, vari han anhöll att få träffa henne, innan han började sitt arbete nästa dag i maharajahns våning.

Detta var den 15 september. Tisdagen den 16 bar på oanade överraskningar för herr van Schleeten.

Redan av portierns min, då han vid tiotiden infann sig på Grand Hotel Hermitage, kunde han förstå, att allt var ej som det skulle. Han hade knappast hunnit inom dörrarna, förrän portiern ringde till direktörn och bad denne komma ned på kontoret. Herr van Schleeten lutade sig diskret fram mot portiern.

»Jag lämnade er en liten biljett igår», sade han med en menande glimt i ögat och strök sin gulgrå mustasch.

Portiern tycktes fundera ett ögonblick.

»Ah!» sade han. »Javisst. Till damen på 320—21. Hon har rest utan att lämna svar.»

»H a r h o n r e s t ! »

Herr van Schleetens häpnad och missräkning kommo honom att tala i spärrstil, som en aktör.

»Hon reste i dag morgse», sade portiern, »vid halvåttatiden. Det kom ett iltelegram strax före.»

»Från Amerika», mumlade herr van Schleeten, plötsligt viss på att det var den efterhängsne friaren som dukit upp. Hur gick det nu med supén?

»Nej, från Paddington», sade portiern. »Det såg jag händelsevis på blanketten. Här kommer direktörn.»

Herr van Schleeten, som i detta ögonblick såg direktören för det stora hotellet komma sneddande över hallen, var så bedövad av det slag portiern ovetande givit honom, att han varken kunde tänka eller tala. Därför dröjde det innan han

lade märke till att direktören var lika upprörd som han själv. Han stannade framför herr van Schleeten och tycktes leta efter ord. Till slut kom herr van Schleeten att tänka på det egendomliga i att direktören över huvud tillkallats. Han hade ju inte med direktören att göra. Han tänkte just fråga vad som stod på, då direktören tycktes fatta ett beslut.

»Vill ni följa med upp till översten, herr van Schleeten», sade han. »Ni får tala med honom själv. Det blir bäst.»

»Vad står på?» sade herr van Schleeten häpen.

»Ni får vara diskret med vad jag säger er, herr van Schleeten, men ni måste väl invigas i saken. Maharajahn är försvunnen, och det har varit inbrott i hans rum i natt.»

»Inbrott!» stammade herr van Schleeten, för ögonblicket glömsk av mrs Langtrey och allting annat än de underbara juvelerna. »Äro juvelerna stulna?»

»Nej, lyckligtvis förebyggdes stölden i sista stund av en ung man, som bor på hotellet. Men maharajahn är försvunnen, och Gud vet, när vi se honom igen.»

Herr van Schleeten lyckades inte få fram ett ord till svar. Vad var det här för mysterier? Både mrs Langtrey och maharajahn försvunna! Hade de rymt tillsammans? Hade han enleverat henne? Då, vid alla underjordens makter, ville

herr van Schleeten inte ta mer befattning med juvelerna än med smutsen på gatan.

»När försvann han?» stammade han.

»I går afton. Blev lockad upp på något infernaliskt ställe, och har inte kunnat återfinnas. Men för Guds skull, var diskret!»

Herr van Schleeten andades åter.

Herr van Schleetens samtal med överste Morrel på dennes rum i den furstliga sviten blev abrupt. Han fann översten löpa från vägg till vägg som en nyss fångad tiger och föga mindre blodtörstig att se på.

»Vad i helvete är det frågan om?» var hans artiga hälsningsrop.

»Det är herr van Schleeten, överste», sade direktören. »Juveleraren, som —»

»Juvelerare! Juvelerare! När min svarta diamant är åt hel —»

Herr van Schleeten började känna sig stött. Han hade själv sina sorger för ögonblicket och fann dem tillräckligt stora för att slippa bli plågad för andras. Han tog ett steg mot dörren.

»Jag skall låta hämta mina instrument igen», sade han med iskall röst. »Låt mig säga er, överste, att jag inte —»

»Bra! Bra! Förbannat bra!» ropade översten, men hejdade sig, slagen av en tanke. »Det är sant — det finns ju en möjlighet att blindsnokarne däruppe» (tydligt överste Morrels smeknamn på detektiverna) »hittar min svarte Ado — hans hög-

het! . . . Arbeta efter behag, bäste herr van Schlee-
ten, alldeles efter behag, så gör ni min svar . . .
hans höghet en stor tjänst. Adjö!»

Översten rusade på dörren och slog den igen
efter sig med ett dån som ett klippras. Direktö-
ren vände sig mot herr van Schleeeten med ett ur-
säktande leende.

»Översten är litet upphetsad», sade han. »Tag
inte illa upp, herr van Schleeeten. Ni vet, en gam-
mal soldat . . . Han har det ju inte roligt just nu.»

»Det är inte något skäl att behandla mig som
en kusk som kört fel», sade herr van Schleeeten
med rynkade ögonbryn. »Var och en har sina
bekymmer.»

»Herr van Schleeeten, ni är ju världsman. Fäst
er inte vid en gammal herres dåliga humör. Låt
mig visa er in på rummet, som reserverats för er.»

Ännu något knotande fördes herr van Schleeeten
in på arbetsrummet. Första anblicken av de sa-
golika juvelerna var nog för att få honom att
glömma både översten och mrs Langtrey. Han
tillbragte en timme med att beundra dem en för
en; två till med att tänka över, hur han skulle
»ändra» infattningarna så att de blevo i mara-
jahns smak. Därpå ringde han efter en lätt lunch
med en halv Château Lafitte, och tog så vid två-
tiden itu med arbetet. Han höll på till klockan
sju och märkte knappt hur tiden gick, så hypno-
tiserad var han av stenarna; vad han däremot
märkte, då han lade från sig sina instrument, var

att han måste ha en medhjälpare om han skulle få arbetet utfört inom rimlig tid, alldeles frånsett maharajahns nervösa brådska. Vid halv-åttatiden lämnade han hotellet.

Det svarta livgardet höll fortfarande en trogen och stum vakt framför dörrarna till arbetsrummet. Herr van Schleeten tilltalade dem på engelska i förbifarten men fick intet svar. Tydligt begrepo de endast sitt modersmål.

Nedkommen på gatan gick han till en början halft frånvarande genom människovimlet. Septemberkvällen var litet kylig, med en ton av höst i luften. Herr van Schleeten, vars huvud var fullt av de underbara stenarna, lade först efter en stund märke till att han var hungrig.

Han gick in på en liten fransk-italiensk restaurang, vars dörr han passerade, slog sig ned, valde ut några rätter à la carte och en halv Kirwan Cantenac. Han hade hunnit till saladen ovanpå kycklingen, då han såg upp och fann mrs Langtrey stå vid sitt bord, ensam, i promenaddräkt.

Herr van Schleeten flög upp.

»Ni!» ropade han. »Ni!»

»Just jag...» mumlade hon. »Ah, att jag skulle träffa er!... Gud vare lov! Tillåter ni att jag sitter ned?»

Herr van Schleeten ryckte en stol ut från bordet med en fart som om han tänkt använda den som tillhygge, och hjälpte henne av med ytterplaggen. Den lilla supén vinkade, och i det rosiga vax-

ljusskenet av sina förhoppningar såg han sig redan hjälpa henne av med mycket mer än ytterplaggen. Hon slog sig ned och fingrade förstrött på den menu som den franske kyparen skyndade att räcka henne.

»I afton är det jag som är värd», sade herr van Schleeten hastigt. »Ge mig vinlistan, kypare.»

Hon nickade lätt och valde ut ett par rätter. Herr van Schleeten, som forskade i champagnelistan, lade märke till att hon rekvirerade på franska. Han blev litet förvånad, och sedan kyparen försvunnit, sade han:

»Jag trodde att ni inte hade varit i Frankrike, mrs Langtrey.»

»Varit i Frankrike?» upprepade hon efter ett litet ögonblick. »Nej, varför det? Ah, jäså, för att jag talade franska! Det gör väl varenda bildad människa.»

Herr van Schleeten skyndade sig att medge det.

Det var vid desserten, som de började tala om honom och vad han hade för sig. Tiden dessförinnan hade varit fylld av hennes redogörelser för skälen till hennes brådstörtade avresa, och herr van Schleetens sympatiutbrott vid åhörandet därav. Det var den efterhängsne friaren! Naturligtvis! Den brutale egoisten! (Herr van Schleetens generalomdöme). Den hänsynslöse herrn! Helt enkelt telegraferade *jag kommer, avvakta mig*; och inbilla sig att allt är bra! Att

äktenskapet är klart utan vidare! Ah, vad det finns många föraktliga typer i den mänskliga komedien (herr van Schleeten); vad livet är svårt för en stackars kvinna, som saknar vänner (mrs Langtrey); men ljuvt för den som har *en enda* god vän (herr van Schleeten).

»Vill ni verkligen vara min vän?» mumlade hon.

Herr van Schleeten förklarade sig beredd att övertaga denna roll utan reservationer.

»Min riktigt gode vän, ingenting annat?» fortsatte hon.

Herr van Schleeten gick in även härpå, dock icke så ivrigt som på det förra programmet. Men han slog mer champagne i hennes glas, i förtroende till detta gula vin, i nödfall till framtiden. Hon var ju amerikanska, och amerikanskorna — man vet. Litet belägring.

»Vad jag är glad, att jag träffade er!» viskade hon och lät som i tankspriddhet sina små fingrar snudda vid herr van Schleetens något fylliga hand. »Tänk, vad slumpen kan hjälpa oss, när vi har det som svårast. Om det nu var slumpen.»

Herr van Schleeten förklarade sig fullt övertygad, att det var Försynen, och sökte fånga de små fingrarna, som hastigt räddade sig ur hans glupska grepp.

»Låt oss tala om er», avbröt hon. »Vad gör ni nu för tiden? Är ni mycket upptagen?»

Herr van Schleeten greps av lust att göra sig intressant och visa vad han dög till, samma lust som är orsaken till att han och vi alla, tack vare vår stamfader, ej mera äro bosittande i paradiset. Med en vältalighet, som tydligen snärjde henne helt och hållet, beskrev han det uppdrag han fått av maharajahn, och blev rent av dramatisk vid skildringen av juvelerna. Plötsligt avbröt hon honom med tindrande ögon.

»Jag måste se dem!» ropade hon. »Jag älskar juveler! Över allting annat på jorden.»

»Över allting annat på jorden?» upprepade herr van Schleeten besviket. »Jag är rädd, att det blir omöjligt, mrs Langtrey, jag har varit indiskret bara genom att tala till er om dem.»

»Till mig! Har ni redan glömt, att ni lovat att vara min vän? Om det finns någonting på jorden, som är värd mera än diamanter är det verklig vänskap. Och till en vän skall man kunna tala om sina intimaste hemligheter, inte sant, herr van Schleeten?»

Herr van Schleeten medgav, att hon hade rätt. Men att visa henne juvelerna —

»All right. Då tala vi inte mer om det», sade hon, med en liten biklang av kylig förvåning i rösten, som sände en rysning längs herr van Schleetens rygg. »Ni skall inte vara rädd för er indiskretion. Jag skvallrar inte.»

Det rosiga vaxljusskimret över herr van Schleetens framtidsdrömmar flämtade till som i ett

drag vid denna kalla röst. Han skyndade sig att börja en stammande sats:

»Mrs Langtrey... kära vän... ser ni... vad skall jag säga?... Vänta, avbryt mig intel! Det finnes ju en möjlighet...!»

Hennes ögon började se varmt och tindrande på honom.

»Låt mig höra!« ropade hon. »Ni är en ängel!« Herr van Schleeten strök sin gulgrå mustasch.

»Det är så», viskade han, »att jag behöver en medhjälpare till mitt arbete. Det märkte jag i eftermiddag. Och om — det vill säga, då fick ni kläda er i manskläder — och det —»

»I manskläder! Gud, så lustigt! Vad ni kan tänka ut, käre vän! Ni är en ängel!«

Herr van Schleeten började redan halft om halft ångra sina ord. —

»Men det bleve svårt», sade han tveksamt. »Ni förstår, om någon skulle känna igen er på hotellet, vore både ni och jag ohjälpligt komprometterade.»

»Men när det blir mörkt», sade hon, »Inte känner man igen mig i förklädnad vid elektriskt ljus. Hur länge arbetar ni där?»

»Så länge jag vill», tillstod herr van Schleeten.

»Gud, då kan ni ju vara där om natten också!«

»Det kan jag», medgav herr van Schleeten.

»Men då kommer jag om natten», ropade hon förtjust, glad över denna enkla lösning på ett kinkigt problem.

Herr van Schleeten darrade invärtes. Hur bleve det med en liten supé, endast belyst av glöden från de underbara juvelerna...?

»Ni fick komma på aftonen, vid tiotiden», sade han, »och jag fick förbereda översten på att jag ämnar ta någon med mig till hjälp. Vid den tiden äro de flesta gästerna på hotellet i säng eller på teatern.»

Hon klappade händerna av förtjusning och kramade hans hand över bordet.

»Gud så roligt! Det blir det roligaste jag varit med om i mitt liv, och det är ni som låter mig få det!»

»Men», stammade herr van Schleeten, åter ångerköpt och hakande sig fast vid denna sista chans, »det står en svart livvakt med dragna sablar vid dörrarna, och —»

»Det gör ingenting», ropade mrs Langtrey, »ingenting alls, när jag vet jag är i sällskap med en verklig vän!»

Supén slutade i charmant stämning från mrs Langtreys sida. Men det hopp, herr van Schleeten byggt på champagnen, fullbordades icke; trots denna gula och förrådiska dryck fick han säga adjö till mrs Langtrey vid dörren till en automobil (hon hade tagit in på ett litet familjehotell nägonstans, sade hon). En tryckning av hennes mjuka och fasta hand och en blick genom floret lovade emellertid deliciösa möjligheter för framtiden, och medan herr van Schleeten gick hemåt

lyckades han snart övertyga sig själv, att han var en farlig karl, och att allt skulle gå bra. I morgon kväll, i maharajahns rum . . .

IX.

YUSSUF KHANS ÅTERKOMST.

När detektiverna äntligen gått och familjen Bowlby under mrs Bowlbys presidium slutdebaterat inbrottsaffären och mrs Langtreys försvinnande, kom Allan att tänka på sitt eget privata missöde; och det vore osanning att säga, att han senterade det speciellt. Hur var det han viskat till sig själv då han såg fosterlandets kust blekna några dagar förut? Framåt, äventyren till mötes! Öde, en garde! Onekligen hade han mött äventyren; men ödet hade också hörsammat hans utmaning, och satt in en rätt kännbar första motstöt. Hade inte herr Mirzl varit lika excentrisk som han var djärv, hade Allan vid det här laget varit av med både koffertar och kassa — och vad hade han då fått ta sig till? Telegrafera hem? . . . Föreställningsbilden av de vid det här laget högt rytande acceptanterna kom honom att hastigt avstå från att tänka saken till slut. I varje fall ville han förebygga ett upprepande. Det kunde ju hända

att herr Mirzl i sin excentricitet återkallade sin dom och sände bötesbeloppet tillbaka på samma sätt som kappsäckarna; men i avvaktan härpå var det bäst att placera resten av reskassan utom räckhåll för honom. På onsdagen deponerade Allan den följaktligen på hotellets bankkontor, att hävas endast mot av honom signerade checkar eller kvitton. Två exemplar av hans egenhändiga namnteckning överlämnades till bankmännen.

Vid sjutiden samma afton såg Allan den gamle herrn med rovfågelsnäsan, som han nu visste var juvelspecialisten mynheer van Schleeten, komma utför trapporna från maharajahns våning. Han såg en smula upphetsad ut. Då direktören för hotellet en stund senare passerade genom hallen, tog Allan mod till sig och gick fram till honom.

»Törs jag fråga om en sak, direktör?»

Direktören, som kände igen Allan från gårdagens förhör, nickade välvilligt. Det var ju den här unge mannen, som gjort, att allt inte var alldeles förlorat.

»Ni har inga nyheter om maharajahn än?»

Direktören skakade dystert på huvudet.

»Dessvärre inte. Ni har väl varit diskret, hoppas jag?»

»Absolut. Jag har inte sagt ett ord om saken till någon utom familjen Bowlby. Men får jag fråga en annan sak? Jag såg just den gamle juveleraren, som maharajahn tillkallat, komma

ner från hans våning. Arbetar han på juvelerna, fastän han höghet försvunnit?»

»Ja. Han kom i dag på morgonen, och eftersom jag inte visste hur jag skulle göra, förde jag honom upp till överste Morrel...»

Direktören avbröt sig och sökte kväva ett skratt.

»Jag hade själv nöjet råka översten i går morgse», sade Allan. »Herr van Schleeten fick troligen en uppmaning att bege sig till ett varmt ställe?»

»Något liknande. Men sen ångrade översten sig och bad honom — nåja, *bad*, hm — att ta itu med arbetet. Herr van Schleeten har arbetat hela dagen uppe i maharajahns svit.»

»Tror ni inte han kunde råka i frestelse i ensamheten?» sade Allan. »Han går ut och in efter behag?»

»Han! Han är ju själv rik som Krösus och en av de bäst kända juvelspecialisterna i Europa! Lika gärna kan ni misstänka honom för inbrottet!»

»Ber om ursäkt», sade Allan. »Det är väl inbrottet som gått mig åt huvudet. Och så är det en annan sak, som jag råkar känna till.»

»Vad då?»

»Jag vet händelsevis, att herr van Schleeten var intim eller åtminstone bekant med mrs Langtrey, som försvann i går morgse.»

»Jag har hört mrs Bowlbys insinuationer mot

damen i fråga. Men detektiverna ryckte på axlarna åt dem, och varken vi eller de ha oss någonting ofördelaktigt bekant om henne. Och fastän ni själv hade sett henne på samma tåg som Mirzl, vågade ni ju inte påstå, att de kände varandra. Men man tänker naturligtvis hålla utkik efter henne.»

»All right», sade Allan. »Jag ville bara tala om vad jag visste för er.»

Direktören böjde på huvudet och gick in på kontoret.

Kort efter blev Allan vittne till en scen som skulle kommit honom att gapskratta, om han inte förstått allvaret i den. Den gamle översten kom nedför trapporna och rusade med nervösa steg bort emot kontoret. I förbifarten tillkastade han Allan en förgrymmad blick. Tydligt var han ännu långt ifrån övertygad, att inte alla attentaten hade sitt upphov just hos Allan. Innan han hunnit fram till kontoret, kom direktören åter utskyndande därifrån med ansiktet prägladt av sinnesrörelse. Vid åsynen av översten gav han till ett litet rop. Allan såg honom med sänkt röst meddela den gamle krigaren något. Översten stirrade orörlig på honom och gav där efter till ett vrål, som kom folk att flyga upp ur sina klubbstolar hallen runt. I nästa sekund rusade han som en vansinnig uppför trapporna. Allan skyndade bort till direktören för att fråga vad som stod på. Hade de mördat maharajahn?

»Synd om överste Morrel!» sade direktören.
»Gud vet om inte hela hotellet begriper, hur det är fatt efter hans sista tjut.»

»Vad står på? Är hans höghet funnen död?»

»Så illa är det inte — än. Men han är inte funnen alls, och det är nästan lika illa.»

»Men det hade ju översten reda på?»

»Ja, men vi hade just telefonbud från inspektör Mc Lowndes — ni vet, den magre mannen som förhörde er i går morgse. Hans folk har snokat upp lokalen ni talade om!»

»Ha de funnit Eldätareklubben!»

»Den hette någonting annat officiellt — Fransk-Engelska Teatervänner, eller någonting sådant. Eldätareklubben var ett smeknamn medlemmarna emellan. Det är en man som heter Hardy, som står för det hela. Papperen voro i ordning. Hardy hade aldrig hört talas om Mirzl eller hans anhang. För två dar sen hade han fått besök av de två herrar ni beskrev, Stanton och den andre, som var inskriven under namn av Muller — tysk alltså, som ni trodde. De hyrde logerna fem och sex för aftonen, det var det hela, och allt vad Hardy visste, eller ville veta. Tjänaren hade inte reda på mycket mer. Hur ni lyckats komma ut var honom en gåta, eftersom han ensam släppte folk ut och in. Vid tretiden hade han alarmerats av signaler från nummer fem, där han fann både sällskapet från nummer sex och nummer fem med undantag av er. Han

gjorde någon fråga om er till Muller, som svarade att ni var inne och dansade och fick stanna där så länge ni ville. Han, Stanton och de två mörklagda herrarna, som dessvärre voro något berusade, skulle gå nu. Ni förstår, att de hade upptäckt er flykt vid det laget och hade blivit uppskrämda. Tjänaren hjälpte dem att bära maharajahn och den gamle hovskalden, om vilkas identitet han inte hade en aning, ut i hissen. Nere på gatan stego de upp i en bil, och han såg dem rulla av. Bilnumret lade han inte märke till och adressen hörde han inte. — Det är det hela. Ni förstår alltså, att maharajahn är i klorna på skojarna, och ni förstår väl vad det betyder.»

»Utpressning?»

»Det är det minsta, och vi få tyvärr säga lyckligaste. Utpressning från mig för hotellets skull och från översten för hans höghets skull. — Ah, om jag aldrig släppt in de människorna på hotellet!»

Direktören mumlade någonting, som Allan inte kunde höra, men som han utan tvekan fastslog vara en energisk ed. Allan tänkte göra fler frågor, men med ens skyndade den store direktören sin väg utan att ens säga god afton.

Allan slog sig ned i en av hallens stolar, beställde en visky och soda och gav sig att fundera över de senaste nyheterna. En del var honom oklart tack vare direktörens abrupta sätt att sluta konversationen. Hade polisen inte rotat grund-

ligare i den där klubbens affärer? Kände Hardy herrarna Stanton och Muller som klubbmedlemmar? I så fall borde han väl ha reda på deras adresser. Sökte polisen spåra dem genom bilen?

Allan gick till sängs, utan att ha återsett direktören eller ha fått svar på frågorna. Bowlbys voro bortbjudna denna afton; det hölls vakt i deras svit för att förebygga ett uppreparande av herr Mirzls visit.

Nästa dag var lika tom på händelser, som ett par av de föregående varit fyllda därav. Maharajahn var och förblev borta och inte ett ord om utpressning kom från hans bortrövare. Vid sjutiden på aftonen såg Allan åter översten och kände ett stygn av medlidande med den gamle herrn, så förstörd och nervös såg han ut. Kort efter, medan han stod och pratade med mr Bowlby vid ingången till matsalen, kom direktören förbi.

»Om de uslingarna åtminstone ville skriva och säga sitt pris», ropade han. »Stackars gamle Morrel blir tokig, om det inte kommer nyheter snart.»

Allan passade på att framställa sina frågor. Direktören ryckte på axlarna, och orden ramlade ur munnen på honom till svar.

»Undersökningar! Naturligtvis gör polisen allt vad den kan, men man vet hur mycket det är! Bilen efterspåras, Hardy och tjänaren ha varit i förhör ett halft dussin gånger i dag, och klubb-

listan har genomgått med argusögon. Naturligtvis hade Stanton och Muller bytt adress ett tjugogångar, sedan de blivit inskrivna, och ingen själ vet var de hålla hus. Mannen, som introducerade dem på klubben, som egendomligt nog är fördömt kinkig med inträdet, var en fransk baron, de Citrac, eller någont—»

»De Citrac!» Allan flög till. »Känner ni igen namnet, mr Bowlby? Mannen som flirtade med mrs Langtrey i Amerika, enligt vad mrs Bowlby berättade! Var lugn för att de Citrac inte är någon annan än Mirzl i egen hög person!»

Direktören och mr Bowlby stirrade på honom, och mr Bowlby utsände en gäll, rikt modulerad expressignal till vittnesbörd om sina tankar.

»By Jove! Ni har rätt, unge vän! Säkert! Ni har rätt! Jag känner det på mig!»

Direktören ryckte på axlarna.

»I varje fall påstods han av Hardy vara stenbergrik och ha ett par, tre slott i Frankrike. Och om det också är osanning, så hjälper det inte stort nu, när det hastar som det gör för stackars Morrels skull. Det vore en himmelens nåd, om uslingarna ville skriva och säga sitt pris, det säger jag, om det också låter fegt.»

Mrs Bowlby var icke så fylld av medlidande med maharajahn och hans mentor som direktören, då man vid dinern återupptog debatten.

»Synd om översten! Han kunde passat bättre på odjuret. Han borde då ha vetat hurdan han

är. När man har hundrafemtio till dagligt bruk, vänjer man sig inte av med ens. Ni får säga, vad ni vill, mr Cray. Jag *vet*, att han var i sällskap med Damer på det där Stället. Helen, mitt barn, hör inte på vad jag säger.»

»Nej, mamma.»

»Och Langtreys hustru! Tänk, att de tjockskalliga detektiverna inte ens ville höra på vad jag sade dem om henne! Oskyldig! Naturligtvis är hon oskyldig för att hon går i kjolar! Jag känner männen. Det var hon som rapporterade till förbrytarna, att John bjöd mr Cray upp till sig. Sök inte att förneka det, mr Cray.»

»Nej, mrs Bowlby. Ni hörde, att det var en baron de Citrac, som hade introducerat Mirzls båda medhjälpare på Eldätareklubben?»

»På Stället!»

»Ja. Och tror ni inte att de Citrac och Mirzl äro en och samma person?»

»Säkert!! Ni är genial, mr Cray. Säkert! Då beklagar jag Mirzl. Jag tyckte egentligen inte illa om honom förut, men om han har sådan smak — men *vet* ni, vad *jag* tror nu, mr Cray?»

»Nej, mrs Bowlby.»

»Jo, att det är Langtreys hustru som har levererat prinsen för sin egen lilla räkning! Hela världen vet ju, hurdan han är, och hon — Helen mitt barn, hör inte på vad jag säger.»

»Nej, mamma.»

Allan kom att tänka på något.

»Vet någon, om den gamle juveleraren varit här och arbetat i dag också?»

Mr Bowlby nickade.

»Han kom i morgse som vanligt och arbetade här till klockan halv sju. Han talade med direktören — översten är ju inte till att tala med mera — och sade att arbetet blev mycket drygare än han trött. Han bad om lov att få arbeta i afton igen och att få ta en man med sig till hjälp från sin affär. Direktören talade med översten, och översten gav sitt samtycke.»

»Jag tror jag vet hur han formulerade det», sade Allan.

Efter dinern förfogade man sig upp i familjen Bowlbys våning, där utom andra bekvämligheter även en amerikansk visky förefanns, som i hög grad senterades både av mr och mrs Bowlby, av den senare dock endast i skygd för offentligheten. Allan satt kvar till strax före tio, då den amerikanska familjen förklarade sig vilja gå till sängs, eftersom de varit uppe sent natten förut. Allan inbjöds att sitta kvar och förfriska sig solo, men avböjde och sade god natt. Nedkommen i hallen funderade han ett ögonblick på vad han skulle göra. Den stora hallen var tom, så när som på en kypare och ett par hotelltjänstemän. Han beslöt att ta en aftonpromenad i London och drog på sig sin ulster, som hängde hos rockmannen. Just som han gjorde sig i ordning att gå ut, gick vriddörren upp för den

gamle juveleraren och en enkelt klädd person. Tydligt var herr van Schleeten ordhållig med sitt förslag om nattarbete på maharajahns juveler. Det var att hoppas, att maharajahn fick tillfälle att belöna honom för hans nit. Allan steg åt sidan för att låta herr van Schleeten och hans medhjälpare passera. Han mönstrade dem utan att tänka på det; herr van Schleeten besvarade hans blickar med ett par ilskna ögonkast. Vad hade han egentligen för orsak att vara ond på Allan? Det var ju Allans förtjänst, att han någonsin kommit i tillfälle att arbeta på juvelerna. Allan gick förbi med en flyktig blick på medhjälparen, som föreföll tafatt och generad för det stora hotellets prakt; han tog inte en gång av sig sin djupt neddragna sportmössa. Som i en glimt fick Allan den idén att han någonsin sett ett par gråa ögon, som liknade arbetarens. Därpå var han ute genom vriddörren och gick nedför den breda marmortrappan. Han kikade upp mot hotellfasaden. I familjen Bowlbys svit brann det ännu i ett par fönster. I maharajahns var det släckt utom i ett enda fönster — tydligt ett av dem som tillhörde översten. Medan Allan ännu stod och stirrade, tändes det i två fönster till. Herr van Schleeten hade alltså kommit upp med sin medhjälpare. Allan ämnade gå vidare, då någonting egendomligt inträffade. En hand avtecknade sig ett ögonblick mot den ruta, som just upplysts, med fingrarna uppspä-

rade. Fingrarna slöto sig, öppnades och slöto sig på nytt. Därpå visade sig endast två av dem, rakt utspretade; så försvann handen.

Allt hade gått med blixstens hastighet. Allan, som stod kvar och stirrade dit upp, undrade, om han sett rätt eller var offer för en hallucination. Herr van Schleetens goda namn och rykte hade ju vitsordats av ingen mindre än direktören för hotellet. Men hur skulle denna hand mot rutan uppfattas om inte som en signal till någon utanför? Och varför signalerar man till någon utanför, då man har ett stort hotells hela tjänstestab till sitt förfogande? Med all aktning för direktören...

Allan tog med filosofiskt rynkade ögonbryn några steg längs hotellfasaden. Förvirrade tankar yrde runt som snöflingor i hans huvud. Var Mirzl i komplott med herr van Schleeten? Först en halv minut efter den mystiska handens försvinnande kom han att tänka på den sak som borde ha varit självklarast av alla: att *om* man signalerade innanför det upplysta fönstret i hopp att begripas av någon utanför, denne någon borde ha varit i närheten för att uppfånga signalen. Han började stirra omkring sig på den tämligen svagt upplysta square, vid vilken det stora hotellet låg. Det strömmade hopar av folk förbi, fastän Monmouth Square inte hörde till de mera trafikerade. Den person som man eventuellt signalerat till borde väl

ha stått och väntat framför hotellet. Fanns det någon mystisk stationär person där? Såvitt Allan kunde se, var det enda stationära fem eller sex bilar. Nå, intet hindrade att det var en av dem, som man . . .

Allan flög till med ett invärtes triumfrop. Haha! Var det den lilla planen! Var herr van Schleeten med i den? Eller var han bara en marionett, som man manövrerade med den tråd den helst lydde? Mr Bowlby hade ju hört och omtalat hans svaghet för det svaga könet — var det i vetskap härom och i speciella syften, som mrs Langtrey varit så nådig mot honom på expressen och så upphetsad mot Allan, som hotade att störa tête-à-tête? Och *var* det tänkbart, att det var därför den arbetsklädde medhjälparens grå ögon tyckts honom bekanta? . . . En svärm tankar, vilkas utgångspunkt var den senast nämnda, susade genom Allans huvud. Och sen han hastigt nått den övertygelse, som kittlade både hans egenkärlek och hans revanschlust, att han hade rätt, återstod endast en fråga: vad skulle han göra?

Han gick fram och tillbaka på trottoaren, med ögonen än på det upplysta fönstret, där nu ingen hand var att se, än på folket, som passerade förbi, för att söka upptäcka den eventuelle medbrottslingen. Direktören? Söka upp honom? Han skulle med säkerhet bli utskrattad. Direktören hade betygat sin tro på herr van Schleeten

för energiskt för att kunna förmodas ändra ståndpunkt på en lös inbillning av en ung herre som Allan — låt vara att Allan redan visat sig ha lyckliga hugskott. Ty det var kanske bara en lös inbillning, att det inte var en arbetare som gått upp med herr van Schleeten, signalen, det hela. Vad kunde vederbörande egentligen göra mot herr van Schleeten om Allan hade rätt? Det fanns ju vakt framför ingången.

Allan flög till vid en ny tanke. Det som väckt den, var ingenting annat än åsynen av överste Morrels fönster, där det ännu brann.

Översten! *Han* lämnade ingenting övrigt att önska i beredvillighet att misstänka vem det mån-
de vara — och sannolikt först och främst Allan! . . . Men utan att öda bort tiden med fler funderingar om någonting annat vore lämpligare, eller hur detta skulle gå, rusade Allan uppför hotellets ingångstrappa och vidare till maharajahns svit. Han såg det svarta livgardet, som höll vakt inne i korridoren framför de rum deras härskare innehade. Överstens rum låg ytterst i korridoren, och framför den stod en man i livré med en sifon och en flaska visky på en bricka; han stod med knogen mot dörren, som om han just knackat på. Översten ville tydligen söka dränka sina bekymmer i ett litet aftonrus. I samma ögonblick som mannen öppnade dörren, var Allan framme vid den.

»Jag måste tala vid översten!» ropade han och fattade mannen i armen.

Den livréklädde betraktade honom kallt.

»Översten tar inte mot så här dags», sade han och försökte lösgöra sig ur Allans grepp. Men Allan höll fast i den som i en räddningsboj. Nu när han tagit fan i båten, ville han också ro honom i land.

»Det blir på er egen risk, om ni vägrar att anmäla mig. Hör ni, på er egen risk! Mitt namn är Allan Kragh, översten vet vem jag är. Hör ni!»

Allan hann inte sluta. Överste Morrel visade sig plötsligt i dörröppningen, likblek av upphetsning. Det var omisstydligt, att den visky betjänten nu kom med ej var den första, han sett i dag. Han hade svårt att stå rak, och hans ögon, som slungade blickar som kastspjut omkring sig, hade dessvärre svårt att sikta rätt med dem.

Då han fick syn på Allan, gav han till ett tiger-rytande.

»Ni! Vad fan gör ni här? Har ni lyckats stjäla juvelerna, eller har ni fått underrättelse från era kamrater, vad de vilja ha för maharajahn?»

Allan kastade alla omsvep.

»Överste Morrel, jag bryr mig inte om att svara på era insinuationer. Kan det intressera er att man troligen tänker stjäla juvelerna just i afton, så vet ni det nu. God natt!»

Översten var ute genom dörren med ett språng och högg Allan i armen.

»God natt! Vad fan menar ni? Tänker ni stjäla juvelerna i natt och kommer och talar om det på förhand! Gud hjälpe mig, skall ni...»

Allan spände en blick i den gamle krigaren, som verkligen kom honom att släppa taget kring Allans arm och tiga mitt i meningen. Han stirrade ett ögonblick kring sig och såg därefter på Allan.

»Vad tusan var det ni sade?» mumlade han otydligt.

»Vad jag sade er, överste Morrel, var att jag tror att man tänker göra ett försök att stjäla juvelerna i natt. Ni hör, *i natt?* Kanske just nu, kanske om en timme. Jag vet det inte bestämt, men jag tror det. Intresserar det er nog för att skicka tillbaka den där viskyn?»

Översten rätade hetsigt på sig, men sänkte blicken igen.

»Tag bort det där, John!» sade han. »Inte mera i afton. Kom in, unge man.»

Han visade vägen in i sitt rum, gick in i badrummet och strök sig ett par gånger över pannan med en svamp. Därpå kom han ut till Allan igen.

»Röker ni?» sade han. »Inte? Berätta mig vad det var ni trodde er veta.»

Allan genomgick så långsamt och tydligt han kunde de få fakta han hade för att stödja sin

teori. Översten hörde på med rynkade ögonbryn. Ett par gånger visade hans ögon, att han hade svårt att hålla tankarna samman. Allan upprepade, tills han trodde sig ha fått det hela klart. När han hunnit slutet och omtalade detta för översten, skakade denne på huvudet.

»Jag vill inte förolämpa er», sade han. »Det har jag visst gjort tillräckligt redan. Men... är inte bevismaterialet för er teori bra magert i förhållande till teorin själv?»

»Precis som ni säger. Men hur förklarar ni handen?»

»En tillfällighet. Och om er teori vore sann, vad skulle en kvinna kunna göra? Van Schleeten är inte något barn. Och hur skulle hon kunna komma ut med sitt rov?»

»Jag kan inte säga er det. Men van Schleetens iver att arbeta, t. o. m. vid den här tiden på dygnet?»

»Han fick särskild uppmaning av hans höghet. Och han förklarade sig villig till nattarbete redan då, långt innan det första attentatet.»

Allan sänkte huvudet och funderade. Översten hade rätt. Hans teori var fantastisk, men i alla fall... Han vände sig till den gamle krigaren.

»Överste Morrell!» sade han. »Jag begär ingenting annat av er än ett enkelt prov. Ni förstår, att saken egentligen inte angår mig alls. Men låt oss gå in på rummet, där van Schleeten arbetar, och se om allt står rätt till. Eller gå

ni in ensam! Det kan ni ju göra utan att väcka det minsta uppseende.»

Översten funderade. Ett par gånger ryckte han på axlarna, och Allan trodde sig sedan ha förlorat spelet, då han plötsligt reste sig ur stolen.

»All right!» sade han. »Det vore oförlåtligt av mig att inte göra er den enkla rättvisan. Jag går dit bort med detsamma. Ni kan följa efter mig om ni vill, så att ni kan se in i rummet. Jag vill inte ta er med in, som ni nog förstår.»

De lämnade överstens rum under ömsesidiga hövlighetsformer — Allan ville låta den äldre mannen gå först, och han ville låta sin gäst ha denna ära. Till slut blev det Allan, som med svensk hövlig envishet vann spelet. Några steg över korridorrens tjocka orientaliska matta, så voro de framme vid dörren till det av maharajahns rum, som upplåtits åt herr van Schleeten. Den svarta livvakten skyldrade med sina krokiga yataganer vid åsynen av översten. Denne riktade några ord till dem på en kraxande dialekt.

»Om de hört något misstänkt», vände han sig förklarande till Allan.

»Hade de det?»

»Nej. Men låt oss göra undersökningen i alla fall.»

Han tog tag om dörrlåset. Dörren var reglad. Innan Allan hunnit förhindra det, hade han lyft handen och knackat.

»Överste Morrell!» viskade Allan. »Vad gör ni? Om det skulle vara —»

Han hann inte avsluta sin mening. Intet svar på knackningen hade kommit inifrån, och med ens slog det endast slumrande viskyraseriet ut i full låga hos översten. Han gav till ett rytande, ryckte till sig en av de svarta krigarnas sablar och hade innan Allan visste ordet av kluvit dörrspegeln med ett hugg, som dånade genom korridoren som ett kanonskott. Två hugg till, så kastade han sig med alla sina krafter mot dörren. Den störtade in med ett brak; översten flög in genom den med Allan i sitt spår och de svarta krigarna efter i en ström. De hunno få glimten av en underlig syn, innan den försvann, ledsagad av sex revolverskott i serie från översten.

Fönstret stod uppdraget, och över fönsterkarmen skymtade i det ögonblick de kommo in i rummet en enkelt klädd person, eller rättare sagt huvudet av denna person, ifört en grå sportmössa. Det försvann bakom randen av fönsterkarmen, just som de kommo över tröskeln, följt av överstens sex revolverkulor, och Allan hann knappt med att förvåna sig över hur det kunde försvinna där, förrän han stod framme vid fönstret och fick lösningen. En fin repstege föll längs husväggen ned till trottoaren; personen, som de sett försvinna, hade redan hunnit utför den; och just som Allan och överste Morrel voro framme vid fönstret, kom det mest

överraskande i denna blixtnabba följd av händelser. Den flyende, som måste ha glidit ned längs repstegen med ormlig smidighet och vid det här laget måste vara fullt på det klara med situationens allvar, fick tid att göra en hastig rörelse med handen — det var en tändsticka, som det drogs eld på. Just som Allan kastat benen över fönsterkarmen för att svinga sig ned längs repstegen, stod denna i ljusan låga från den ena ändan till den andra; den måste på förhand ha varit preparerad med något brännbart ämne. Allan fick nätt och jämt tid att draga sig tillbaka in över fönsterkarmen, innan lågorna väste upp över den. I vanmäktig förbittring slungade översten sin tomma revolver efter den undvikne. Den missade och inom en sekund var den flyende uppe i en svartblank bil, som tycktes dyka upp ur intet ... Allan och översten vände sig mot varandra, och deras ögon ropade samma ord: för sent! — då de båda fingo syn på något, som ledde deras tankar i annan riktning.

Och detta något var mynheer Jan van Schleeten, europeiskt ryktbar specialist i juveler, som i ett hörn av rummet reste sig på armbågen från en chäslong och stirrade kring sig med frånvarande ögon och gapande mun. Bredvid honom stod ett verktygsbord och en mahognykista som flöt över av glänsande ädelstenar. Och de första ord herr van Schleeten sade voro:

»Hon! Var är hon?»

Nu var Allan situationens herre. Han var framme hos herr van Schleeten i två steg; han tog en genomdränkt näsduk från denne herres bröst och lyfte den mot översten:

»Ser ni, överste Morrel, vad en svag kvinna förmår! Kloroform nog för en häst! Nu gäller det att se om vi kommit i tid eller ej. Herr van Schleeten, upp och hjälp oss, och tänk på att det gäller ert namn och er heder!»

Den gamle holländaren reste sig från chäslongen, raglande som en döddrucken. Översten hade tvärt försjunkit i ett tillstånd av letargi efter förbrytarens flykt och stirrade redlöst omkring sig. Det var Allan som fick sköta om det hela.

»Vill ni ställa om att vi få upp något kaffe, överste Morrel!» ropade han. »Ni ser i vilket tillstånd herr van Schleeten är! Starkt kaffe är det enda, som kan klara honom.»

Översten mumlade några ord till en man ur den svarta livvakten, som störtade i väg; en minut senare bäljade herr van Schleeten med Allans hjälp i sig en kopp rykande och svartglänsande kaffe. Det första han gjorde därefter, var att räta på sig och stirra på Allan.

»Er känner jag», sade han med sludrig röst. »Ni är — är en förbrytare.»

»Håll mun, karl», skrek översten, plötsligt vaknande ur sin bedövning. »Tacka er levande Gud, att den här unge mannen varit! Annars hade ni suttit inom fyra väggar i morgon dag!»

Herr van Schleeten stirrade på honom med slöa blickar.

»Men jag såg honom», mumlade han, »såg honom på en station — var var det? — visst — s-stationen i K-köln och han blev arres-sterad. Det är h-han som har — —»

»Drick resten av ert kaffe, och håll mun!» röt översten. »Och bort till kistan och säg hur mycket som fattas!»

Det gick ännu en stund innan herr van Schleeten lyckades uppfylla dessa trenne önsknigar. Undersökningen av mahognykistan tog lång tid; en tid varunder Allan var nere och lät en uppskrämd nattportier telefona till polisen. Men när han kom upp igen, hade han den tillfredsställelsen att se överste Morrel storma sig i mötes. Översten högg hans båda händer och tycktes ej långt från att vilja kyssa honom.

»Infattningarna ha varit för stora och hinder samma, och hon har fått för bråttom!» skrek han. »Det är möjligt att ett av diademen fattas, men inte mer, det svär den förbannade holländaren på! Det *var* den lilla listiga djävulen till äventyrerska som snärjt honom och skulle ha lyckats, om inte ni —»

Allan sökte avbryta honom med svensk och generad blygsamhet. Det dröjde, innan han kom i säng denna natt; ty dels skulle alla förhöras in forma av den tillstädeskomne detektivinspektorn, mr Mc Lowndes (ovanpå vilket förhör herr van Schlee-

ten fick anträda färden hem i sällskap med en detektiv); dels ville överste Morrel inte gå till sängs utan att ha förvärrat sin morgondags kopparslagare genom att tömma en flaska champagne med Allan. Vid denna flaskas slut förklarade han utan alla reservationer, att han aldrig visste sig ha träffat en människa, på vars ännu alla goda egenskaper till den grad omisstydligt stämt ett så harmoniskt möte som på Allans.

*

Allan avbröts nästa dag vid tiotiden i sin morgontoalett av att mr Bowlby oceremoniöst ryckte upp dörren till hans rum. Vad han hade att förkunna var ingenting mindre, än att Yussuf Khan och den gamle Ali samma morgon vid halv sju-tiden funnits i Victoria Park i East End i fullkomligt medvetslöst tillstånd och försedda med var sin påklistrade etikett: *f. v. b. Grand Hotel Hermitage*.

Han hade inte hunnit fråga slut — mr Bowlby visste för övrigt knappt mer än faktum, som han fått höra av direktören — och hade själv inte hunnit berätta mer än konturerna av nattens händelser, förrän han fick en ny sensation till livs. Fortfarande ledsagad av mr Bowlby gick han ned på hotellets bankkontor för att lyfta några pund av sina deponerade pengar.

Den unge mannen bakom disken stirrade på honom ett ögonblick och frågade därpå med

halvt skräckslagen, halvt misstänksam min, hur han kunde ha glömt, att han en timme tidigare varit inne och lyft hela sitt tillgodohavande i kassan.

X.

"MORGONEN EFTER" FÖR FURSTAR OCH
POETER.

Allan stirrade på mr Bowlby, och mr Bowlby på Allan. Därpå utsände han en expressignal, som gick som ett svärd genom alla hotellets våningar, och lät som: *livsfara, alla bromsar på, stoppa ögonblickligen!*

»Mirzl igen! *By Jove!*»

Allan fick äntligen ljud i halsen och vände sig till kontoristen.

»Får jag tala med er chef!»

»För ögonblicket är jag ensam här, sir, men vill ni, skall jag ringa på hotellets direktör. Jag förstår, att det måste vara någonting galet, fastän jag inte begriper det.»

»Tack, ring genast.»

Tre minuter senare kom direktören inskyndande på kontoret. Det var omisstydligt på långt håll, att han inte var i bästa humör, och det yttlande, han i dörren kastade mot mr Bowlby röjde genast orsaken.

»Gud vet, varför jag någonsin bad er flytta ur sviten, mr Bowlby!»

»Är det någonting nytt?!»

»Nytt! Ingenting annat än att jag har haft fyra tjog journalister över mig under loppet av morgonen. Maharajahns återfinnande i East End i ett sådant tillstånd var över Fleet Street på tio minuter. De dumma poliskonstaplarna, som hittade honom, hade naturligtvis inte vett att hålla mun . . . Och ett hål i golvet, som skall botas, och en dörr tillyxad av översten värre än päronträdet av Georg Washington! Trevligt att ha fina gäster, vad!»

»Ni har haft fina gäster här i dag på morgonen också, utan att veta det», sade mr Bowlby. »Hör på!»

Han berättade vad som hänt Allan. Direktören stirrade på honom som på ett spöke. Till slut stammade han:

»Alltså . . . vad menar ni? Vem har varit här?»

»Mirzl! Ni vet att han tog från min unge vän hälften av hans pengar första gången han fann sig motad. Hur han fått reda på att resten hade deponerats här, begriper jag inte.»

»Det är kanske inte så svårt att förklara», sade Allan. »Ni säger (han vände sig till bankmannen), att jag var här inne för en timme sen och lyfte mitt tillgodohavande. Berätta hur det gick till.»

Den unge bankmannen kastade en skygg blick på direktören och började:

»Det v-var precis då jag öppnade. En herre kom in som liknade er, sir, på pricken, och vände sig till mig: — 'Hur mycket var det som jag deponerade här?' — 'Ert namn, sir!' sade jag för formens skull, fastän jag mycket väl kände igen ert utseende, sir. — 'Bäst att jag stavar ut det för er', sade han och smålog. 'Allan K-r-a-g-h. Svårt namn att uttala.' — 'All right, sir', sade jag och slog upp i boken. 'Ni har deponerat litet över fem tusen svenska kronor — trehundra engelska pund'. — 'Det är bra, ge mig dem', sade han. 'Låt mig få en kvittens, skall jag teckna under!' — 'Ni har inte depositionskvittensen med, som ni själv fick, sir?' frågade jag. Han letade i fickorna. — 'Seså! Den måste jag ha glömt i min andra kostym. Men om jag kvitterar på den här så länge, kan ni ju få den om en stund.' — 'All right, sir', sade jag, ty jag hade ingen tanke på, att det kunde vara någon annan än mr Kragh, och stilen var . . .»

»Hin må ta allting!» tjöt direktören. »Snart blir jag lika tokig som översten. Journalister, inbrottstjuvar, andra tjuvar, svarta regenter, som hittas i parkerna klockan sex om morgonen — man kan bli galen! Från och med i dag skall folk i polisförhör, innan de kommer med näsan inom dörren på mitt hotell!»

Mr Bowlby hejdade honom.

»Ni borde vara litet tacksammare mot min unge vän från Sverige», sade han. »Han har förebyggt stölderna från maharajahn två gånger...»

»Då borde han för tusan förebygga stölder från sig själv också!» ropade direktören. »Tacksam! Visst är jag tacksam. Hur mycket var det ni hade i engelskt mynt?»

»Femtusen fyrahundra i svenskt — tre hundra engelska pund», sade Allan kort. »Ni skall inte bry er om det, direktör. Men jag får be er om litet anstånd med räkningen, sedan herr Mirzl övertagit hela min reskassa.»

Direktören skakade hans hand.

»Så, så!» ropade han. »Tag inte illa upp. Missförstå inte. Naturligtvis är hotellet ansvarigt för deponerade pengar. Men omständigheterna i det här fallet äro sådana, att jag inte kan bestämma om det på egen hand. Missförstå inte. Om ni haft översten efter er i tre dar, och en svärm journalister kring öronen på er hela morgonen — där kommer vid Gud översten. Vad står nu på? Vad har det nu förövats för förbrytelse på hotellet?»

Överstens min var verkligen inte så solig, att direktören inte kunde ha rätt i sina farhågor. Emellertid visade de sig ogrundade.

»Hörde att ni var här, direktör», ropade han. »Varför i all Barmhärtighets namn låter ni inte köra ut det fördömda murvelpaket?! De ha legat efter mig som hundar-

na efter räven. Om det är sant att maharajahn hittats så gott som mördad i parkerna? Om det är sant att man gjort attentat mot hans juveler samtidigt som honom själv? Vad maharajahn har för åsikt om London? Vad jag har för åsikt om det egendomliga attentatet mot honom — — 'gentlemen', skrek jag till dem, 'jag har den oförgripliga åsikten, att ni äro några gudsfördömda vampyrer, och om ni inte ge er i väg på fläcken, skall jag söka uttrycka den med min sexpiping. Maharajahns åsikt om London är, att det skulle vara en förtjusande stad, om inte londonborna vore, och för att slippa se dem så mycket som möjligt brukar hans höghet tidigt varje morgon göra en tur i parkerna i East End, där han i dag träffades av ett beklagligt svimningsanfall, som givit upphov till tusen idiotiska rykten, som endast kunna tros av folk, som äro dumma nog att läsa tidningar, som skrivas av större idioter än de själva; och om ni inte är tillfreds med det beskedet, mina herrar, skall själva —'»

Överstens röst kvävdes av sinnesrörelse, utan att det beredde hans åhörare någon svårighet att utfylla hans elliptiska sats. Mr Bowlby torkade sig i ögonen och sade:

»Ni skulle vara utrikesminister, överste, så blev det mera fart i det diplomatiska umgänget! Har ni sett till herr van Schleeten i dag?»

»Schleeten! Jag har haft nog att göra med murmelsvärmen. Han kommer väl frampå dagen,

och då skall han få klart besked. Jag kom att tänka på en sak i morgse. Vem bevisar att inte Schleeten var med i det? Jag tror att det var en komplott, och jag skall ringa till detektiverna om det.»

»Men, överste, en av de äldsta och mest aktade juve . . .»

»Som låter dupera sig av en liten fördömd äventyrerska i byxor. Det *var* en komplott, ge er hin på det, Bowlby.»

»Hon gick väl inte i byxor i vardagslag, överste. Och vad säger ni om kloroformen? Ni såg ju själv att han låg där bedövd.»

»Som om det inte bevisade *komplotten!* Har man inte hört talas tusen gånger om hur folk arrangerar falska inbrott! Det kom jag inte att tänka på förrän nu! Det skall jag genast telefonera till detektiverna om! — God morgon, unge vän! Hur står det till?»

Han tycktes först nu bli varse Allan.

»Tack, herr överste», sade Allan. »Jag mår så bra som man kan, när man just har blivit bestulen på alla sina kontanter.»

»Alla era kontanter! Det är hon och Schleeten!»

»Jag betvivlar inte, att herr van Schleeten är lika villig att påstå, att det var jag och hon, som hade arrangerat attentatet i natt. Nej, det var en annan av hennes vänner, som ni också lärt känna på sista tiden — herr Benjamin Mirzl.»

Yussuf Khans giftermål.

Översten lyssnade med uppspärrade ögon till Allans berättelse, snodde sina vita mustascher och infogade några kärnfulla uttryck för sina åsikter om mrs Langtrey och herr Mirzl: »Hur länge skall det herrskapet gå löst och ledigt för blindsnokarna? Jag tror snart, Mirzl är fan själv!» Direktören avbröt honom:

»Hur är det med hans höghet, överste?»

Överstens panna beskuggades.

»Både han och den andre sötnosen ligger död-druckna än», sade han. »Gud vet, vad rövarna ha trättat i dem för någonting. Doktorn och sjuk-sköterskorna har hållit på i en timme med massage och insprutningar och elektricitet, och ställt dem med huvudet både upp och ner, utan att de gett från sig ett knyst. Doktorn tror det är eter eller morfin eller bägge delarna.»

»Är det inte egentligen konstigt, att förbrytarna släppte dem, överste?» vågade Allan inskjuta. »Utan att söka pressa ut någonting! Och just samma natt som deras andra plan hade misslyckats!»

»Det ger jag blankt hin i», sade översten hjärtligt. »Så fort de kunna sätta nosen i vädret igen, bär det av till Indien, det skall jag bli man för. Jag skall upp till ministern för Indien i eftermiddag och redogöra för saken privat. Och sen får Hans Höghet protestera sig blå, men det blir inte mer europasejour för honom och inte något friande till vackra vita prinsessor.»

Direktören för det stora hotellet vände ögonen mot höjden med ett uttryck av den livligaste tacksamhet och tog avsked efter att ha gett den unge banktjänstemannen order att utbetala vad Allan för tillfället ville ha till honom. Allan vände sig till översten.

»Kan man få se på sjuklingarna, överste?»

»Inte än, unge vän. Nu skall jag själv upp och se till dem ett tag. Vi träffas!»

Han rusade i väg. Mr Bowlby såg på sin klocka.

»Snart på tiden att få litet mat», sade han. »Låt oss gå och se, vad Susan och Helen ha för sig.»

De funno mrs Bowlby och miss Helen i herrskapet Bowlbys salong. Mrs Bowlby var klädd i en purpurfärgad toalett, som gav henne en flatterande likhet med en brasiliansk kakadua.

»Nå, äntligen!» ropade hon. »Var har du hållit hus så länge, John? Jag och Helen ha hållit på att förgås av nyfikenhet. Vad har hänt? Är det sant, att odjuret funnits halvdöd av utsvävningar på gatan. Betjäningen säger det. Och den gamle gråhåriga rucklaren? Berätta då, John! Och att den tredje i det snygga sällskapet hade ett anfall av delirium i går afton och högg ned livvakten och slog stora hål i golv och väggar? Berätta då, John!»

»Så fort du låter mig, kära Susan. Maharahjahn...»

»Det var sant, förstås! Halvdöd av utsvävning-

gar. Helen, du skulle inte få höra på, mitt barn, men det kan vara nyttigt för dig att veta vad männen gå för. Och översten, John?»

»Kära Susan, låt mig först säga bara tre ord om maharajahn.»

»Du vill ta honom i försvar, förstås!»

»Maharajahn, älskade Susan, hittades i dag morgse i en park i East End, bedövad...»

»Av utsvävningar!»

»Bedövad med eter eller morfin av bandet som rövat bort honom och den gamle hovskalden.»

»Påstå de själva, haha!»

»Påstå de inte själva, eftersom läkaren inte lyckats få liv varken i maharajahn eller i den gamle Ali än.»

»Haha, John, du är verkligen för naiv!»

»All right. Men du frågade om översten.»

»Som hade delirium i går afton. Det säger betjäningen. Jag *vill* medge, att den stackars prinsen inte är omgiven av några lysande exempel. Man får göra honom den rättvisan. När han lockas ut på förfärliga Ställen av en gammal rucklare av sin egen religion, och ser en vithårig hycklare, som kallar sig kristen, dricka sig från vettet, kan man *förstå* att en person med svag karaktär kan råka i frestelse. Och så att sakna en hustrus stöd, också.»

»Han har ju hundrafemtio, kära Susan.»

»Sådana kallar jag inte för hustrur, John, det vet du.»

»Det har du gjort eljest, kära Susan.»

»För att jag ville skona min lilla Helens öron. Hon får höra nog i alla fall, stackars barn.»

»Genera dig inte för mig, mamma. Jag vet mycket väl, vad det var för ett ord du ville använda.»

»Helen!»

»Kära mamma, det står både i Shakespeare och bibeln.»

Mrs Bowlby bytte om samtalsämne.

»Hur var det med översten, John? Är han förd till hospitalet?»

»Inte ännu, kära Susan. Vi skildes just för ett ögonblick sen. Han skulle upp till sina skyddslingar. Han var litet upphetsad efter sina samtal med trettio eller fyrtio reporter. Eljest mådde han bra. Och om du vill låta mr Cray berätta något så när i fred, kan du få reda på hur det hänger samman med hans delirium. Du tror ju på mr Cray.»

»Så mycket som jag kan tro på en man, John, efter tjugo års äktenskap.»

»Kära Susan, var nu inte ond på mig, för att jag berövat dig dina illusioner om maharajahn och de två andra. Berätta, mr Cray!»

Allan återtog sin berättelse om vad som hänt föregående kväll. Mrs Bowlby hörde på något så när lugnt, tills han hunnit till den scen, som mötte översten och honom själv inne i herr van

Schleeten arbetsrum. Då gav hon till ett skri, som var värdigt den basebollspelande amerikanska nationen.

»Han också! En svindlare! Den gamle rövaren! Nu är juvelerna alltså stulna?»

»Inte än, mrs Bowlby. Översten och jag kom just i rätta sekunden för att förhindra det, och säkert var det överstens sabelattack mot dörren som skrämde tjuven på flykten.»

»Tjuven? Ni menar medbrottslingen!»

»Ni har samma åsikt som översten, när ni säger det, mrs Bowlby. Men den är nog inte riktig, med er tillåtelse sagt. Det var en skojserska, som duperat herr van Schleeten.»

Det blev kortslutning i mrs Bowlbys tankenät.

»En *skojserska*! Ni sade ju att det var en person i manskläder, som gick upp med honom?»

»Ja, men det var en skojserska i alla fall, mrs Bowlby, förklädd.»

»I Byxor! Jag skulle då hellre . . . Helen, du ser, hurudana kvinnorna bli, när de börja. Hundra gånger värre än männen. Vem var det, mr Cray? Vet man det? En holländska?»

»En amerikanska, mrs Bowlby. Drag andan djupt, innan jag säger er namnet.»

»Ni menar inte —»

»Jo, precis. Mrs Langtrej!»

Det var troligt att mrs Bowlby åtlytt hans uppmaning beträffande andhämtningen, ty det rop, hon utsände, gick genom märmg och ben.

»Hade jag alltså rätt, mr Cray?!»

»Det ser så ut, mrs Bowlby.»

»Tänka sig, den gamle utsvävande skojarern, låta locka sig av ett fruntimmer — Helen, mitt barn, hör inte på vad vi tala om — i Byxor!»

»Han fick sitt straff, mrs Bowlby. Hon kloroformerade honom och skulle ha stulit alla juvelerna, om vi inte kommit i tid. Nu lyckades hon undkomma, men juvelerna fick hon lämna i sticket. Det var tur för henne att översten skakade på handen. Han släppte sex skott ut genom fönstret. Men jag får medge att jag beundrar hennes kallblodighet att tända eld på repstegen!»

»Ni skall aldrig beundra vad som är Dåligt, mr Cray. Och juvelerna blev hon lurad på?»

»Ja, och till tack för det har jag i dag av herr Mirzl befriats från resten av mina pengar.»

»Now, demmit lively! Vad säger ni?»

Allan beskrev vad som passerat på bankkontoret. Mrs Bowlby åhörde honom med uppspärade ögon. När han slutat, andades hon djupt och sade:

»Jag får medge att den där Mirzl... Tänka sig, att han skall ha råkat i klorna på Langtreys hustru. Jag är säker på att det är hon som lockat honom på avvägar liksom den gamle rövarn till juvelerare.»

»Tror ni hon bedövat honom med kloroform, mrs Bowlby?»

»En kvinna behöver inte kloroform till Sådant. Jag får säga att jag nästan beundrar den där Mirzl i alla fall.»

»Ni skall aldrig beundra, vad som är Dål . . .»

»Inga näsvisheter, unge man, demmit. Det är andra gången, ni lyckats mota dem. Tror ni han ger sig till tåls med det?»

»Det förefaller osannolikt. Men så fort maharajahn blir frisk — får nosen i vädret, som översten artigt uttrycker sig — skall han föras hem till Indien igen. Det svor översten på. Och då har väl Mirzl mist chanserna.»

Efter lunch tog Allan en tur upp till första våningen. Den svarta livvakten spärrade vägen för honom, men med ett igenkännande grin. Framför dörren, som översten sprängt, hade man hängt ett draperi. Allan sökte göra sig förstådd av de svarta krigarna, men de svarade blott med ett ord, som Allan till slut begrep var *överste*. Översten hade tydligen förbjudit allt tillträde.

»Låt mig tala med översten», sade han.

De skakade på huvudet och sade någonting obegripligt, då i detsamma dörren öppnades på glänt, och ett blekt huvud i turban visade sig. Det var den gamle Ali.

»Vördnadsvärde poet!» ropade Allan. »Låt mig komma in och trycka er hand! Hur har ni det? Minnes ni mig inte från de Tusen Fröjdernas Hus, även kallat Eldätareklubben?»

Den gamle hovskalden strök sig över pannan.

»De Tusen Fröjdernas Hus var en maskerad ingång till Plågornas Palats», sade han. »Det tyckes mig nu, att jag minns er, unge man. Det är om er man talat för oss? Det var ni som lyckades rymma från dessa Sheitans söner och förebygga, att de stulo min lärjunges juveler?»

»Det var min ringhet», sade Allan.

»Kom in då, och var välsignad! Icke så mycket av mig — ty vad äro väl juveler annat än färgat grus? — men av min lärjunge, vars hjärta i ungdomlig dårskap är fyllt av världens mångfärgade ljustöcken, av vilket dessa stenar äro en symbol. Vid Profeten, mitt huvud värker. Icke sedan Jamshyd var konung av Kaikobad, var en dylik berusning, den store domaren vare mig nådig därför. Kom in!»

Allan passerade in genom en häck av sablar. Inkommen fann han den person, omkring vilken så många intriger spunnits, ligga i samma ställning som han senast sett honom på Eldätareklubben, utsträckt på en divan, men med ett betydligt mattare och mindre lyckligt leende än då. I den halvöppna dörren till ett inre rum såg han skymten av en sjuksköterska. Vid Allans inträde lyfte Yussuf Khan båda händerna till hälsning.

»Var hälsad mer än tusen gånger!» sade han med svag röst. »Tillgiv mig att jag inte reser mig upp, ädlaste av sahibar. Man har förbjudit mig det. Säg, vad ni önskar till belöning för vad ni gjort mig! Tala fritt!»

»Låt oss tala om det en annan gång», sade Allan. »Det var slumpen mer än jag, som gjorde att förbrytarna misslyckades. Låt mig i stället höra vad ers höghet och denne den vördnadsvärdaste av skalder haft för äventyr sedan vi sågos sist.»

Den gamle Ali sjönk ned i en stol efter att ha dragit fram en åt Allan.

»Sitt», sade han. »Jag är som min lärjunge, utmattad av den behandling Sheitans söner låtit oss undergå. Enligt vad överste Morrel sahib genast anförtrodde mig, när jag återvagnade till livet här, har jag för alltid förlorat mitt goda namn och rykte. Med rätta sade den gudomlige Tältmakaren om sig själv:

Ja, det jag dyrkat all min levnad lång
har gjort mig här i världen stort förfång,
min heder dränkt i bågarns grunda djup
och sålt mitt namn och rykte för en sång.

Detsamma sade överste Morrel sahib om mig, ehuru icke på ett så melodiskt språk som den gudomlige Omars. Jag vet knappast något om vad jag upplevat, unge vän, och ännu mindre om vad min lärjunge upplevat. Från den stund, då jag såg honom utsträckt på divanen i Fröjdernas Hus med ett milt och vänligt leende, har jag icke sett honom förrän jag i dag slog upp ett blytungt ögonlock på detta rum. Då var jag omgiven av vitklädda unga kvinnor, som gnedo mig såsom

ockraren gnider sitt guld och nästan ännu ivrigare. Dessutom funnos i rummet en vitklädd *hakim* — läkare — och min lärjunge och överste Morrel sahib, som genast sade mig, att jag borde halshuggas och upphängas utanför Nasirabads stadsmurar till ett mildt straff för mina ogärningar, vilka sahibarnas språk saknade uttryck för.»

»Var är överste Morrel nu?» lyckades Allan få fram. Han kunde tänka sig överstens vältalighet.

»Överste Morrel sahib har gått ut för att tala med ministern för Indien i viktiga ärenden, vilka han antydde. Min lärjunge och jag som förlorat vårt goda namn och rykte i denna stad, vilken aldrig hört talas om liknande ting, skola föras hem så tyst och blygsamt som det är möjligt. Det är detta överste Morrel sahib vill söka utverka som en nåd av ministern, vilken ämnat jaga oss bort utan turbaner och med rakade huvuden.»

»Men minns ni ingenting från Eldätareklubben tills i dag?» ropade Allan. »Det är ju tre dagar sedan!»

»Unge vän», sade den gamle skalden, »jag är en rättrogen anhängare av Profeten och har alltid sökt hålla mig obesmittad av villolärarna, som tro på Nirvana och dylika påfund av en vilseförande inbillning. Men då jag tänker tillbaka på den tidrymd, ni just omtalade, känner jag en beklaglig böjelse att tro att dessa irrlärares tal har något för sig, så fullständigt utslöcknat var mitt

medvetande under denna tid, vilken ni säger vara tre dagar lång. Och min lärjunge, vilken jag frågat om hans erfarenheter, säger detsamma för sin del.»

»Det är sant», kom Yussuf Khans matta röst från soffan. »Vad min lärare säger, är sant som Koranen. Jag minnes intet annat än ett stort mörker i vilket jag tyckte mig flyta på ett oroligt hav och plågades av onda drömmar. Plötsligt fattade någon tag i min själ, såsom man fattar tag i en drunknande, och när jag åter lyfte huvudet över det svarta havet, befann jag mig i detta rum omgiven av vitklädda sjuksköterskor och en vitklädd *hakim*. De förbrytare, som lockade oss upp i Fröjdernas Hus och sedan rövade bort oss, lyckades icke stjäla mina juveler, tack vare er, men i stället stulo de tre dagar av mitt liv.»

»Min lärjunge talar väl», sade den gamle Ali beundrande. »Om jag också såsom överste Morrel sahib försäkrade, varit honom ett så dåligt exempel, att hela denna stad harmas däröver och vill se mig styckad i fyra delar, märker jag dock, att jag i någon mån lyckats utbilda hans sinne för poesi och vältalighet. Allah — vars namn vare prisat beständigt — må hava äran därför. Nu minnes jag emellertid något, som jag förut glömt. Medan min själ låg omsluten av detta mörker som av ett fängelse med oändligt tjocka murar, silade plötsligt en liten ljus-

strimma in genom muren till den. Som i en dröm och som man ser genom en tät dimma, minnes jag, att jag låg utsträckt på ett läger, om avklädd eller ej, vet jag icke. Ej långt ifrån mig på ett annat läger tyckte jag, att min lärjunge befann sig. Just som jag kände denna övertygelse, tyckte jag mig se, att en man, som stått lutad över mig, gick från mitt läger till min lärjunges och lutade sig över honom med ett ondskefullt grin, sådant som avgudabilderna i de otrognas tempel bära på sitt ansikte. Och underligt nog tyckte jag mig skönja en kvinna strax bredvid honom. Dock, vad ligger det för underligt häri? Där onda människor hava sina samlingsställen, där är också huset fullt av kvinnor, säger ordspråket, och Koranen (som vare prisad beständigt) delar denna åskådning.»

»Det är så mycket mindre osannolikt att ni såg rätt», ropade Allan, »som en kvinna var inblandad i attentatet i går afton. Kanske ha hans höghet och ni inte hört därom?»

Yussuf Khan, som intresserat rest sig på armbågen från divanen och stirrat på sin lärare under hans berättelse, skakade på huvudet, och den gamle Ali sade:

»Överste Morrel sahib gav sig föga tid till annat än att för mig skildra min brist på goda egenskaper och huru jag borde försona den. Därpå skyndade han i väg till ministern för att ut-

verka ett uppskov med de straff denne tillämnat mig. Överste Morrel sahib har ett gott hjärta.»

Utan att beröva den gamle hovskalden hans uppfattning om överste Morrels åtgöranden berättade Allan vad som hänt föregående afton. Överstens libationer inhöljde han i en slöja, men gjorde stort nummer av hans attack mot dörren. De båda andra lyssnade till honom som till en sagoförtäljare i basaren. Allan hade knappt hunnit sluta, förrän det kom steg i korridoren och dörren öppnades. Det var överste Morrel själv i sällskap med herr van Schleeten.

Den gamle Ali reste sig med ängslig min upp från stolen.

»Hur har det gått, överste Morrel sahib?» sade han. »Kan hans excellens ministern förlåta oss, eller skola vi jagas ut ur staden som hästtjuvar?»

Överste Morrel dröjde ett ögonblick med svaret under det han fixerade maharajahn och den gamle hovskalden. Till slut sade han med samma långsamhet som en klassföreståndare, när han talar till två dåliga elever:

»Jag har haft ett mycket svårt arbete. Jag fann hans excellens ministern för Indien, min högt aktade vän, (Allan erinrade sig ha hört denne herre tituleras annorlunda av överste Morrel) i ytterst uppretat tillstånd. De åsikter som han uttryckte om det — det passerade, och som jag dessvärre ej kunde helt ogilla; de farhågor

han hade för vad man på Allra Högsta Håll skulle säga och tänka; de uttalanden som dessvärre göras i pressen — allt detta hade gjort hans sinnesstämning sådan, att jag måste frukta att min uppgift skulle visa sig olöslig. Endast med användande av all min övertalningsförmåga, endast genom upprepade vädjanden till vår gamla vänskap och endast genom att heligt lova, att ers höghets återresa skulle ske ögonblickligen, lyckades det mig utverka att hans excellens ändrade sitt beslut. Jag kan alltså meddela, att vi kunna avresa ostörda, om det sker senast i övermorgon. En ångare till Bombay avgår denna dag klockan tre.»

Medan den gamle Ali med en djup salaam sökte fatta hans hand, torkade översten sig i pannan, utmattad av ansträngningen med sitt tal, och återtog i en helt annan ton:

»Nu har jag gjort, vad jag kunnat för ers höghet. Nu blir det ers höghets sak att göra vad ers höghet finner för gott med denne herre. Det beror på er, vad som skall göras mot honom.»

Maharajahn, som klappat i händerna efter överstens tal och egendomligt nog inte tycktes alls besviken av att så hastigt få lämna Europa och uppge alla drömmar om en vit prinsessa, vände sig till herr van Schleeten.

»Det är ju juvelkonstnären!» ropade han. »Hur långt har ni hunnit med arbetet på mina stenar?»

»Jag... jag började arbetet i förrgår», stam-
made herr van Schleeten, »med överstens till-
stånd...»

»Med mitt tillstånd att arbeta på juvelerna»,
skrek översten, »men inte att dra upp mamseller
som bedövade er och stal dem!»

»Jag... jag fann mig i går vara i behov av
en medarbetare för att kunna slutföra arbetet
så snabbt som möjligt... så snabbt som möj-
ligt... såsom ers höghet önskade. Tyvärr föll
mitt val på en olämplig person, som...»

»På en mamsell, som ni var förälskad i, som
bedövade er med kloroform som på en klinik och
skulle ha stulit rubb och stubb, om inte slum-
pen och den här unge herrn kommit till! Ut
med språket!» ropade översten. »Kom ihåg att
ingen vet, hur mycket ni visste om henne!»

Herr van Schleeten fäste en förbittrad blick
på Allan, enligt principen att vredgas på andra,
när man borde vara ond på sig själv.

»Det är ju möjligt, att det var som översten
säger», morrade han, »men den här unge herrn
såg jag i alla fall arresterad på en bangård i
Tyskland för knappt en vecka sen. Vem vet,
vad han...»

»Ni skulle skämmas», ropade översten, »att
för andra gången komma med sådant förban-
nat prat. Ni vet, att det är prat. Försök inte
förneka det!»

»Det är dessvärre inte prat, överste», sade Al-

lan och redogjorde i några ord för vad han upplevat på expressen. »Jag föll offer för herr Mirzls list. Men vad herr van Schleeten borde omtala, är att han vid det tillfället just gjorde bekantskap med damen från i går afton. Det var jag själv vittne till. Och att den bekantskapen ingick i hennes planer för att inte tala om Mirzls, är väl rätt säkert. På ett eller annat vis ha de fått nys om vad herr Schleeten hade för uppdrag i London, och ha beslutat gardera alla möjligheter, som de själva hade. Herr van Schleeten gick i fällan, vilket var begripligt nog, eftersom damen i fråga skötte sina kort bra och var ovanligt vacker.»

»Hade hon blå ögon?» sade maharajahn. »Och blont hår? Ah, att jag skall resa tillbaka till Indien så snart! (Överste Morrel flög till på sin stol och stirrade på honom.) Nej, överste Morrel sahib, jag reser, glad över hans excellens ministerns nåd. Men...»

»Och vad säger ers höghet till affären med herr van Schleeten?» sade översten lugnad. »Ers höghet vet, att man lyckades stjäla en del juveler i går afton.»

»Ack, ett par juveler mer eller mindre!» sade Yussuf Khan med en trött och missmodig huvudskakning. »Jag kom till Europa för att förlora mitt hjärta, såsom sahibarna göra det till de vita kvinnorna, och allt vad jag förlorade var mitt goda namn och ett par juveler.»

Yussuf Khans giftermål.

»Min lärjunge talar väl», sade den gamle Ali tillfredsställt. »Vistelsen i denna stad har gjort honom märkbart gott i så avseende.»

»Nå, och herr van Schleeten?» envisades översten, som ogärna såg holländaren undgå skampålen.

»Jag säger ju», sade Yussuf Khan, »att jag avundas denna juvelkonstnär, som lyckats förlora sitt hjärta till en kvinna. Jag har hundrafemtio kvinnor i mitt palats, sköna som gaseller och ömma som turturduvor i vårmånaden, och ännu aldrig har någon av dem bedårat mig för mer än en timme. Att våga sitt namn och rykte för en kvinna såsom denne man — det måste vara underbart. Juvelkonstnären har min förlåtelse och min avund.»

»Sannerligen», sade den gamle Ali, »min lärjunge talar allt bättre och bättre! De lärdomar jag givit honom bära en sen men vacker frukt. Det måste vara vistelsen i denna stad som bragt dem till mognad.»

Herr van Schleeten, vars bordeauxfärgade näsa ilsket rynkat sig under Yussuf Khans tal, vilket han uppfattat som hån, rätade lättad på sig efter hans sista ord. Han började stamma någonting, men Yussuf Khan förekom hans tack-sägelser genom att säga till översten:

»Jag har tvänne saker, som ligga mig på hjärtat, överste Morrel sahib. Den ena är, att en passande belöning överlämnas till denne unge

man, som två gånger förekommit de listiga förbrytarna. Vill ni besörja det, eftersom jag är ovan vid europeiska bruk?»

Allan ämnade protestera, men översten förekom honom.

»En vägran skulle såra maharajahn gagnlöst», sade han. »Vad säger ers höghet till några av de juveler den unge mannen räddat från att stjälas? Och vad säger ni själv, unge vän?»

Allan mumlade någonting, och Yussuf Khan klappade i händerna.

»Utmärkt, utmärkt!» ropade han. »För in juvelerna.»

En minut senare fick Allan för första gången i deras fulla glans se de juveler han varit med om att bevara åt deras rätte ägare. Det är för litet att säga, att de betogo honom andan. Något dylikt hade han aldrig vare sig skådat, hört eller drömt om. Det var Österlandet, som strålade mot honom genom dessa hundra stenars fasetter som genom ett mångfärgat fönster. När han hämtat sig nog, valde han tafatt ut ett par lösa ädelstenar, men maharajahn, som tycktes ha fått nytt liv vid åsynen av juvelerna, tog ett diamanthalsband med en blodröd rubin i mitten och i en guldlänksinfattning, som var blekt av ålder, och räckte det till Allan.

»Tag det», sade han, »om ni vill. Det är ett ovärdigt bevis på min tacksamhet.»

»Det tillhörde en gång», insköt den gamle Ali,

»Mahmud, sultan av Naishapur, vid vars hov den gudomlige Tältnakaren levde. Törhända har han beundrat det kring halsen av en av sultans favoriter, och kanske är det om detta diadem som han sjöng...»

»Just så! Förträffligt!» sade översten. »Och den andra saken, ers höghet önskade?»

Det var tydligt att översten icke älskade den gudomlige tältnakarens poesi i samma grad som den gamle Ali, och ävenledes att han kommit i utmärkt humör, alltsedan han såg avresan tryggad. Yussuf Khan svarade:

»Den andra saken var, att jag gärna vill tala med den man som innehar denna karavanseraj... jag skall förklara varför, när han kommer. Vill ni giva order, överste Morrel sahib?»

Med ånyo orolig min ringde översten; ett par minuter senare visade sig direktören för det stora hotellet, tillkallad av en tjänsteman. Han började en lyckönskan till maharajahn för hans tillfrisknande. Översten avbröt honom:

»Hans höghet med svit reser i övermorgon, direktör!»

Direktören lyfte en tacksam blick mot höjden, under det han bugade sig.

»Hasta icke så, överste Morrel sahib!» sade Yussuf Khan. Direktören tvärstannade förskräckt i sin bugning. »Hasta icke så! Vi resa i övermorgon, tack vare hans excellens ministerns nåd, men dessförinnan önskar jag en sak.»

Han vände sig till direktören:

»Tvivelsutan har ni en sal, där festligheter anordnas? En sal med plats för många, sådan som jag såg i Fröjdernas Hus?»

Direktören bejakade det.

»Gott. Hör då min vilja. Denna sal skall ordnas till en fest i morgon afton, och allt skall vara så likt vad vi hava i Indien som det är möjligt. Då jag icke kan få se mera av sahibarnas land, vill jag visa sahibarna mitt eget land. Alltså är det min vilja, att allt skall vara så likt vad vi hava i mitt land, som det är möjligt.»

Direktören bugade sig djupt.

»Till denna fest», fortsatte Yussuf Khan, »vilken skall vara festlig som en maharajahs förmäling, är det min vilja, att alla de skola inbjudas, som haft vidriga erfarenheter under den tid jag varit här.»

Han gjorde en gest mot samtliga närvarande; Allan mumlade till översten:

»Då borde Bowlbys vara med.»

»Vad sade den unge mannen?» frågade Yussuf Khan.

»Han ansåg, att en amerikansk familj, från vars våning det första attentatet företogs, borde inbjudas», sade översten.

»De skola inbjudas», sade Yussuf Khan utan tvekan. »Och denna man som äger karavanse-
rajen?»

Direktören förklarade bugande, dels att det var honom omöjligt att vara gäst på sitt eget hotell, dels att han otänkbart kunde falla under den kategori av personer, som haft obehag av hans höghets närvaro. Hans höghets närvaro i hotellet hade tvärtom . . .

Yussuf Khan hejdade honom med en handrörelse. Översten insköt bistert:

»Och herr van Schleeten!»

»Naturligtvis även juvelkonstnären», sade Yussuf Khan. »Avundad av alla skall den man sitta vid festbordet, som kunnat förlorat sitt hjärta till en kvinna.»

Herr van Schleeten bockade sig, utan att någon glädje över den roll han skulle vid festbordet, avspeglade sig på hans bordeauxfärgade näsa. Den gamle Ali utbrast däremot:

»Min lärjunge talar allt bättre och mera poetiskt! Vistelsen i denna stad, vilken vi tack vare överste Morrel sahib få lämna med turbanen i behåll och med orakade huvuden, har gjort honom underbart gott i detta avseende!»

XI.

SOM MÅHÄNDA LYCKAS I SIN UPPGIFT ATT FÖRBRYLLA LÄSAREN.

I nordvästra Londons tegelöken ligger, ej långt från Maida Vale, en tegelcañon benämnd Chester-

ton Mansions. Faktiskt påminner den med sina tvärbranta, jämnhöga tegelväggar inte så mycket om någonting som om de ryktbara klyftor, vilka floderna i Amerikas väster grävt sig. Varför den går under namnet Mansions är obekant; i vanliga fall brukar detta ord antyda, att en gata är trädplanterad, men om så varit fallet med Chesterton Mansions, återstår endast namnet som ett rudimentärt tecken. Gatans sjuvåningshus äro uppdelade i hyresvåningar, två i varje trappav-sats, på det vis man känner till hemma, och som i England är en relativ nyhet. Eftersom gatans rykte ej är det bästa, stå ofta massor av våningar tomma. Under den septembermånad, då denna boks händelser utspelades, stod exempelvis huset n:r 48, som innehåller hyresvåningarna 659—672, tomt ännu den elfte september. Den tolfte infann sig emellertid en herre hos hyresagenten, presenterade sig som baron de Citrac och anhöll att få hyra en så ostörd lägenhet som möjligt. Han hade kommit till London för vetenskapliga arbeten, och medförde sin fru, för vilken han helst önskade en separat våning mitt emot sin egen. Hyresagenten, mr Markham, skyndade sig att visa honom huset n:r 48. Baronen bestämde sig genast för våningarna 661—662 en trappa upp, betalade i förskott och bad agenten ställa om en uppsättning enkla men solida möbler för vardera våningen. Han uttryckte sin erkänsla för mr Markhams tillmötesgående med en fempunds-

sedel, som gjorde mr Markham till hans slav, och tog avsked.

Måndagen den femtonde flyttade han in. Hyresagenten var själv tillstädes och fick tillfälle att ändra uppfattning om den nye hyresgästen i en punkt. Baronens tal om vetenskapliga arbeten hade han endast uppfattat som en dålig förevändning för någonting helt annat, för vilket fransmännen äro sorgligt ryktbara och för vilket Chesterton Mansions ej var främmande: en eskapad med en ointroducerad baronessa. Han uppgav tron på detta när han fick se baronessan de Citrac, ty visserligen var hon vacker och pikant, med grå ögon och rödblont hår, men samtidigt såg hon så förnäm och högdragen ut, att hyresagenten stod med hatten i hand hela tiden hon var där. Baronen, som hade två tjänare med sig, uttryckte sin belåtenhet med våningarnas möblering och avskedade hyresagenten.

Det dröjde till den sextonde, innan denne åter såg den nye hyresgästen, ty han bodde själv i en tvärgata, men när han gjorde det, var det under omständigheter som kommo honom att på nytt betvivla allvaret i herr de Citracs vetenskapliga studier. Mr Markham hade aftonen den 15 september varit på en bjudning, som dragit betänkligt ut på tiden; en vän till honom, som var ungarl och hade affär i en tvärgata till Chesterton Mansions, hade inviterat honom till en födelsedagsfest. Denna hade börjat på Det Röda Lejonet

i Maida Vale och efter den populära lokalens stängning fortsatts i vännens ungarlshem. Huvudförfriskningen hade varit irländsk visky, och mr Markham var fullt medveten om denna drycks inflytande på balansförmågan, då han vid halv fyratiden på morgonen vandrade hem. Han tog vägen genom Chesterton Mansions av den anledning att hans ben tycktes hysa en oförklarlig dragning till denna gata, dock utan att visa partiskhet för någon bestämd sida av den; och han hade just förankrat sig själv vid en lyktstolpe på vänstra trottoaren, då natflugnet bröts av någonting annat än hans klackrevelj mot gatstenarna. En bil kom susande in i Chesterton Mansions och stannade vid huset mitt emot mr Markhams lyktstolpe. Mr Markhams irrande blick hade just konstaterat, att det var huset n:r 48. Nu såg han tvänne herrar med uppslagna rockkragar stiga ur bilen och med stort besvär lyfta ut tvenne andra, som tycktes vara i ett betydligt värre tillstånd än mr Markham själv. De kunde faktiskt inte stå på benen. Mr Markham tyckte sig se, att de voro klädda i någon excentrisk dräkt. Kontrasten mellan de fyra herrarnas slingelbultar och hans egen trygga position vid lyktstolpen fyllde honom med en tillfredsställelse, som tog sig uttryck i ett hjärtligt skratt.

»Tycks, hick, ha fått n-nog», sade mr Markham.

Lyktan, som mr Markham stod under, var släckt och mr Markham ådrog sig icke någon uppmärksamhet från de fyra herrarna. Nu hoppade chauffören av och övertog den ene av de båda särskilt överförfriskade herrarna, medan en av de herrar, som stigit ut först, öppnade gaddörren till n:r 48. Mannen, som chauffören stödde, gjorde en överhalning med sin hjälpare och tappade en vit turban, som rullade ut på trottoaren.

»V-varit på maske-skerad», sade mr Markham. »T-tycks verkligen ha fått n-nog. Och så ska de fortsätta i alla fall-erall, förstås!»

Nu gick gaddörren upp och en besvärlig transport började, som mr Markham åsåg under mycken munterhet. Till slut återvände chauffören ensam, låste dörren och körde bort i bilen utan att ha sett mr Markham.

»H-har nog tjänt en slant i drick-drickspengar», sade mr Markham med ett menande skratt och släppte förtöjningarna till lyktstolpen. Han hann ända till nästa gathörn, innan han ånyo förankrade sig för att ge luft åt en tanke, som arbetat sig upp ur hans inre.

»F-fyrtioåttan, ta mig fan!» sade mr Markham. »Bar-aronens våning. Enda, hick, uthyrda! V-vetenskapliga arbeten, hahaha! G-gud hjälpe mig, vetenskap-apliga arbeten!»

Han hämtade all den förströelse ur denna re-

flexion, som den erbjöd, innan han släppte lyktstolpen och fortsatte sin ovissa hemfärd.

Mr Markhams minne var av det avundsvärda slag, som fungerar även morgonen efter irländsk visky. Han erinrade sig följaktligen nästa morgon de fyra herrarna, som han sett gå in i huset n:r 48, och i morgonbelysning föreföll denna händelse ej så enbart humoristisk som den gjort under natten. Endast chauffören hade kommit ut ur huset igen; hade alltså de tre herrarna stannat över natten hos baronen? Då kunde man vara viss om att det förts oljud, varav närboendes nattro störts. Mr Markham gjorde en förmiddagstitt upp i n:r 46 för att förhöra sig i saken hos baronens granne.

Denne var en judisk privatdiskontör, som alltid steg upp med solen för att göra det mesta av sitt omdebatterade yrke. Denna morgon hade han varit uppe redan klockan halv sex, förklarade han för mr Markham, men inte alls på grund av oljud från huset bredvid. Han hade tvärtom knappt hört ett ljud från det, men vid sextiden hade han sett en herre med uppslagen rockkrage lämna n:r 48 och gå ned mot Sutherland Avenue.

»En?» frågade mr Markham. »Bara en, herr Streptowitz?»

»Bara en», bekräftade mr Streptowitz med det melankoliska tonfall, hans röst fick vid omnämnandet av så små tal.

»Bara en!» upprepade mr Markham. »Men jag såg fyra gå in, och då borde det väl kommit tre ut igen, om den ene av de fyra var baronen!»

»De andra två ha gått före», sade mr Streptowitz så melankoliskt, som om han velat antyda att de båda herrarna gått till en annan värld.

Mr Markham medgav, att det var sannolikt och tog avsked.

Samma eftermiddag såg han baronen och baronessan. De stodo i trappavsatsen framför den öppnade dörren till hennes våning och talade ivrigt med sänkta röster. Mr Markham, som kom uppför trapporna för att besiktiga de tomma våningarna, och som enligt sin vana gick i gummskor, hann inom hörhåll för dem, utan att de märkte honom. Han uppfångade några ord från baronen:

»Den förbannade svenske pojkslyngeln! Den här natten var hans, men i övermorgon tänker jag vi ta revansch genom dig...» Han fick syn på mr Markham och avbröt sig tvärt.

Mr Markham, som invärtes gjort den reflexionen, att den ene av deltagarna i nattens orgie — troligen herrn, som gick i turbanen — varit svensk och tydligen varit sitt värdfolk till besvär, smålog diskret mot baronen i det han hälsade. Han tänkte göra en fin anspelning för att visa, att han visste vad han visste om sin hyresgästs vetenskapliga studier, men avstod av respekt för baronessan.

Det dröjde till fredagen den 19 september innan han fick anledning att tänka på herrskapet i nr 48 igen. Tidigt på förmiddagen denna dag kom han att gå förbi mr Streptowitz' våning. Denne herre stod i dörren och rökte pipa i skjortärmarna. Då han fick se mr Markham tog han pipan ur munnen och vinkade på honom.

»Nu ha de rest från 48:an», sade han med sorgsen röst.

»Rest? Har baronens rest?» stammade mr Markham.

»Det vet jag inte, men de två herrarna, som ni sade fattades häromdagen.»

»Vad menar ni, mr Streptowitz?»

»De två herrarna, som fattades häromdagen. Ni sade ju, att ni sett tre främmande herrar gå in, och jag hade bara sett en gå ut. I dag morgse klockan halv fem, då jag klädde mig, såg jag dem resa i väg i en bil i sällskap med en annan herre. De sågo ut som hinduer, och som om de voro döddruckna. Det var knappt dagsljus än. Jag stiger alltid upp tidigt om fredagen, eftersom folk behöver pengar till sabbaten.»

»Hinduer, och skulle varit kvar till nu!» ropade mr Markham. »Och döddruckna klockan halv fem på morgonen! Det är oanständigt, mr Streptowitz.»

»Det är det», medgav mr Streptowitz med något gladare tonfall än förut. »Klockan fem skall

man stiga upp och arbeta, inte vara drucken. Vad gör baronen i n:r 48?»

»Studerar!» ropade mr Markham med ett gällt skratt. »Studerar vetenskap, Streptowitz! Gud hjälpe mig, vetenskap!»

»Det är sorgligt», sade mr Streptowitz. »Ytterst sorgligt. Ni skall få se att det är något konstigt med honom, mr Markham.»

Mr Markham, som erinrade sig sin fempunds-sedel, förklarade energiskt att hans hyresgäster icke ens fingo bli misstänkta.

Samma dag något senare fick han ett ärende till baronens. Chesterton Mansions hade dittills endast varit försett med gas; nu var det på tal att inlägga elektricitet, om hyresgästerna uttalade sig för det. Mr Markham ringde på hos baronen för att förhöra sig. Ingen svarade i baronens våning. Mr Markham ringde på hos baronessan. Till hans förvåning var det hon själv som kom och öppnade. Hon gläntade endast en smula på dörren för att se, vem det var. Hon föreföll något utvakad; hennes grå ögon voro icke så lugna och kalla som eljest och mr Markham lade märke till att hon hade ringar under dem. Mr Markham framförde sitt ärende och sade, att han ringt på i hennes mans våning.

»Min man är utgången», sade hon kort, men ändrade sig genast: »bortrest, menar jag. Till Oxford, för sitt arbetes skull.»

Mr Markham, som erinrade sig herr Strepto-

witz' berättelse om de tre herrarna som rest på morgonen, stirrade på henne och gav luft åt sin nyfikenhet.

»Har baronen haft främmande?» sade han.

Hon rynkade ögonbrynen.

»Vad menar ni?»

»Någon hade sett tre herrar resa mycket tidigt i dag morse», stammade mr Markham. Baronessan såg honom rakt in i ögonen.

»Baronen reste i dag morgse med tjänarna», sade hon kort. »Jag är ensam i våningen tills i morgon, men var god och låt det inte bli bekant. En ensam dam kan få obehagligheter.»

»Och elektriciteten?» mumlade mr Markham, ödmjukt bugande.

»Det får vara tills baronen kommer igen om en eller två dar. God eftermiddag.»

Hon stängde dörren artigt men bestämt mitt för näsan på mr Markham. Denne stod kvar och stirrade på dörren, och plötsligt spratt han till. Han kunde inte svära på det — men var det inte en mansröst, han hört inne från den våning, där baronessan var *ensam*? Bara ett ögonblick, så blev det tyst... Mr Markham gav luft åt en ententestridig åsikt om fransmännens moral, och gick i det han mumlade:

»Streptowitz har rätt. Det är bestämt ett konstigt sällskap, de här i 48:an.»

Hade mr Markham ägt förmåga att se genom lyckta dörrar i det ögonblick han fällde detta ytt-

rande, hade det varit ännu mera berättigat. Mr Markhams öron hade icke bedragit honom; det var en mansröst, han tyckt sig höra inifrån baronessans våning, och vad den sagt just då var:

»Vem var det? Förbrytarkonungen?»

Rösten kom från en ung man, som låg på en divan. Han var brunhyad, med en kort mustasch, ej utan spår av vällevnad, och hans ögon voro omgivna av svarta ringar, som både kunde bero på vällevnad och på umbäranden. Ty den unge mannen, som låg på divanen, var bunden till händer och fötter och fasthölls dessutom vid divanen av en löst åtdragen gördel över bröstet. Baronessan hade lugnt slagit sig ned i en fåtölj; fången på divanen upprepade sin fråga:

»Var det er man, förbrytarkonungen?»

Hon skakade på huvudet.

»Ni är envis i era uttryckssätt», sade hon. »Hur många gånger skall jag säga er, att den person, som ni kallar förbrytarkonungen, inte är min man?»

»Men ni bo båda samman här.»

»Nej, säger jag er. Vi ha var sin våning. Hans ligger mittemot min, och den som ringde på nu var mannen som hyr ut våningarna. Han hade ett ärende. Är ni inte törstig nu? Skall jag ge er citron och vatten?»

Fången på soffan rynkade häftigt ögonbrynen.

»Jag tar lika litet mot något av er som av honom som ni påstår icke är er man», sade han.

Hans röst skälvde av undertryckt förbittring.
»Ni båda ha hopat en outplånlig skam över mitt namn och i grund krossat de planer, för vars skull jag kom till denna världsdal, som vare evigt förbannad.»

»Men jag säger er, det dröjer minst två dagar, innan ni blir fri. Ni kommer att svälta eller första ihjäl!»

»Hellre det, än att jag skulle taga något av er.»

Den unga kvinnan böjde på huvudet.

»Som ni vill», sade hon. »Kanske kan ni leva två dagar utan att förödmjuka er så djupt. Folk i ert land kan visst låta sig begravas levande utan att dö. Annars behövde ju inte citron och vatten anses som salt och bröd.»

Fången låg med slutna ögon utan att svara. Hon fortsatte långsamt och liksom för sig själv:

»När ni vaknade upp till medvetande för några timmar sen, drack ni två hela glas, som tycktes bekomma er väl.»

Han öppnade ögonen och stirrade på henne.

»Är det sant eller ljuger ni för att fånga mig i en snara?»

»Jag är en äventyrerska», sade hon, »men jag ljuger inte för er. Inte ens för att locka er i någon snara.»

Han stirrade på henne utan att svara. Till slut sade han:

»En äventyrerska — vad är det?»

Hon lyfte ögonbrynen.

Yussuf Khans giftermål.

»Vad skall jag säga? Jag var gift, min man dog, jag var trött på det liv jag kände till, och jag gav mig ut för att lära känna något nytt.»

»Och ni fann det?» Hans röst var ivrig men utan den förra upphetsningen.

»Jag fann åtminstone en ny sorts man», sade hon.

»Vem? Förbrytarkonungen!»

»Ja. Han liknade inte någon annan man jag träffat, han gjorde dårskaper, som kunde kosta honom livet och friheten, av en nyck, och han kunde kasta bort vinsten för en nyck, som var dåraktigare än andra människor skulle kunna tänka sig i drömmen.»

Fången på divanen stirrade framför sig och mumlade:

»Även jag var trött på det liv jag kände och gav mig ut för att söka något nytt, som jag inte kände.»

Hon smålog.

»Men det har ni ju onekligen funnit!»

»Det var en kvinna, vars make jag aldrig förut sett, som jag sökte.»

Hon smålog igen:

»Och jag sökte en sådan man, förmodar jag!» Han stirrade föraktfullt på henne.

»Och ni nöjde er med en förbrytarkung!»

»Det gäller att vara kung på något område», sade hon.

»Och ni, som är värd att vara drottning var

som helst, väljer att vara förbrytarnas drottning. Vid Profeten, jag kan icke tro mina sinnen.»

»Ni är artig mot mig», sade hon. »Ni skulle förmodligen inte vara det, om jag talade om att jag inte som andra drottningar nöjer mig med att låta kungen styra. I natt gjorde jag ett försök att göra om vad kungen misslyckats med tre dagar förut. Ni har redan själv funderat ut varför ni är här.»

»För ett antal färgade stenars skull. De vita sahibarna tänka aldrig på annat än vinst.»

»Ett antal tämligen enastående färgade stenar», invände hon. »Men färgade eller inte färgade, skulle de ha fått värde för mig endast genom medvetandet att jag lyckats där kungen misslyckats.»

»Er gemål! Mannen som ni älskar!»

»Nej, säger jag er!» Hon stampade i golvet med sin svarta sammetssko. »En pretendent till min hand, ingenting annat. Låt mig berätta vad han gjort och vad jag gjort, och säg mig vem som hittills är mest värd tronen.»

I det hon snodde sina fingrar om varandra och då och då såg ut mot solen, som försvann bakom Chesterton Mansions' tegelhorisont och gjorde hennes hår till en gyllenröd krona, började hon tala. Fången på divanen åhörde henne i tystnad, under det blicken i hans ögon genomlöpte alla skiftningar från förakt till entusiasm. Efter en stund tystnade hon och såg på honom med

ögonbrynen frågande lyfta över sina grå ögon. Han teg, innan han långsamt sade:

»Och allt för några färgade stenars skull! Vore jag fri, vore de edra i detta ögonblick.»

Hon reste sig en smula i stolen.

»Menar ni vad ni säger?» sade hon. »Skulle ni kunna skänka bort juveler, som inte kunna uppskattas i pengar, till en person som gjort allt för att beröva er dem? Bah — ni talar som andra män för de vackra ordens skull.»

Han såg på henne med en på samma gång intensiv och trött blick.

»Ni kan icke tro något sådant möjligt», sade han, »eftersom ni är en av sahibarnas folk. I mitt land aktas rikedom och ädla stenar endast för vad de äro, och vad en man gör för allt. Men ni är av sahibarnas folk, och för er synes det otänkbart, att jag av en nyck skulle kasta bort det som för eder är ert livs ändamål.»

Hon reste sig upp ur sin fätölj och gled bort till divanen, där han låg.

»Vad skulle ni göra, om jag löste era band nu?» sade hon.

Han såg på henne med samma trötta lugn i blicken.

»Mitt löfte frestar er?» sade han. »Ni vill se, om en konungs ord är en konungs ord, även när det gäller hundrafemtio juveler?»

Det blixtrade till i hennes ögon, och hon tog två steg tillbaka.

»Ni kunde giva mig stenarna nu, och jag skulle kasta dem i ansiktet på er», sade hon. »Om jag hade lyckats i natt och fått era juveler, för vilkas besittning jag rest många hundra mil, skulle jag göra detsamma med dem. Tag mitt ord på vad jag säger. Lika mycket som ni är kung, är jag drottning.»

Han gjorde ett försök att resa sig på divanen men hindrades av banden och föll tillbaka. Han stirrade på henne länge och oavvänt som för att övertyga sig om halten av hennes ord. Hon stod kvar och betraktade honom med samma ljus i pupillerna och samma lätt uppdragna överläpp. Till slut sade han långsamt och nästan ödmjukt:

»Jag har varit blind. Tillgiv! Ni är det ni sade, och min strupe är torrare än en öken. Ur er hand mottar jag allt vad den ger, som tiggeren en gåva.»

Hon ryckte till; hennes mun drog sig hastigt till ett småleende, och hon skyndade över rummet till ett bord med glas och flaskor. Efter ett ögonblick var hon tillbaka hos honom med ett glas, vars innehåll han svalde i ett drag. Han sjönk tillbaka på divanen, hon drog fåtöljen något närmare och satte sig i den. De fortsatte att mäta varandra med ögonen, och till slut sade han:

»Berätta mig mer ur ert liv. Hade ni verkligen färdats flera hundra mil för att vinna mina juveler? Utan att endast åtrå dem för deras värde i pengar?»

Hon böjde på huvudet.

»Det synes mig», sade han långsamt, »som om jag skulle ha färdats en ännu längre väg, o Maharaneeh, för att möta er.»

* * *

Nästa dags eftermiddag, då mr Markham ringde på hos baronessan och baronen, svarade ingen. Mr Markham störtade upp till mr Streptowitz. Privatdiskontören nickade bekräftande.

»Javäl, hon har rest. Jag såg det själv. Men hon var inte ensam!»

»Inte ensam? Var hon i sällskap med baronen?»

»Nej», sade mr Streptowitz, »med en hindu. Huset måste vara fullt av hinduer. Jag är säker på att det är anarkister. Och den här hinduen och baronessan smålogo mot varandra som ett förälskat par!»

Och det var det sista Chesterton Mansions såg av det friherrliga herrskapet de Citrac.

XII.

EN FEST OCH DESS AVSLUTNING.

Det var Allan som fick i uppdrag att överföra Yussuf Khans inbjudning till herrskapet Bowlby, dels därför att maharajahn och den gamle

Ali ännu inte stodo nog säkert på benen för att lämna den furstliga sviten; dels därför att Allan som personlig vän till den amerikanska familjen ägnade sig bäst för uppdraget. Han hälsade följaktligen på hos dem samma afton, och meddelade invitationen.

Det följde en debatt. Mrs Bowlby hade knappt hört honom till slut, förrän hon flög upp ur stolen och förklarade, vad hon förr ville bli, än hon gick på en sådan tillställning.

»Tror ni inte jag genomskådar honom? Han vill rehabilitera sig genom oss, sedan han kommit i vår mans mun genom skandalen i morgel! Det är det han vill.»

»Men han reser i övermorgon, mrs Bowlby.»

»Och hur går det med prinsessan han skulle fria till?»

»Det får han uppge, och sanningen att säga, tycktes han ta det ovanligt lätt. Jag hade väntat protester, men översten fick honom med sig så ledigt som helst. Det enda han sade i den riktningen var att han avundades herr van Schleeten, som lyckats förlora sitt hjärta till en kvinna. Det hade han själv aldrig lyckats, fastän han har hundrafemtio att stjäla det från sig.»

»Så likt männen, haha! Sitta och skryta med sina framgångar hos de stackars Varelserna och hur okänslig han själv är. Han skulle ha hundrafemtio par spö på fotsulorna, det skulle han!»

»Ni vill alltså inte komma, mrs Bowlby?»

»Jag vill förr gå på det Stället, där han och ni höll hus häromnatten.»

»Jag skall be hans höghet ändra lokalen dit.»

»Inga näsvisheter, demmit, unge vän. Helen, mitt barn, jag hoppas du inte haft lust *ett ögonblick* att gå?»

»Jag skulle gärna vilja gå, mamma, rysligt gärna.»

»Och jag tänker gå, om ingen annan gör det», sade mr Bowlby.

Mrs Bowlby hann inte ge till mer än ett enda rop av förfäran, förrän Allan diplomatiskt drog upp någonting ur fickan — halsbandet han fått av Yussuf Khan samma eftermiddag. Mrs Bowlby tvärstannade i sitt rop.

»Mr Cray! *Var* har ni kommit över det där? Mirzl hade ju stulit era pengar!»

»Pengarna, som Mirzl befriat mig från hade nog inte räckt att betala guldinfattningen till de här stenarna, mrs Bowlby. Jag fick detta av maharajahn i eftermiddag som en ringa tack för att jag två gånger lyckats förekomma Mirzl och hans band. Vill ni se på det?»

Mrs Bowlbys arm flög ut, girigt och tjuvaktigt som en papegojas klo. Hon lät juvelerna rinna genom sina fingrar.

»Underbart», viskade hon. »Och ni fick det av honom? Och ni såg hans andra juveler?»

»Jag fick det här av honom. Det har tillhört en persisk sultan någon gång, sade den gamle

Ali. Det var maharajahn som valde ut det. Självt hade jag behövt ett år för att välja bland hans juveler. Det enda jag vågade taga var de här lösa stenarna.»

»Opaler! Som bringa otur!»

»Vem vet? Kanske bringa de mig tur — jag har oftast handlat stick i stäv mot förnuftiga människor.»

»Och hurudana voro de andra?»

»Bed mig beskriva en regnbåge, mrs Bowlby! Jag vet inte någon annan råd, om ni vill ha ett begrepp om dem, än att ni kommer till maharajahns fest.»

»Dit? Aldrig! Förr vill jag — går du dit, John?»

»Ja, kära Susan.»

»Och du, Helen, du gör som jag, inte sant?»

»Ja, mamma, om du följer pappa. Äkta makar skola vara varandra när, det lärde vi oss i min skola.»

Mrs Bowlby gav till en suck, som hon endast lyckades göra måttligt övertygande.

»Säg Odjuret, att jag kommer då», sade hon.
»Men Anständigt Uppträdande är mitt villkor. Och vad skall man ha på sig, mr Cray?»

* *

*

Troligen hade Yussuf Khan måst modifiera sina order, eller också hade London varit ur stånd

att effektuera dem i full utsträckning, ty helt asiatisk var inte den syn som mötte de inbjudna — familjen Bowlby, herr van Schleeten och Allan — då de i procession tågade in i Grand Hotel Hermitages stora festsal följande afton, och där mottogos av Yussuf Khan, översten och den gamle Ali. Översten, herr van Schleeten, mr Bowlby och Allan voro i frack; miss Bowlby i uringad tyll och mrs Bowlby i en grön och svart brokaddräkt med ett släp som var lika långt som hon själv, smyckad med sina bästa juveler och besluten att hålla stjärnbaneret högt. Yussuf Khan och den gamle Ali voro i helt orientaliska, vita och vida dräkter och med turbaner på huvudet. Yussuf Khans turban bar en ägrett av diamanter, vita så när som på en enda stor svart, som flammade som en brinnande becksjö. Över hans högra öra hängde en klase smaragder, som drog ett ofrivilligt *ah!* över mrs Bowlbys läppar. Yussuf Khan mottog dem med en djup salaam.

»Välkomna, gäster för i afton!» sade han. »Välkomna till denna festlighet, och mottagen mitt tack för att ni vilja hedra dess ringhet med er närvaro. Jag ber er söka ursäkta att de anordningar som gjorts äro er helt ovärdiga, och innan vi gå till det torftiga bordet ber jag er, överste Morrel sahib, att föreställa de av mina gäster, som jag ännu icke fått träffa.»

Medan översten verkställde presentationen, fick Allan tid att se sig omkring.

Hotellens festsal hade haft den förutsättningen för att kunna ordnas efter Yussuf Khans önskingar, att den var byggd i en slags tempelstil, med mycket breda pelare längs sidorna, vilka uppburo ett ej vidare högt tak. Nu voro såväl tak som väggar och golv dolda av ofantliga, tunga mattor i fantastiska teheranska mönster mellan vilka de grönbå breda marmorelarna åtminstone för Allans fantasi verkade asiatiska. Från taket sjönko draperierna ned i en mjuk kurva, uppburna i salens mitt av tio långa lansar; under den sålunda bildade baldakinen var det låga festbordet dukat. Framför det funnos i stället för stolar formliga berg av kuddar. Vid sidan av varje plats stod en låg metallställning som uppbär en sköljskål av grön porfyr. Belysningen var en kompromiss mellan Europa och Profetens religion: elektriska lampor, som tillsammans bildade en väldig halvmåne, cirklade över det draperihöljda taket från dess ena långända till den andra. I en motsvarande halvkrets stod den svarta livvakten med krumsablarna i bältet kring den plats, där maharajahn skulle sitta, och där kuddarna voro staplade något högre än på de andra platserna. Sist varseblev Allan med en sprittning i ett hörn några halvnakna danserskor med guldringar kring armar och fotvrister. De hade breda, groteska stränginstrument och blänkande tamburiner. Vad skulle mrs Bowlby säga till det? Han vände uppmärksamheten från dan-

serskorna tids nog för att höra denna dam säga till Yussuf Khan:

»Jag vill tala om att jag tvekade, innan jag antog ers... ers höghets (hon hade märkbart svårt att få fram titeln) inbjudan.»

»Och varför?» sade Yussuf Khan. »Har den unge sahiben, som räddat mina juveler, framfört min inbjudan så lamt eller illa?»

»Nej», sade Mrs Bowlby, »men jag var rädd, att, eftersom festen skulle bli som fester bruka vara i ers... ers höghets hemland, jag... hm... skulle få se saker som en anständig kvinna inte är van att se.»

»Det är sant», sade Yussuf Khan, »i mitt land komma ärbara kvinnor icke till männens fester.»

Mrs Bowlby flög till vid denna orientaliska uppriktighet. I ett nu glömde hon både ceremonier och titlar för saker som legat henne på hjärtat nu i en lång tid.

»Och i mitt land», ropade hon, »har ingen anständig man hundrafemtio hustrur på en gång!»

Yussuf Khan reflekterade ett ögonblick.

»Men har jag icke hört», sade han allvarligt, »att en kvinna kan få hundrafemtio män efter varandra, om hon bemödar sig?»

Mrs Bowlby stirrade på honom.

»Låt oss skaka hand», sade hon till slut. »Där fick ni mig! Demmit, det har jag aldrig tänkt på!»

»Varje land», insköt den gamle hovskalden, »har sina sedvänjor, vilka två mil från dess

gränser synas löjliga och obegripliga. Detta borde lära oss att besinna, att vi alla ingenting annat äro än ödets lekbollar, såsom den gudomlige Tältmakaren träffande uttryckt det:

Om ja och nej ej Bollen fråga må;
 som Spelarn vill, den måste gå och gå.
 Men Han, som slungat oss på fältet ut,
 Han torde säkert ock sitt Spel förstå!»

Han upprepade en rad för sig själv på ett språk, som Allan inte kände, och som lät som:

»... u danad u danad u danad u...»

Överste Morrel skyndade att ta till ordet; poesi ingick tydligen inte i hans föreställning om hors d'oeuvres.

»Vore det inte tid att gå tillbords?» sade han.
 »Ers höghet vet, att vi resa tidigt i morgon.»

Yussuf Khan brast ut i ett skratt, som kom Allan att spritta till: sådan munterhet var inte vad man väntade sig av en passiv oriental. Men faktiskt skrattade hans höghet så, att han visade alla tänderna, varvid Allan hastigt kom att se, att en av dem var helt överplomberad med guld. Yussuf Khan torkade sig i ögonen och sade ännu skrattande:

»Ni har rätt, överste Morrel sahib, i morgon förlorar denna stad mig ur sikte för en lång tid. Låt oss gå till bords!»

Översten, som förbluffad iakttagit hans munterhet, vars orsak tydligen var honom obegriplig, ryckte på axlarna. Yussuf Khan återtog:

»Till bords!»

Han ledde själv vägen fram till det dukade festbordet och väntade tills alla voro församlade under den låga baldakinen, för att säga:

»I mitt land intaga vi icke våra måltider vid ett bord sådant som detta. Men då jag överlade med mig själv om denna fest sade jag mig tvänne ting. Jag tänkte först: dessa ädla sahibar äro icke vana vid mitt lands seder, och vad ätandet beträffar älska alla människor högst sina egna seder.»

»Det är sant», sade den gamle Ali, »och min lärjunge talar väl.»

»Därnäst», fortsatte Yussuf Khan, »sade jag mig själv: vad är det som gjort att jag berett dessa ädla sahibar ett obehag, som jag på ett ovärdigt sätt vill bedja dem urskulda med denna måltid? Jag svarade mig själv: det är mina juveler, som eftertraktats av sluga och djärva tjuvar. Om nu mina gäster få se dessa juveler, som trots allt äro av en viss skönhet, kunna de måhända fatta orsaken till tjuvarnas lystnad och därigenom till de obehag de själva fått utstå. Och därför —»

Han avbröt sig tvärt och klappade i händerna.

I ett nu, plötsligt som dimman försvinner vid en soluppgång i tropikerna, försvann ett hölje av vitt siden, som legat utbrett över festbordet — hur det gick till, hann ingen att se — och Yussuf Khans gäster stirrade med halft bländade ögon på Nasirabads juveler, som tornade sig i en py-

ramid mitt på bordet. En nätt bordsdekoration! Allan, översten och herr van Schleeten, som sett dem förut, stodo tysta, ånyo trollbundna av stearnas fantastiska glans. Men från familjen Bowlby som ännu aldrig sett dem, kom ett trefalt kvävt rop. Mrs Bowlbys ögon irrade från det ena diademmet och halsbandet till det andra, fyllda av hälften naiv bestörtning, hälften mistro. Till slut vände hon sig till maharajahn, som allvarsamt iakttagit henne, och mumlade, i det hon pekade på de familjejuveler hon bar:

»Vänta ett ögonblick ers höghet, medan jag springer upp och lägger av de här!»

Yussuf Khan vinkade majestätiskt med handen.

»Det vore dåraktigt, och vi förlora tid», sade han utan att inlåta sig på några försök till artigheter. »Låtom oss taga plats.»

Han vinkade åt gästerna att sätta sig. Bredvid sig placerade han mr och mrs Bowlby; därpå Allan med miss Helen; så översten, herr van Schleeten och den gamle Ali. Han satte sig själv sist av alla, i det han lyfte högra armen mot baldakinen. I samma ögonblick doko tjänare med blänkande svart hud upp från alla sidor, ur intet tycktes det, fyllde porfyrskålen vid varje gästs plats med parfymerat vatten och satte framför var och en en bägare med en rosafärgad dryck.

»Detta är sorbet», sade Yussuf Khan. »Sedan kommo sådana drycker som sahibarna älska,

men till att bjuda välkomna önskade jag mitt eget lands dryck.»

Han lyfte glaset med en majestätisk rörelse och tömde det.

»Må denna ovärdiga måltid komma er att glömma de obehag, ni utstått för min skull!»

I samma ögonblick han satte ned sin bägare, föll ett regn av rosor ned över festbordet och gästerna, och i salens bakgrund började de bruna danserskorna en virvlande dans, som de ackompanjerade på sina underliga instrument. Medan Mrs Bowlby flög upp från sina kuddar för att stirra på dem, lutade Allan sig ned till Miss Helen, som satt med drömmande ögon, som om hon inte trodde sig vaken, och sade:

»Hans höghet tycks inte frukta fler attentat mot sina ädelstenar, eftersom han breder ut dem så här!»

»Han har ju livvakten kring sig», sade hon utan att taga sin blick från pyramiden på bordet. »Ni har också bra stor respekt för den där Mirzl!»

»Jag medger, att jag misstänker honom, varhelst två eller tre äro församlade och det finns något i närheten som är värt att stjäla.»

»Då skulle han ju vara här inne!» skrattade hon.

Allan spratt till vid hennes lätt utkastade ord. Vad var det för någonting han kommit att minnas

förut på aftonen? Och vad var det för ett annat minne som han letade efter?

Yussuf Khan, som allvarsamt iakttagit mrs Bowlby, sade:

»Det är obestriddigt, att några av de danserskor, som ägaren till denna karavanseraj lyckats anskaffa, icke sakna behag. Men jag för min del finner vida större behag i er dotter, som synes mig fullt vuxen att bortgiftas.»

Mrs Bowlby gav till ett skrik som en snarad papegoja och vände sig tvärt från danserskorna, som virvlade runt i en cyklon av nakna lemmar och blänkande guld.

»Helen!» ropade hon. »Helen, du får inte höra på ett ord av vad han säger!»

»Nej, mamma.»

»Ni borde blygas!» fortsatte mrs Bowlby till Yussuf Khan. »Ni borde skämmas ögonen ur er! Ni som har *hundrafemtio* kvinnor, som ni kallar för hustrur, ni borde blygas att lägga snaror för mitt stackars oskyldiga barn!»

»Dessa hundrafemtio kvinnor», sade Yussuf Khan, »ha redan funnits länge i mitt palats. Dessutom kunna de sändas bort, om nödigt är. Måhända är det lättare att älska en kvinna än hundrafemtio.»

Mrs Bowlby kramade om sin sorbelbägare som för att kasta den i huvudet på honom, och stirrade på honom, aldeles mållös. Yussuf Khan fortsatte lika lugnt som alltid:

Yussuf Khans giftermål.

»Min ätt räknar fyrtioåtta anor, och om mitt palats och mina ägodelar bära dessa juveler ett om ock ovärdigt vittnesbörd. Hade juvelkonstnären, som sitter vid min lärares vänstra sida, icke bedårats av en kvinna, vilket alla böra avundas honom, hade dessa juveler haft ett annat och mera tilltalande yttre.»

»Helen!» skrek mrs Bowlby med kvävd röst.
»Helen, hör inte på honom.»

Miss Helen ämnade svara något, och de svarta tjänarna visade sig just i högtidlig procession med en rad silverfat i sina lyfta händer, då Allan flög till för en idé. Minnet han letat efter hade dukit upp och idén hade följt i samma nu — vansinnig, men!! Han lutade sig bakom miss Helens rygg fram till överste Morrel. Han viskade två frågor till översten som kommo denne att stirra på honom som på en dåre, tills han fick ljud i tungan igen.

»Vad i Tophet är meningen?» röt han. »Är ni alldeles galen?»

Allan reste sig från sin plats.

»Meningen!» ropade han, i det han med blixtrande ögon pekade på Yussuf Khan. »Meningen är, att mannen som sitter där alls icke är Yussuf Khan, maharajah av Nasirabad!»

Han hade knappt hunnit utslunga sitt yttrande, förrän det kom en bultning på ingångsdörren till festsalen. Den öppnades och fem underliga figurer visade sig på tröskeln.

Främst kom den man, som sagt sig icke kunna närvara vid en fest på sitt eget hotell — direktören för Grand Hotel Hermitage. Vid hans sida gingo två herrar av intetsägande typ. Därpå kom en kvinna, vid vars åsyn mrs Bowlby flög till som för anblicken av en skallerorm, och därpå en person i tillskrynklad dräkt och föga ren krage, som bar en viss likhet med maharajahn av Nasirabad.

XIII.

YUSSUF KHANS GIFTERMÅL.

Det var direktören för det stora hotellet som bröt den tystnad, som framkallats av hans och de fyra andra personernas inträde i festsalen. Han vände sig till överste Morrel och sade med en ursäktande betoning på varje ord han yttrade:

»Överste, ni får förlåta mitt inträngande i ert sällskap. Ni torde förstå, att det inte ägt rum utan tvingande skäl. Jag skall omtala vad som hänt så kort och så tydligt jag kan.

»För tjugo minuter sedan kallades jag ned på kontoret, under förklaring att min närvaro där var oundgängligen nödvändig. Jag skyndade dit

och fann denna dam, i vilken jag igenkände mrs Langtrey, som bott på hotellet för någon tid sen, denne herre som har en viss likhet med hans höghet (direktören bugade sig i riktning mot Yussuf Khan) samt dessa tvenne herrar, vilkas identitet kommer att förklaras senare, om det skulle behövas. Jag trodde inte mina ögon, då jag såg mrs Langtrey, som enligt vad vi veta för två dagar sen försökte ett djärft attentat mot hans höghets juveler, om vilket en av hans höghets gäster för i afton torde kunna lämna de utförligaste upplysningarna (direktören bugade sig lätt mot herr van Schleeten, som satt så stel som om han fått kurare, med ögonen hängande vid mrs Langtrey). Innan jag hunnit uttrycka min bestörtning, sade mrs Langtrey: 'Jag vet precis, vad ni vill säga. Det är onödigt. Jag är mrs Langtrey, som bodde på ert hotell; detta är maharajahn av Nasirabad, som bortrövades för fem dagar sen, och det här är två herrar som vi funnit oss böra medtaga!'

'Hur vågar ni säga att denna person är maharajahn', utbrast jag, 'när jag vet att maharajahn just nu håller en avskedsfest på mitt hotell!' 'Maharajahn!' svarade mrs Langtrey. 'En vaccher maharajah! Den person, som håller festen på ert hotell i afton, är inte mer maharajah än ni själv eller portiern här. Jag fordrar att ögonblickligen föras upp i festsalen!' Nu blev det mig för starkt och jag tänkte ropa på betjäningen för

att få mrs Langtrey från hotellet, då mrs Langtrey förekom mig med att säga: 'Gör inte vad ni ångrar! Vi vilja ogärna ta oss in med polishjälp, men om det blir nödvändigt, komma vi att göra det!' Efter detta yttrande ansåg jag mig inte ha någonting annat att göra, än att ledsaga sällskapet upp hit, som de önskade.»

Direktören tystnade. Översten stirrade kring sig som en yrvaken, än på direktören, än på Allan än på de två personer som pretenderade på Nasirabads tron. Den senast anlände av dem, mannen i mrs Langtreys sällskap med den skrynkliga fracken, tog till orda.

»Hur länge skall jag behöva vänta på att denne förbrytare, som stulit mitt utseende, slås i bojor?» sade han. »I fem dagar har jag varit i händerna på honom och hans band, och när jag kommer igen och finner att han stulit mitt namn om inte mina ägodelar, behandlas jag som om jag vore han. Överste Morrel sahib, hur länge skall jag behöva vänta på att förbrytaren slås i bojor?»

Översten stirrade från honom till maharajahn vid bordet utan att lyckas få fram en stavelse. Han kände maharajahn, sedan många år; vid bordet satt en Yussuf Khan som han mindes från tusen tillfällen, på golvet stod en person med infallna kinder och i skrynklig dräkt som hade en viss likhet med den andre Yussuf Khan men icke mer. Men detta sammanträffande med den unge mannen från Sverige, som vågade utslunga

ett absurt påstående nästan i samma ögonblick som det framfördes på ett så egendomligt vis från annat håll! Han stod ännu totalt konfunderad, då tystnaden bröts. Maharajahn vid bordet ämnade tala, men herr Allan Kragh tog oartigt ordet från honom.

»Överste Morrel», sade han, »jag gjorde er för en kort stund sen två frågor, som jag såg att ni fann vanvettiga. Tillåter ni att jag gör dem ännu en gång?»

Översten nickade stelt, troligen utan att ens reflektera på vad Allan sade, så förbluffad fortsatte han att stirra på de båda tronpretendenterna.

»Jag frågade er», sade Allan, »om hans höghet maharajahn haft tillfälle att plombera sina tänder i Nasirabad. Vill ni svara mig uttryckligen på det den här gången?»

Översten flyttade sin stirrande blick till honom.

»Plombera tänder», röt han. »Det här är inte rätta tillfället för prat och dumheter.»

»Det är kanske inte sådana dumheter som ni tror», sade Allan. »Jag drar den slutsatsen av ert svar, att hans höghet inte haft tillfälle plombera sina tänder i Nasirabad. Och i London?»

»Hör på, unge vän —»

»All right. Alltså inte heller i London. Nu vet jag, att den person, som sitter här vid bordet, har en kindtand som är överdragen med en

guldblomb. Kan han gendriva det, förfaller en av grunderna för mitt påstående att han inte är maharajahn av Nasirabad. Jag ger honom härmed tillfälle att gendriva det genast.»

Yussuf Khan reste sig med blixtrande ögon från bordet.

»Jag vet intet om sahibarnas gästfrihet», sade han, »då de äro värdar. Men om någon i mitt land talade till mig, sin värd, som denne unge man talar till mig, skulle jag låta honom drivas ur huset med hugg och slag av mina tjänare. Är jag en häst, att jag skulle låta se mig i munnen på en vink? Låt driva ut dessa människor, som jag icke känner och som trängt sig in hit som fräcka tiggare, och samtidigt med dem denne unge man som förolämpat mig såsom jag ännu aldrig blivit förolämpad!»

Han betraktade Allan och de objudna gästerna med ljungande ögon. Översten rätade på sig och var på väg att göra som han önskade, då Allan hejdade honom med en gest och ett litet leende.

»Överste Morrel», sade han, »ett ögonblick! Jag skall villigt låta mig drivas ut på det vis som hans höghet önskar, men på ett villkor. Jag tror att mrs Langtrey och hennes sällskap skola göra detsamma, när de får höra mitt villkor.»

Han vände sig mot maharajahn vid bordet:

»Benjamin Mirzl, du de Rättrognas Sol och alla förbrytares konung, hav godheten att själv giva

befallning om mitt utjagande till din svarta livvakt! Jag har nöjet veta att de inte tala engelska!»

Maharajahns drag antogo ett fruktansvärt uttryck, medan Allan talade. Han lämnade sin plats och kom med långsamma steg bort till gruppen som stod i närheten av ingången. Hans ögon voro spända i Allan och gnistrade som en kungstigers. Han stannade framför Allan och fixerade honom ett ögonblick med ett uttryck av sådan vrede, att översten gjorde en rörelse för att inskrida; det såg ut som om han tänkte hugga ned Allan på fläcken. I samma ögonblick hände emellertid något helt annat. Maharajahn gjorde ett jättesprång förbi dem alla, ej ovärdigt det kungliga rovdjur han liknade; innan någon hunnit göra en rörelse, låg salen sänkt i beckmörker; de hörde ingångsdörren flyga igen och knäppningen av en regel som flög i lås. För ett ögonblick blev allt ett vilt virrvarr; rop genljödo från mrs Bowlby, från översten, från den svarta livvakten, från direktören och de nyss anlända, objudna gästerna. Därpå kom ett rop av tillfredsställelse från någon, som lyckats finna kontakten, och salen låg åter i ljus. De två oansenligt utseende herrar som kommit in med direktören och mrs Langtrey kastade sig mot ingångsdörren, utan att ens bry sig om att känna efter om den var låst. Det blev ett myller av armar och ben kring dörren som bearbetades

med slag och sparkar; åtskilliga uttryck från översten som var mitt uppe i stridsvimlet antydde, att inte alla slag träffade dörrytan. Äntligen flög dörren upp, och en vild jakt uppstod nedför trappan till stora hallen. Till lycka för hotellets framtida rykte var hallen tom så när som på ett par tjänstemän och portiern. Direktören slungade till dem en tigerrytande fråga, och efter ett ögonblicks häpet stirrande kom svaret från den värdige portiern med benediktinfiguren:

»Den falske maharajahn? Maharajahn kom nedför trappan för ett ögonblick sen — och . . . nå ja, tycktes vara litet ostadig på benen. 'Ska' g-gå ut och få l-litet frisk lu-uft', mumlade han till oss, sir, och såg på oss litet ostadigt. Vi hörde rop uppe från festsalen, tänkte: nu ha gästerna kommit i stämning, och —»

De voro förbi den värdige portiern i nästa ögonblick, som ett koppel hundar som funnit spåret. Tyvärr ledde spåret inte längre än till Monmouth Square. Den patrullerande poliskonstapeln rapporterade, att han för två minuter sen hjälpt en asiatisk gentleman, som föreföll att vara beskänkt, upp i en bil, som därefter rullat iväg till denne herres bostad, Grosvenor Hotel. De två herrarna med det obetydliga utseendet, som Allan nu förstod voro detektiver, antecknade blixtnabbt rapporten och susade i nästa ögonblick av i en bil.

Översten såg på Allan, medan han torkade svetten ur pannan.

»Den förbannade skurken», mumlade han. »Tredje gången! Och så när som ett hår att det lyckats . . . Fan anamma — och i alla fall är det inte utan att jag beundrar honom!»

»Låt oss gå upp igen», sade direktören. »Hans höghet . . . hans verkliga höghet måste ha förklaringar och ursäkter.»

Han, översten, och Allan gingo tillbaka uppför trapporna; herr van Schleeten hade icke deltagit i jakten på den falske maharajahn. Folket på Monmouth Square stirrade på de tre herrarna från vilkas ansikten svetten dröp, trots att de endast voro iförda frack och vit halsduk. Uppkomna i festsalen möttes de av en brokig scen.

Till vänster om ingången stod familjen Bowlby under presidium av mrs Bowlby, som med utbredda kjolar var färdig att försvara sitt hus som hönan sina kycklingar. Hon förde en ivrig lågmält konversation med sin man och sin dotter och slungade då och då en mätarblick på mrs Langtrey. Mrs Langtrey stod mitt i salen med stolt hållning och ett outgrundligt leende. Hennes ögon hängde vid Yussuf Khan — den nu erkänt riktige — och nedsjunkna på en kudde vid festbordet, med näsfärgen förändrad från Château Lafitte till Haut Sauterne, satt en herre med yvig, gulgrå, nu slakt hängande mustasch, vars ögon intet annat sågo än mrs Langtrey — herr van

Schleeten. De svarta tjänarna och livvakten hade samlats i en krets, snattrade som en kråkkoloni om det passerade. Yussuf Kahn — den riktige — stod, ännu något slapp, med ett tomt vinglas i handen och var föremål för ömma ord och böner om ursäkt från sin gamle lärare.

»Vid Profeten, min son, jag blyges som en tjuv som ertappats på bar gärning i basaren! Jag, till och med jag, din lärare, lät mig i två dagar bedragas av denne fräckaste bland bedragare. Till och med hans språk var ditt, ehuru mera poetiskt, vari jag såg en frukt av de lärdomar jag sökt bibringa dig. Mitt högmod häröver gjorde mig ännu blindare för hans verkliga karaktär, för vilket Allah vare mig nådig. Sannerligen vid Profeten, jag blygs! Hade icke den unge mannen med den underbart skarpa falkblicken varit, tror jag att du nu varit utdriven, och han, bedragaren, uppsatt på Nasirabads tron om några veckor, då vi återse vårt land, dit jag längtar som hjorten till källan. Ytterst träffande säger den gudomlige Tältmakaren —»

Maharajahn avbröt honom utan att avvakta den gudomlige Tältmakarens träffande yttrande.

»Utan tvivel», sade han, och rätade på sig, »har den unge mannen, som är mig obekant, nu förtjänsten av att han blev avslöjad, men jag hade dock en i mitt sällskap, som var redo att avslöja honom. Hon ville blott välja sin tid.»

»Min son, jag beklagar att du gör mig den sorgen att ej lyssna så gärna till den gudomlige Tältmakarens ord som den eländige bedragaren, son av Sheitan. Men du sade *hon*? Menar du kvinnan, som kom in i ditt sällskap?»

»Som du säger. Hon, som kom in i mitt sällskap, som var utsedd till min fångvakterska av denne bedragare och människorövare, som varkunnade sig över mig i min fångenskap, och om vilken jag strax skall tala ytterligare till dig och överste Morrel sahib. I fem dagar var hon min väktarinna, endast i början avlöst av bedragarkungen. Hennes mildhet samtidigt med hennes viljas fasthet var förundransvärd, och tiden i mitt fängelse, då hon vakade över mig, var mig ljuvare än alla timmar jag tillbragt i andra kvinnors sällskap. Hon var fast som ryttarens hand, då den håller i tömmen, och mild som den är, då den smeker fålen. I dag — dock mera därom senare. Du sade att vi redan om några veckor skulle återse vårt fosterland. Var då tiden för eder avresa redan bestämd?»

»Den var bestämd till i morgon av överste Morrel sahib, vilken i går som en nåd lyckades utverka av hans excellens ministern, att vi få lämna denna stad med vår heder och vår turban i behåll. Sådana ting som de, vår närvaro förorsakat, har denna stad aldrig förut hört talas om, och både befolkningen här och överste Morrel sahib äro rättvist förbittrade på mig som varit

dig en så eländig förebild. Ack, du kan i sanning tillämpa på din lärare, vad den gudomlige Omar sade om sina lärare:

Som ung jag ivrigt kom att höra på de kunniges och lärdes visa skrå,
och detta var all frukt jag därav fick:
Jag — —»

»Där kommer överste Morrel sahib», avklippte Yussuf Khan. »Det är gott. Jag vill genast tala med honom om vad som ligger mig på hjärtat.»

Han gick fram till översten, som ännu torkade sig i pannan efter förbrytarjakten och då och då med ett muttrat energiskt uttryck gned sig på smalbenen, som varit med i kampen mot ingångsdörren. Han stirrade på Yussuf Khan med alltför litet glädje över den rätte tronpretendentens återkomst i blicken.

»En snygg historia!» utropade han, som om det varit Yussuf Khan som bar skulden för herr Mirzls missgärningar. »Sade jag en fördömt snygg historia? En enda massa av fördömt snygga historier! Hade inte Gud givit oss den här unge mannen — han visade på Allan — vete hin hur det varit nu.»

»Vem är denne unge man?» sade Yussuf Khan.

»Han har ett namn som man bryter av sig tungan på, men det gör detsamma. Detta är tredje gången han lyckats mota den ärkesvindlaren, som visst eljest kan lura hin själv, om han läg-

ger mænken till. Ha de många sådana i Tyskland, där han kommer från, förstår jag, att vi behöver tullar för allt som kommer från det landet. Den här unge mannen — hör på!»

Han gav maharajahn en kort, men brokig och pittoresk beskrivning av herr Mirzl och Allans tre dueller, och underlät icke att inpassa moraliska reflexioner över Yussuf Khans egen part i de målörer, som hemsökt honom (översten) allt sedan ankomsten till Europa, en världsdel som rodnade av skam över att se sådana saker utspelas inför sina ögon. Yussuf Khan hörde tåligt på, tills han slutat, och sade därpå:

»Min lärare Ali sade mig, att det varit er avsikt, överste Morrel sahib, att i morgon avresa till Nasirabad med denne bedragare som konung i stället för mig. Är det riktigt?»

Översten morrade ett halvt ilsket, halvt generat ja.

»Det är gott. Detsamma är nu min egen avsikt. Vad den unge mannen beträffar, skall jag senare överlägga om vad som bör göras för att visa honom min tacksamhet. Dessförinnan kommer en sak. Jag reste över vattnet till detta land för att vinna mig en passande gemål bland sahibarnas folk.»

»En prinsessa!» morrade översten. »Den planen få vi lägga på hyllan, efter allt vad ert höghet hittat på här i London. Vita prinsessor äro en smula nogräknade.»

»Ni talar dåraktigt, överste Morrel sahib. Vi måste icke lägga denna plan på hyllan, som ni säger. Redan denna afton skall min förmålning firas.»

»Haha! Det är bra! Var är prinsessan?»

»Här», sade Yussuf Khan lugnt och vände sig mot mrs Langtrey.

En krets hade så småningom bildat sig kring honom av alla personer som voro i salen, och vid hans sista ord kom ett gällt skrik från den punkt av kretsen, där mrs Bowlby stod, fortfarande skyddande sin familj bakom sina utbredda gröna brokadvingar:

»Haha! Hon blir drottning!»

Yussuf Khan såg på mrs Bowlby.

»Vem är denna kvinna som utsänder dåraktiga ord genom näsan?» sade han.

»Ers höghet skall inte fästa sig vid det», sade mr Bowlby. »Vad skulle hon eljest utsända dem genom?»

»John! Du också! Du överger din maka, och förolämpar henne offentligt!»

»Älskade Susan, har du blivit fåfång på gamla dar? Du vet, att din näsa är format tio. Dessutom är du hans höghets gäst, och det passar sig inte för dig att förolämpa vare sig honom eller hans andra gäster.»

Mrs Bowlby tycktes färdig att explodera i sin gröna brokad; men lyckades pressa ned sina känslor i bröstet och teg efter att ha gjort

en djup ironisk nigning för kretsen i övrigt. Dock halkade hennes blick förbi mrs Langtrey. Yussuf Khan fattade mrs Langtrey vid handen och vände sig till sin gamle lärare.

»Min lärare Ali», sade han, »är näst mig själv scheik-ul-Islam i Nasirabad. Såsom sådan är han vid furstliga förmålningar den som sammanbinder gemålerna, och även den mest ägnade att senare meddela min gemål undervisning i Profetens lära.»

Vid dessa ord bröt sig trots allt ett hest rop väg ur mrs Bowlbys bröst.

»Hon blir muhammedan! Och de hundrafemtio andra?!»

Yussuf Khan vände sig åter mot henne med förvånat allvar.

»Hur dåraktigt talar icke denna kvinna, varje gång hon yttrar sig! En bekännare av Profetens lära har endast fyra hustrur. Självt har jag endast två.»

»Två! Hur vågar han ... hela världen vet ju ...»

»De övriga äro endast bihustrur», sade Yussuf Khan. »Alla skola nu avlägsnas ur palatset till ett passande uppehållsställe. Från och med min återkomst till Nasirabad har jag i likhet med sahibarnas regenter endast en gemål.»

Han gjorde en allvarsam salaam inför mrs Langtrey, som följt honom med blickarna fulla

av en slags öm munterhet, och vände sig till direktören.

»Låt anordna allt för förmälningsfesten i mina gemak», sade han. »En fest av passande slag skall givas där efter förmälningen. I denna sal, som föreorensats av bedragaren, vill jag icke vistas längre.»

Trots allt besegrade nyfikenheten mrs Bowlbys övriga känslor, och då förmälningsfesten firades i Yussuf Khans svit vid elvatiden på aftonen, var hon också med, inviterad av maharajahn, som lyssnade till allt vad hon sade med samma förvånade intresse som till en papegoja som lärt sig tala. Festen försiggick denna gång på europeiskt vis, och Nasirabads juveler voro inlåsta i mahognykistan och skyddades av den svarta livvakten mot alla nya försök från herr Mirzls sida. Det enda orientaliska inslaget var den gamle Ali, som i österländsk kostym deklamerade ett högtidligt kväde till sin lärjunges ära, vilket led något av att det serverats Pommery nature i utsträckt grad. Mrs Langtrey firade sin sista afton i europeisk dress med en modesti, som till och med halvt försonade mrs Bowlby. Dock kunde denna dam icke låta bli att vid tillfälle lägga beslag på maharajahn för att fråga:

»Men vet inte ers höghet, att ers höghets... hm... gemål varit gift åtminstone en gång?»

Yussuf Khans giftermål.

»Vad betyder det för mig?» sade Yussuf Khan.

»Det har jag själv också varit.»

Mrs Bowlby hade svårt att bestrida detta faktum.

»Och att hon var vän med mannen, som gjort tre attentat mot ers höghets juveler och ers höghet själv?» envisades Mrs Bowlby, som inte ville tro sina öron. »Och att hon själv — —»

»Jag vet allt. Vad gör detta mig? Hon är mitt öga och mitt öra. Vad jag icke fått skåda, får jag skåda genom henne, och vad jag aldrig hört, skall hon förtälja mig. Aldrig har jag genomlevat ljuvare dagar än de tvänne sista, då hon var min väkterska och under våra samtal småningom blev något annat och valde mig i stället för den man, som eftersträvat henne och som tilltalat henne genom sin djärvhet. Måhända var han genom sitt mod henne värdigare än jag, som även eljest är henne ovärdig. I ingen kvinnas sällskap har jag smakat en lycka som när hon skänkte mig föda och vatten och till slut lossade mina band. Hennes vilja är fast som en stålklunga och vek som en duvas bröstdu. Framför alla andra är hon min *maharaneeh*.»

Festen hade fortgått i en timme, då direktören bugande visade sig på tröskeln till maharajahns matsal med en silverbricka på vilken lågo två telegram. Maharajahn kände inte till de europeiska sedvanorna vid bröllop nog för att begripa meningen med dessa föremål, men överste Mor-

rel skyndade sig att taga mot telegrammen. Han bröt det ena, stirrade ett ögonblick på det och blev röd av förtrytelse. Han ville kasta bort det, men Yussuf Khan förekom honom.

»Vad står skrivet på detta papper?» sade han.
»Jag vill veta det. Handlar det om mig?»

Översten harsklade sig.

»Det är ett telegram från svindlaren», mumlade han.

»Gott, låt höra. Fastän denne man är en bedragare, är han modig. Låt höra, överste Morrel sahib!»

Översten läste:

*»Till det kungliga brudparet, Grand Hotel
Hermitage.*

*Ovärdiga lyckönskningar från den störtade
pretendenten. Må den legitima ätten fort-
plantas beständigt! Säg hennes majestät, att
jag förstår, att det syns intressantare för en
kvinna att regera över femton miljoner man
än över en enda, som kanske uppväger de
femton miljonerna, och mera ärofullt att
fortplanta Nasirabads regentlängd än ätten
de Citrac!*

*Benjamin Mirzl, ex-maharajah,
ex-baron de Citrac.»*

»Och det andra?» sade Yussuf Khan som åhört översten med orubbligt allvar.

»Det är till den unge mannen med det outtalbara namnet.»

»Till mig!» ropade Allan. »Jag kunde tro, att jag skulle bli ihågkommen. Läs upp det, överste Morrel!»

»Som ni vill», sade översten och öppnade telegrammet:

»Mr Allan Kragh, maharajahns av Nasirabad svit, Grand Hotel Hermitage: Ni har korsat mina planer tre gånger men jag är icke ond på er. Det var jag själv som gick i fällan. Liksom herr van Schleeten lät jag mig bedåras av en kvinna. Jag arbetade i tre år för hennes hand, och hon ratade mig för att härska över femton miljoner negrer. Men ett råd: låt oss inte träffas en fjärde gång! Mirzl.»

*

Allans och f. d. mrs Langtreys privatuppgörelse en stund senare var kort och bestod blott i ett småleende och ett handslag.

XIV.

ENKEL, NASIRABAD!

Det finns en rotad övertygelse hos gamla alkoholister, att intet bakrus är värre än det man får av champagne. Allan Kragh var inte obenägen

att skriva under på denna uppfattning morgonen efter Yussuf Khans förmälning.

Egentligen var hans ställning föga behaglig. Låt vara att han haft äventyr, äventyr ur Tusen och En Natt, champagneäventyr — denna morgon kände han mest bakruset av dem. Hans kassa hade herr Mirzl tagit, och han visste ännu inte om hotellet gav ersättning för den. Det var tämligen säkert att herr Mirzl inte gjorde det. Yussuf Khan hade talat om belöningar för de tjänster han gjort Nasirabads härskare, men efter att ha fällt ett obestämt yttrande i denna riktning, hade han låtit aftonen gå förbi, utan att det hördes mer av. Visserligen hade han halsbandet ur Nasirabads tronjuvelsamling, men då han fått det av herr Mirzl under dennes korta regeringstid, kunde han tydligen inte göra annat än att återlämna det. Och även om han fick ersättning av hotellet, så, vad skulle han göra sedan? Ovanpå de äventyr han haft, skulle de flesta upplevelser verka fadda. Resa hem? Vid tanken på de rytande acceptanterna där hemma kände han en rysning som gladiatorn vid tanken på arenans svultna lejon. Nå, till att börja med var det i alla fall ingenting annat att göra än att gå till direktören och fråga, hur det gick med ersättningen för de stulna pengarna.

Direktören hade tydligen samma champagnebakrus efter gårdagens upplevelser som Allan.

Han var sluten och inte vidare tillmöteskommande.

»Som jag sagt er, jag kan inte avgöra saken själv. Naturligtvis uppskattar jag allt vad ni gjort, om inte för hotellet, så för en av dess gäster, men som sagt, jag kan inte lova något bestämt, förrän jag talat vid direktionen.»

Allan gick med en ryckning på axlarna och spatserade några slag genom den stora hallen, innan han kom ihåg, att Yussuf Khan och hans svit skulle avresa redan på middagen, och att det därför var på tiden att återlämna ex-maharajahn Mirzls halsband. Han hade deponerat det i bankkontoret hos den unge mannen, som en gång låtit herr Mirzl kvittera ut hans pengar. Underligt nog fanns det kvar! Men det tog tid innan den unge bankmannen var tillräckligt övertygad om hans identitet, och besväret med att övertyga honom satte inte Allan i bättre humör.

»Hade ni varit hälvten så noga förra gången, hade jag varit trehundra pund rikare nu», morrade han till bankmannen och gick upp i första våningen. Den svarta livvakten, som vakade över sin härskares säkerhet i korridoren, tycktes inte lida av samma depression som Allan. De snattade och viskade på sin kråklika dialekt; tydligen hade de reda på hemresan och fröjdade sig åt den på förhand. De släppte in Allan med ett grin. De hade lärt sig känna igen honom.

I förrummet fanns endast den gamle hovskalden. Han hälsade Allan med samma muntra leende som livvakten utanför visat.

»Ah!» sade han. »Om några timmar befinna vi oss på det stora vattnet, plågade av den sjukdom, som det är eget för vattnets demoner att framkalla hos resenärer. Ja, det är endast några timmar, innan vi lämna denna stora och underbara stad, av vilken vi tack vare Bedragarnas Konung sett så föga.»

»Ni tycks inte vara bedrövad över att möta vattendemonerna», sade Allan.

»Nej, ty de nödgas dock bära mig tillbaka till mitt land. Träffande och behagligt säger en skald, som visserligen ej kan mäta sig med den gudomlige Tältmakaren: den som är född bland palmerna finner granträden fula, och för Delhis inbyggare är stanken av deras stad skön.»

»Utmärkt på min ära», sade Allan. »Hur ser det ut i Delhi nu för tiden?»

»Sannerligen, unge vän, jag kan icke säga er det. Det är fyra gånger tio år sen jag besökte denna stad. Och jag minns i själva verket endast en stor stank och en sol, som befolkningen i London icke kan drömma om, även om den tuggar haschisch, och som var outhärdlig som Allahs öga för den otrogne.»

»Det låter ju trevligt», sade Allan.

»Unge vän», sade den gamle hovskalden, »förstår jag rätt, att ni aldrig varit i Delhi?»

»Ni har förstått mig rätt», sade Allan. »Egendomligt nog har jag råkat glömma av att besöka Delhi.»

»Men förvisso har ni varit i Indien», sade Ali förtröstansfullt.

»Jag skäms över att bereda er en besvikelse», sade Allan, »men hur löjligt det låter, har jag inte en gång varit i Indien. Jag är en ouppfostrad åsna med avskurna öron och skygglappar runtom ögonen. Säger inte den gudomlige Tältmakaren det någonstans?»

»Den gudomlige Omar har aldrig fällt detta yttrande», sade Ali. »Det måste ha varit någon annan skald av mindre betydelse. Men den som aldrig varit i Indien är som ett oerfaret barn, och den som aldrig varit i Nasirabad såsom ett ofött. Där är himlen blåare än annorstädes och luften svalare. Dock skiner solen med ovanlig klarhet, men den bränner icke som över de otrogna i Delhi. Bergen äro bevuxna med cedrar och pinjer, och det doftar i deras skugga ljuvare än ur en kvinnas hår. Karavanerna med väpnade skyddsföljen tåga genom passen, upp och ned, och om aftonen doftar det från deras lägereldar av kokt fårkött, ris och gott smör. Denna doft är ljuvligare än andra dofter, och den som icke känt den är som den som aldrig druckit vin eller kysst en älskarinnas mun. Kvinnorna i Nasirabad hava smärtare liv, tyngre höfter och smärre händer och fötter än andra kvinnor, och deras ögon äro

svarta och gnistrande som natten är under vintern. Nej, den som aldrig varit i Nasirabad, har aldrig levat.»

»Jag börjar tro det», mumlade Allan för sig själv; och medan den gamle skalden fortsatte att i långa satser och med många citat från den gudomlige Tältnakaren och andra skaldar av mindre betydelse beskriva sitt fosterland, såg han för sin själ i en glimt hela Orienten, brokigt flammande av dofter och syner, som Yussuf Khans juveler flammade av ljus och färger. Han stod ännu halft i dröm, då dörren från det inre rummet öppnades och Yussuf Khan själv visade sig, åtföljd av översten och sin gemål. Allan bugade sig och drog fram halsbandet, som Yussuf Khan betraktade med förvånad min.

»Jag fick detta av ert höghets falske representant», sade Allan, »och jag skall be att få lämna igen det till ert höghet själv, innan han stjälar det från mig.»

»Fick det?» upprepade Yussuf Khan.

»Till belöning», insköt den gamle Ali, »för att denne unge man två gånger hindrat honom att stjäla dina juveler, min son, skänkte Bedragarnes Konung honom detta smycke. Jag var själv närvarande. Denne bedragares oblyghet mildrades av en skämtsamhet, som jag stundom beundrar.»

Yussuf Khan såg på Allan.

»Och nu vill ni lämna igen det?» sade han.
»Varför?»

»Jag hade fått det av en svindlare», började Allan. Yussuf Khan avbröt honom:

»Det är gott. Bedragarkonungen, som ville stjälka mina juveler, och som under två dagar stal mitt namn, har gjort en gärning, som varit honom till förtjänst. Jag är skyldig er, unge sahib, mer än som betalas med detta smycke. Säg mig, vad jag kan göra för att gottgöra det. Tala fritt, och vet, att allt ni begär är beviljat på förhand.»

Allan såg obeslutsamt på halsbandet han höll i handen. Att taga emot presenter och belöningar stred mot hans nationalinstinkt, och likväl förstod han, att han skulle såra genom en vägran. Och samtidigt kunde han inte bli fri från tanken på vad han egentligen skulle ta sig till, när dessa personer voro borta, i vilkas drama han spelat med. Den gamle Ali sade till maharajahn:

»Min son, tänk dig, att denne unge man, vars drag vittna om begåvning och ett ädelt sinne, och som gjort oss stora tjänster, aldrig i sitt liv sett vare sig Delhi eller Nasirabad. Ja, han har icke en gång besökt Indien. Med ord hämtade från de bästa av våra skalder, bland vilka jag för egen del är mycket för ovärdig att räknas, har jag sökt giva honom en matt bild av Nasirabads skönhet.»

Allan fick en idé, som kom honom att darra. Efter dessa äventyr ur Tusen och En Natt, skulle allt annat än Tusen och En natt få en fadd smak

... Och fanns Tusen och En Natt någon annan stans än i det uråldriga sagolandet självt?

»Ers höghet», sade han, »låt mig få någon anställning i ers höghets tjänst i Nasirabad!»

Yussuf Khan stirrade på honom.

»Är det allt vad ni önskar?» frågade han.

»Ja», sade Allan. »Vilken plats som helst.»

Yussuf Khan betraktade honom ännu ett ögonblick.

»Gott», sade han. »Jag har lovat att er önskan skulle uppfyllas vad ni än begärde. Från och med i dag är ni min närmaste man i allt, som ej rör sahibarnas regering i mitt land. Men vet, att vi lämna denna stad om få timmar.»

»Jag vet det», sade Allan, »och jag skall skyn-
da mig att packa. Jag skall packa mina kapp-
säckar för en resa in i Tusen och En Natt!»

•

Detsamma sade han ett par timmar senare till familjen Bowlby, då han — till på köpet med sina trehundra pund från hotellet på fickan — tog avsked av dem på hotellets ingångstrappa. Mrs Bowlby, kritisk till det sista, sade:

»Jag är säker på att han bara sätter er att vakta sina Hundrafemtio.»

»Mrs Bowlby», sade Allan, »jag tror, att det finns kompetensvillkor för sådana befattningar, som jag inte kan fylla.»

Överste Morrel, som stod bredvid, smålog barskt i sin vita mustasch och passade på att inskjuta:

»All right, unge vän. Indien har förändrats en smula sen Harun al Raschids tid. Det är inte säkert att ni finner samma äventyr som Tusen och En Natt bjöd på. Men i nödfall kan ni alltid få en plats under residenten och göra bekanskap med något, jag inte tror ni haft stor erfarenhet av än, nämligen arbetet. — Det är tid att stiga upp i automobilen.»

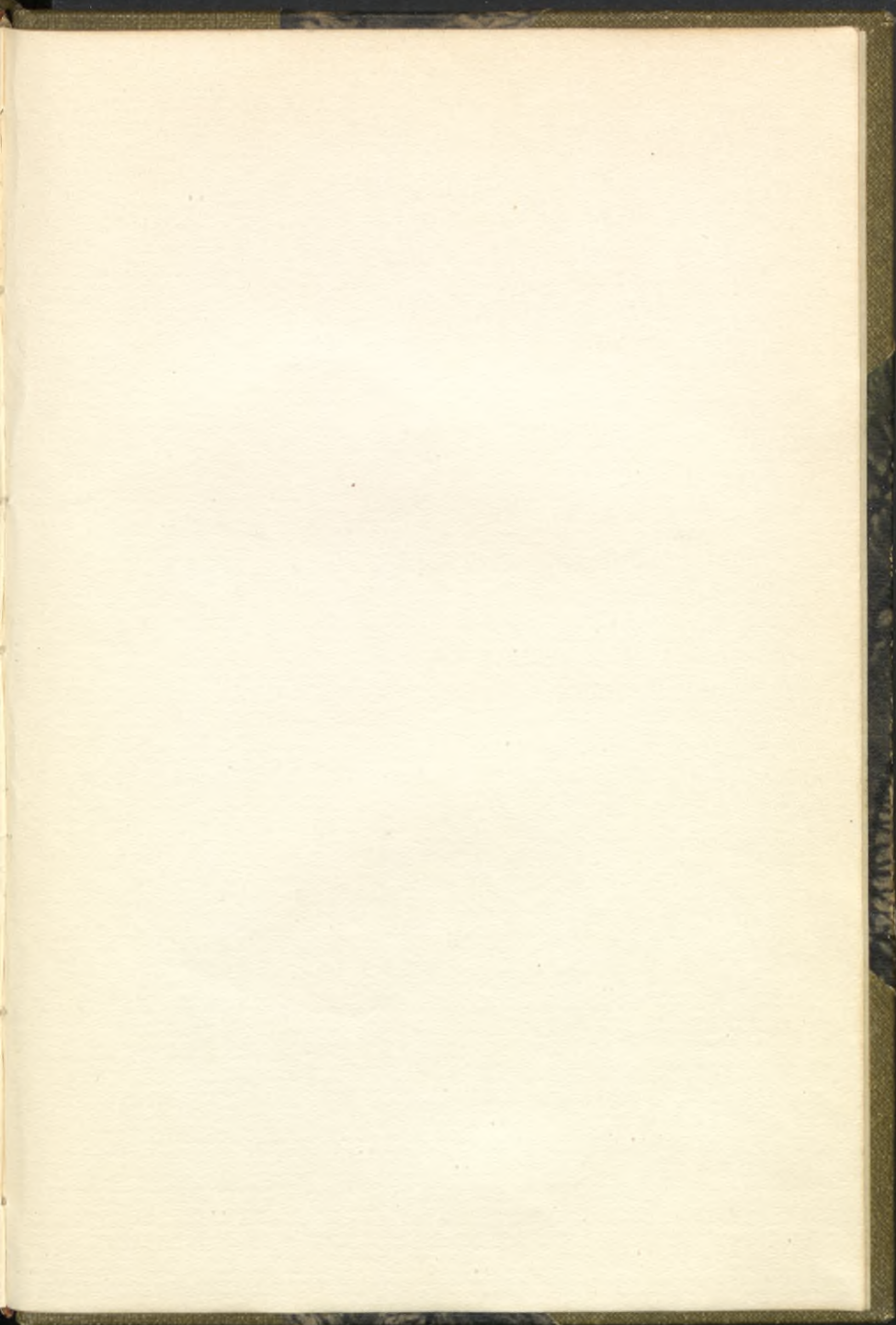
»Och arbetet», ropade amerikanen mr Bowlby i det han viftade farväl till Allan — »det är till slut det största äventyret!»

SLUT.

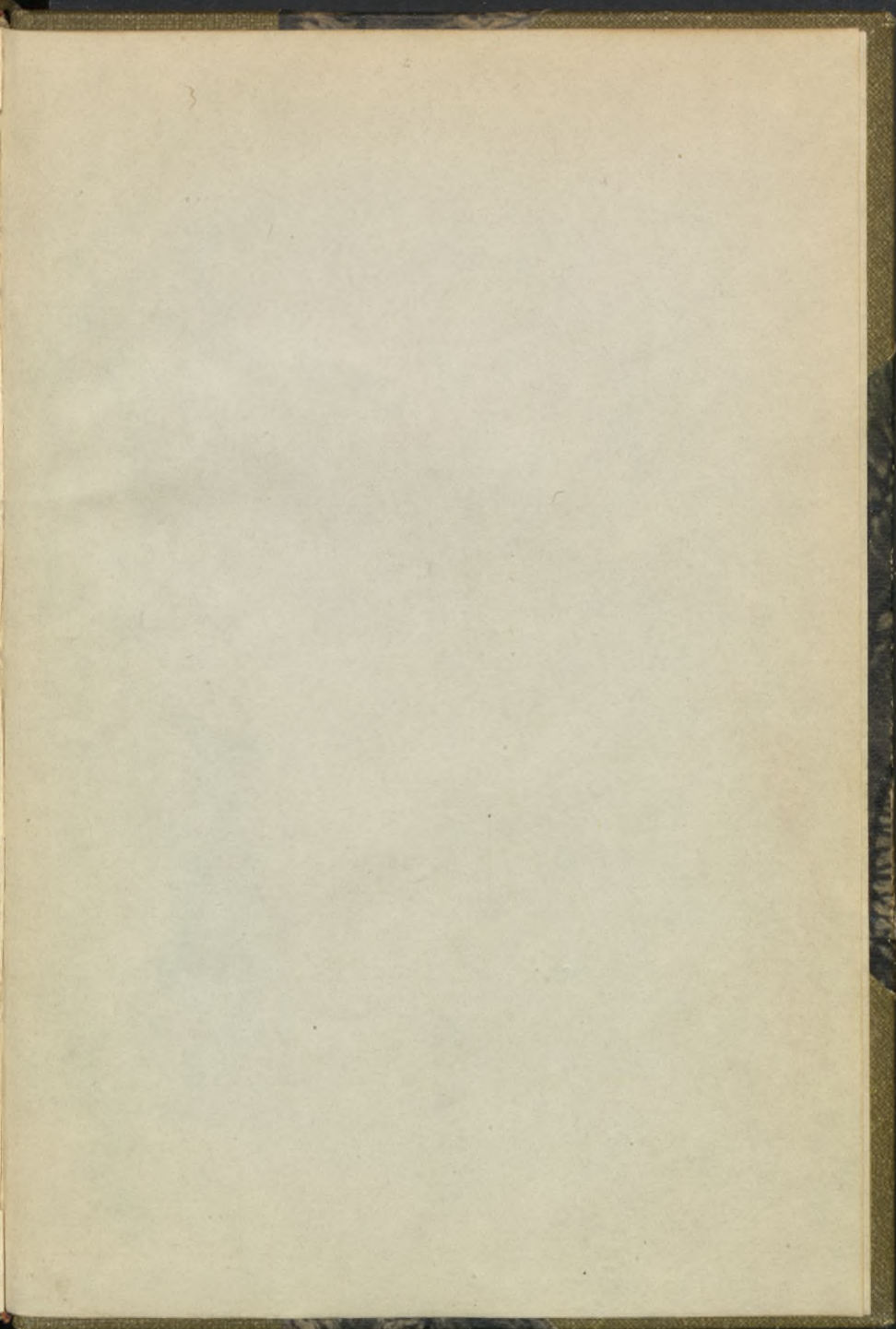
INNEHÅLL.

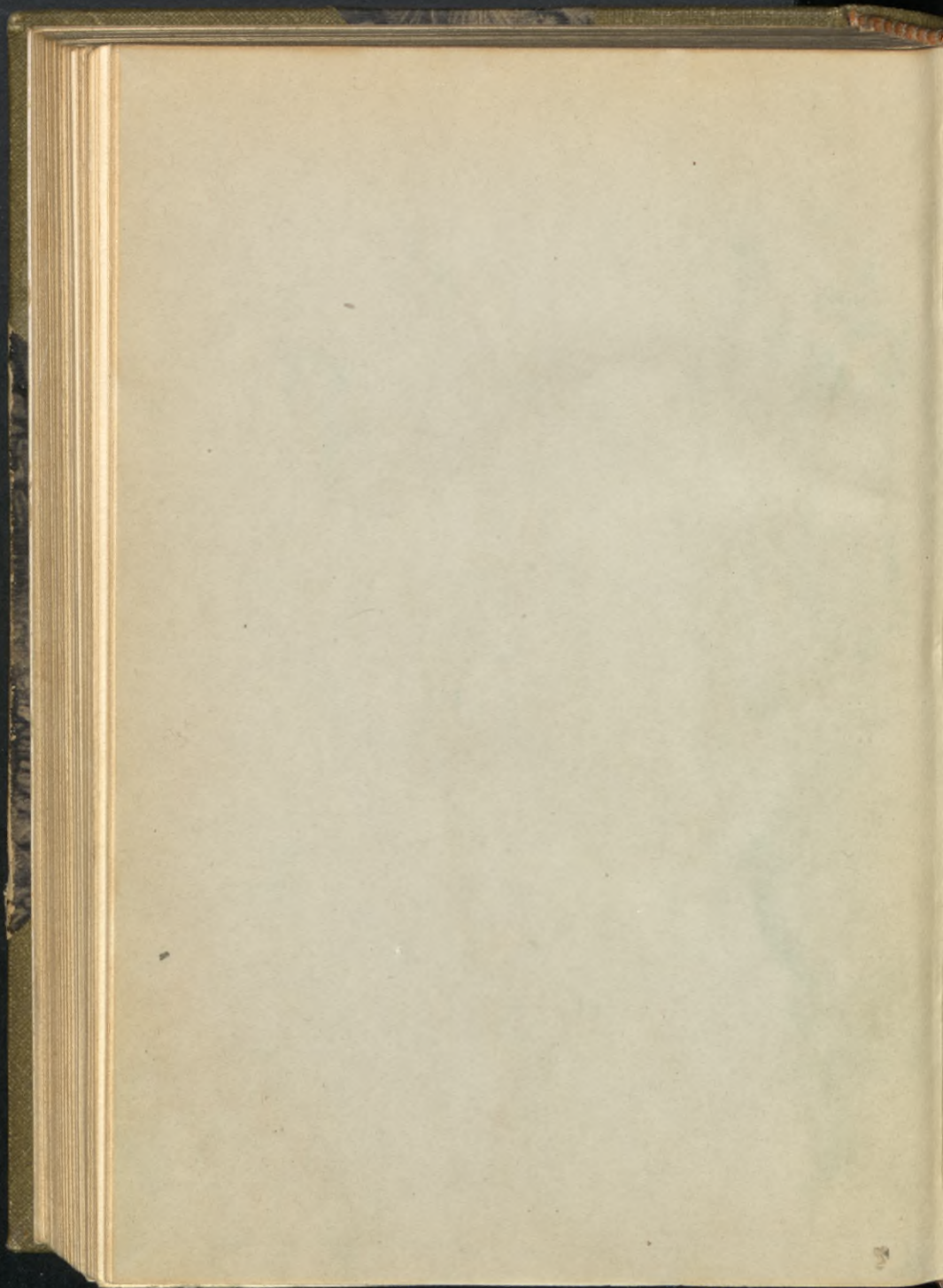
	Sid.
<i>Första kapitlet</i>	
Lyrisk prolog	5
<i>Andra kapitlet</i>	
Se upp för tågresor	18
<i>Tredje kapitlet</i>	
Det stora hotellet	54
<i>Fjärde kapitlet</i>	
Yussuf Khan, Maharaja av Nasirabad	78
<i>Femte kapitlet</i>	
Det stora hotellet (forts.)	87
<i>Sjätte kapitlet</i>	
Hålet i väggen, och hålet i golvet	103
<i>Sjunde kapitlet</i>	
Ett försvinnande med blomständer	138
<i>Åttonde kapitlet</i>	
Mynheer van Schleetens upplevelser	156
<i>Nionde kapitlet</i>	
Yussuf Khans återkomst	181
<i>Tionde kapitlet</i>	
»Morgonen efter» för furstar och poeter	204
<i>Elfte kapitlet</i>	
Sou måhända lyckas i sin uppgift att förbrylla läsaren	230

	Sid.
<i>Tolfte kapitlet</i>	
En fest och dess avslutning	246
<i>Trettonde kapitlet</i>	
Yussuf Khans giftermål	259
<i>Fjortonde kapitlet</i>	
Enkel, Nasirabad	276



5A





6000179228



Göteborgs universitetsbibliotek

